

မင်းမြတ်သူရ

ပိုက်ကွန်

မင်းမြတ်သူရ

ပိုက်ကွန်

၂၀၁၃ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်စု

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၇)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉-လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာOffset

အမှတ်(၉၆)၊ ပုဗ္ဗလမ်း၊ ရဲခပ်သာဝင်း၊ ဝှံ့မြို့နယ်။

၈၉၅-၈၃

မင်းမြတ်သူရ

ပိုက်ကွန် (မင်းမြတ်သူရ(ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၃

၂၂၄-စာ၊ ၅×၇

(၁) ပိုက်ကွန်

မင်းမြတ်သူရ

ပိုက်ကွန်

စီစဉ်သူ

မောင်ကျော်လှိုင်

စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

တစ်နေ့သ၌ မြန်မာပြည် အထက်ပိုင်း မြို့တစ်မြို့၌
နေထိုင်သော စောသီတာဆိုသည့်မိန်းကလေးသည် မိခင်ကြီး
ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားသဖြင့် ဝမ်းပန်းတနည်းငိုယိုနေ
လေ၏။

မိခင်ကြီး၏ လက်ငုတ် ဖြစ်သော အပ်ချုပ်ဆိုင်လေးကို
လည်း ဖွင့်လှစ်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

စောနာစာပေ

စောသီတာသည် မိခင်ကြီး၏ အသုဘ မြေချသည် အထိ
ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုယိုနေပြီးနောက် အောက်ပါ အတိုင်းတွေးမိ
လေ၏။

“ဒီအချိန်ကစပြီး ငါ့မှာ အားကိုးစရာ ရွှေတောင်ကြီး
ပြုလဲသွားပြီ။ အမေမရှိတော့တဲ့ နောက်ပိုင်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး
ပြီး ဝမ်းရေးအတွက် ကြိုးပမ်းရတော့မှာပဲ။ ငါအနေနဲ့ အသက်မွေး
ဝမ်းကြောင်းပညာအဖြစ် စက်ချုပ်ပညာကို တတ်တယ်။ ဒီပညာ
နဲ့ပဲ ငါ့ဘဝကို ရှေ့ဆက်ရတော့မယ်”

ထိုသို့တွေးမိပြီးနောက် စောသီတာသည် အပ်ချုပ်ဆိုင်
ကလေးကို ပြန်လည် ဖွင့်လှစ်ခဲ့လေ၏။

စောသီတာသည် မိခင်ကြီး ရှိစဉ်ကပင် မိခင်၏ ချုပ်ထည်
များကို အတူဝင်ရောက်ချုပ်လုပ်ခဲ့သဖြင့် စောက်သည်များသည်
မိခင် မရှိသော်လည်း သူမ၏ ချုပ်ထည်များကို အားပေးကြ

လေ၏။

စောသီတာသည် အပ်ထည်များကို စိတ်နှစ်ချုပ်ရင်း
မိခင်ကို လွမ်းဆွေးတသသော စိတ်ကို ဖြေဖျောက်ရလေ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အမေ တစ်ခု သမီးတစ်ခု ဘဝဖြစ်
သဖြင့် ငယ်စဉ်က အပ်ချုပ်ဆိုင်နှင့် ကုန်စုံဆိုင်ကို တွဲဖွင့်ခဲ့ပုံကို
ပြန်လည် မြင်ယောင်လာ၏။

ထိုစဉ်က ကုလားကြီး မူတူး၏ ကျူလယာဆိုင်က သူတို့
အပ်ချုပ်ဆိုင်နှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရှိ၏။

ကျူလယာဆိုင်ဟု ခေါ်တွင်ရခြင်းမှာ ကျူလယာကုလား
များသာ ရောင်းချခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပြီး ကျူလယာဆိုင်တွင်
မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်များဖြစ်သော အပ်၊ ချိတ်၊ ဆံညပ်၊
ကလစ်၊ ပေါင်ဒါ၊ နှုတ်ခမ်းနီ စသည့် အသုံးအဆောင် အမျိုးမျိုးကို
အများဆုံး ရနိုင်၏။

ကျူလယာ ကုလားကြီးမူတူးသည် အလွန် သဘောကောင်းပြီး ကျူလယာဆိုင်၌ စွန်ပလွဲယိုပုံး တစ်ပုံးကို အသင့်ဖွင့်ထားပြီး ဖောက်သည် များကို ကျွေးမွေးတတ်၏။

ဆိုင်သို့ ကလေးများ လိုက်ပါလာလျှင် လက်ဖဝါးဖြန့်ခိုင်းပြီး ပဲလှော်လက်တစ်ဆုပ်ထည့်ပေးတတ်၏။ ထို့ကြောင့် ကုလားကြီးမူတူး၏ ကျူလယာကုန်များ အရောင်းသွက်လှ၏။

ကုလားကြီးမူတူးသည် ကုလားပြည်ပြန်ကာနီးတွင် မိခင်ဖြစ်သူ၏ မုဆိုးမဘဝကို စာနာမိပြီး သူ၏ ကျူလယာကုန်များကို ဆက်လက် ရောင်းချရန် အကြံပြုလေ၏။

မိခင်သည် ကုလားကြီးမူတူး၏ စေတနာကို လက်ခံပြီး ကျူလယာကုန်များ ရောင်းချခဲ့လေရာ များမကြာမီတွင် မိခင်၏ ကျူလယာ ပစ္စည်းများ အရောင်းသွက်ပြီး မိသားစု စီးပွားရေး အထူးကောင်း မွန်ခဲ့လေ၏။

ထို့ကြောင့် မိခင်သည် ကုလားကြီး မူတူးကို ကျေးဇူးရှင်စာရင်းသွင်းကာ ညအိပ်ရာ ဝင်တိုင်း မေတ္တာ ပို့လေ၏။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ ငွေအရင်း ကြီးမားသော တရုတ်မောင်စိန်၏ ကုန်စုံဆိုင် ပေါ်ပေါက်လာပြီး မိခင်၏ ကျူလယာဆိုင်ကလေး ရပ်စဲသွားလေ၏။

စောသီတာသည် အတိတ်ဘဝကို ပြန်တွေးရင်း ကျေးဇူးရှင် ကုလားကြီးမူတူး၏ စကားများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာ၏။

“လောကမှာဘယ်တော့မှ ရပ်မနေနဲ့၊ ရပ်နေရင် သူများတွေက ကိုယ့်ကို ကျော်တက်သွားလိမ့်မယ်၊ လူဟာ အချိန်နဲ့အမျှ ရွှေလျား နေရမယ်၊ ဒီလိုရွှေလျားနေဖို့အတွက် နေရာဟောင်းကို စွန့်ခွာသင့်ရင် စွန့်ခွာရမယ်”

စောသီတာသည် ကုလားအဘိုးကြီး၏ စကားများကို

ပြန်လည်ကြားယောင်ပြီး မိမိ၏ အပ်ချုပ်ဆိုင်ကို ရန်ကုန်
မြို့သို့ရွှေ့ပြောင်းပြီး လုပ်ကိုင်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ မိမိ၏ လုပ်ငန်းများ ပိုမို တိုးတက် ဖြစ်ထွန်း
နိုင်၏။ ထို့ကြောင့် ရန်ကုန်မြို့သို့ အပြန်ဆုံး ပြောင်းရွှေ့ရန် ဆုံး
ဖြတ်လိုက်၏။

ထိုရက်ပိုင်းမှာပင် သူကြီးဝေဇက် သတင်းစာထဲတွင်
ပါဝင်သော ကြော်ငြာတစ်ခုကို ဖတ်ရှု မိလေ၏။ ထိုကြော်ငြာမှာ
ရန်ကုန်မြို့အမှတ် (၅၄) ဘေးလမ်းရှိ ဟံသာဝတီ အပေါ်ဆုံးထပ်ကို
အရွှေ့ သက်သာသော ရွှေ့ပြောင်း ငှားရမ်းရန် ဖြစ်သည်။ သို့သော်
မိန်းကလေး ထစ်ပောက်တည်းကသာ ငှားရမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း
စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထားပါသည်။ အိမ်ထဲရှိသော သည် အိမ်ရှေ့ထဲသို့
ရောက်ရှိပြီး ဖြစ်စေ စာဖြင့် ဖြစ်စေ ကြိုတင် အကြောင်းကြားရန်
လိုအပ်ပါသည်။

စောသီတာသည် သတင်းစာပါ ကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး မိမိ
အတွက် ရေကန်အသင့် ကြာအသင့် ဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။
ထို့ကြောင့် စာတိုက်သို့ သွားပြီး အိမ်ရှင်ထံသို့ စည်းကမ်းချက်နှင့်
အညီ မိန်းကလေး တစ်ယောက်တည်း အိမ်ငှားလိုကြောင်း
စာတစ်စောင် ရေးပို့လေ၏။

ပြီးနောက်တွင်မူ မိမိနှစ်ပေါင်း များစွာ နေထိုင်ခဲ့သော
အိမ်ကလေးကို ပိတ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ရေတစ်တန် ကုန်းတစ်
တန်ဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်သို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံး တစ်စီးကို
ငှားရမ်းပြီး မိမိ နေထိုင်ရမည့်ဘားလမ်းသို့ သွားရောက်ခဲ့၏။

ဘားလမ်းသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်အမှတ် ၄၄ ကို
ရှာဖွေပြီး အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

အပေါ်ဆုံးထပ် တံခါးရှေ့တွင် ရပ်ပြီး တံခါးခေါက်ရန်

ပြင်လိုက်ရာ တံခါးဝ၌ ကပ်ထားသော စာတစ်စောင်ကြောင့်
မခေါက်ဖြစ်ဘဲ စာကို ယူပြီး ဖတ်ရှု လိုက်သောအခါ

“အရေးတကြီး ကိစ္စပေါ်လာလို့ ခရီးထွက်သွား

တယ်၊ လဆန်း ၃ ရက်နေ့ ပြန်ရောက်မယ်၊

အိမ်ထဲမှာ ဝင်နေပြီး စောင့်လို့ရပါတယ်၊

အိမ်တံခါးသော့ကို ခြေသုတ်နဲ့ အောက်မှာ ယူပါ”

အိမ်ရှင်

စောသီတာသည် အိမ်ရှင် မရှိကြောင်း သိရှိသွားသဖြင့်
သူတစ်ပါး၏ အိမ်ထဲတွင် ပိုင်စိုးပိုင်နှင်း နေထိုင်လိုစိတ် မရှိချေ။

သို့သော် ရန်ကုန်မြို့၌ အသိအကျွမ်း မရှိသဖြင့် အိမ်ထဲသို့
ဝင်ပြီး နားခိုရန်သာ ရှိတော့၏။

အိမ်ရှင်၏ စာထဲတွင် လဆန်း ၃ ရက်နေ့ ပြန်ရောက်မည်
ဆိုသဖြင့် ကြားတစ်ရက်မျှသာ စောင့်ရတော့မည်။

စောသီတာသည် ခြေသုတ်နဲ့ကို လှန်ပြီး အိမ်သော့ကို
ယူလိုက်စဉ် အလယ်ထပ် အခန်းတံခါး ပွင့်လာပြီး မိန်းမကြီး
တစ်ယောက် ခေါင်းပြုကြည့်ကာ

“မိန်းကလေး ပြန်လာပြီ ထင်တယ်၊ သူ့စိုးတွေ ပူလို့
အသံကြားတိုင်း ထွက်ကြည့်နေရတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် မိမိကို အိမ်ရှင် မိန်းမနှင့်
မှားယွင်းပြီး နှုတ်ဆက်သည်ဟု ယူဆမိပြီး ရှင်းပြရန် ပြင်လိုက်စဉ်
မိန်းမကြီးသည် အခန်းတံခါး ပိတ်ပြီး အိမ်ထဲကို ပြန်ဝင် သွား
လေ၏။

စောသီတာ သည် အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်လေ၏။
ထိုအခါ အိမ်ထဲတွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ
ရှိပြီး နေချင်စဖွယ် အိမ်ခန်းလေး ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရ၏။

တံခါးအနီးရှိ ကျွန်းစားပွဲ ပေါ်တွင် စာတစ်စောင်ကို မြင်ရ

သဖြင့် ဇော်ကြည်လိုက်ရာ

ကြည့်ဆိုပါတယ် မိန်းကလေး.....ကိုယ့်အိမ်လို
သဘောထားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း၊ နေနိုင်
ပါတယ်...အိမ်ငှားတဲ့အခါ တစ်အိမ်လုံးက အိမ်
ထောင်ပရိဘောဂအားလုံးပါဝင်ပြီး ဖြစ်လို့စိတ်ချ
လက်ချ သုံးစွဲပါ...ကျွန်မ ပြန်လာမှ အေးအေး
ဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့...နေရပ်အသစ်
မှာ ပျော်ရွှင် နိုင်ပါစေ...

အိမ်ရှင်

ဟုတွေ့ရလေ၏။

စောသီတာသည် အိမ်ကလေးအတွင်း လှည့်လည်

ကြည့်ရှုလေ၏။

အိမ်ခန်းထဲတွင် သစ်ရပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသော ခုတင်

တစ်လုံးတွေ့ရပြီး ခုတင်အနီး၌ မှန်တင်ရံနှင့် ဗီရိုတို့ကို မြင်တွေ့
ရလေ၏။

အိမ်အနောက်ဘက်တွင် မီးဖိုဆောင် နှင့်ရေချိုးခန်းရှိပြီး
မီးဖိုဆောင်၌ လေမီးဖို တစ်လုံးနှင့်ကြောင် အိမ်၊ ပန်းကန်စင်တို့
ရှိလေ၏။

မီးဖိုဆောင် နှင့်ကပ်လျက်ရှိ စတိုခန်း၊ တံခါးကိုမူ သော
ခတ်ပြီး ပိတ်ထားလေ၏။

စောသီတာသည် မိမိ အတွက် လိုလေသေး မရှိအောင်
ပြင်ဆင်ထားသော အိမ်ကလေးကို အလွန်နှစ်သက်သွားလေ၏။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေးသည် မိမိနှင့်သက်တူရွယ်တူ ရှိပုံရပြီး
အခန်းလေး၌ တစ်ကိုယ်တည်း အထီးကျန်နေပုံရ၏။

အိမ်ရှင် ရောက်လာလျှင် အိမ်ကလေးကို ငှားရမ်းရန်
သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုး ရပေတော့မည်။

စောသီတာသည် ရေချိုးခန်းသို့ ဝင်ပြီး ရေမိုးချိုး အဝတ်အစား
လဲကာ တရေးတမော အိပ်စက်လိုက်လေ၏။

အိပ်ရာမှ နိုးလာသော အခါ ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် လှည့်လည်
ကြည့်ရှုရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့လေ၏။

အိမ်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ ရထားလုံး တစ်စီးကို
ငှားရမ်းပြီး ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

စောသီတာသည် ရထားလုံး စီးရင်း ရန်ကုန်မြို့ ပတ်
ဝန်းကျင်ကို ကြည့်ရှုလေရာ မြို့ပေါ်တွင် လူအများ ပျားပန်းခတ်မှု
စည်ကားကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

ထိုမျှများပြားသော လူအများ အတွက် အဝတ်အစားများ
ချုပ်ရလျှင် မိမိ၌ ပိုက်ဆံ ထားစရာပင် ရှိတော့မည် မဟုတ်ဟု
တွေးကာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေလေ၏။

စောသီတာသည် ရွှေတိဂုံဘုရားခြေရင်းရှိ ထမင်းဆိုင်

တစ်ဆိုင်တွင် ဝင်ရောက် စားသောက်ပြီး အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့
လေ၏။

အိမ်အောက်ထပ် လှေကား ရင်းသို့ ရောက်သောအခါ
အပေါ်ထပ်မှ အဒေါ်ကြီး တစ်ဦး ဆင်းလာပြီး

“ပြန်လာပြီလား”

ဟု နှုတ်ဆက်လေ၏။

စောသီတာသည် မိမိကို အိမ်ရှင် မိန်းကလေးနှင့်
မှားယွင်းနေသည်ဟု ယူဆမိသော်လည်း ပယောင်ယမ်းပြီး

“ဟုတ်ကဲ့”

ဟု ဖြေလိုက်မိ၏။

စောသီတာသည် အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ည
နေလုံး လျှောက်လည် နေသောကြောင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေ
သဖြင့် ခုတင်အနီး ဖန်ရေတကောင်းထဲရှိ ရေတစ်ခွက်ကို

သောက်ကာ အိပ်ရာပေါ်သို့ လှဲချလိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် အိပ်ရာပေါ်သို့ ရောက်ပြီး များမကြာမီ
တွင် မျက်လုံးများ မှေးစင်းလာပြီး အိပ်ပျော်သွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်၌ အခန်းတံခါးကို တစ်ဖန်ဖွင့်
ထုရိုက်သံ ကြားရသဖြင့် စောသီတာ အိပ်ရာမှ လန်နိုးလာ၏။

သူမ အိပ်ရာနီးသည့်အချိန်၌ ခေါင်းထဲတွင် ထူးထူး
ခြားခြား မူးနောက်နောက် ဖြစ်နေသဖြင့် တံခါးကို ရုတ်တရက်
မဖွင့်နိုင်သေးချေ။

ထိုအခါ တံခါး ထုရိုက်သံများ ပိုမို ကျယ်လောင်လာပြီး

“တံခါးမြန်မြန် ဖွင့်စမ်း”

ဟုသော အော်ဟစ်သံများကိုပါ ကြားရသဖြင့်
စောသီတာသည် ခေါင်းမူးနေသည့်ကြားက တံခါးရှိရာသို့ ကြိုး
စားပြီး ဖွင့်ပေးလေ၏။

ထိုအခါ တံခါးစဉ် သေနတ်ကိုင်ထားသော ပုလိပ်များကို
အံ့သြဖွယ်တွေ့ရလေ၏။

စောသီတာက ပုလိပ်များကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ပြီး

“ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲရှင်”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ပုလိပ်များသည် သူမ၏ မေးခွန်းကို မဖြေဘဲ အိမ်ထဲသို့
အတင်း တွန်းထိုး ဝင်ရောက်လာပြီး ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူက

“ရှာကြဟေ့...”

ဟုခိုင်းစေလိုက်ရာ ပုလိပ်များသည် သူမ၏ အိမ်ထဲသို့

ဝင်ရောက် ရှာဖွေကြ၏။

စောသီတာက ပုလိပ်များကို နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်
ကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကျွန်မကို ပြောပါဦး”

ဟုဒေါသတကြီး မေးမြန်းလိုက်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပုလိပ်တစ်ဦး အိမ်ထဲမှ အပြေးအလွှား

ပြန်ထွက်လာပြီး

“တွေ့ပြီဆရာ ရက်ရက်စက်စက်ပဲ”

ဟုဆိုလိုက်သဖြင့် ခေါင်းဆောင် ပုလိပ်သည် အိမ်ထဲသို့
ပြေးဝင်သွားပြီး အတန်ကြာသောအခါမှ ပြန်ထွက်လာကာ
စောသီတာကို စူးစူးရှရှ ကြည့်ပြီး

“မင်း...အပြစ် မင်းသိပြီပေါ့၊ကဲ...သူ့ကို လက်ထိတ်စတ်
လိုက်ကြ”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်ရာ စောသီတာက ဒေါသတကြီး
အော်ဟစ်ပြီး

“ကျွန်မမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့ လက်ထိတ်ခတ်မှာလဲ ရှင်တို့
ကိုလိုနီပုလိပ်ပီပီ ပြည်သူကို အနိုင်ကျင့် နေတာလား”

ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ ခေါင်းဆောင်ပုလိပ်က

“မင်းတော်တော် ဟန်ဆောင်ကောင်းပါလား..မိုးသူဇာ၊

ငါတို့နဲ့ ဂါတ်ကို အသာတကြည် လိုက်ခဲ့ပါ”

ဟုအမိန့်ပေးလိုက်၏။

စောသီတာသည် ပုလိပ်၏ စကားကြောင့် တုန်လှုပ်
ချောက်ချားသွားပြီး

“ရှင်တို့ လူမှားနေပြီ..ကျွန်မ နံမည် မိုးသူဇာ မဟုတ်
ဘူး..စောသီတာ၊ ဒီအိမ်က ကျွန်မပိုင်တဲ့ အိမ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊
ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို မနေ့ကမှ ရောက်တာရှင်..”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ပုလိပ်ခေါင်းဆောင်က စောသီတာ၏
မျက်နှာကို စူးစူးရှရှ ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ

“ဂါတ်ကိုရောက်မှ ရှင်းပြပေတော့”

ဟုဆိုပြီး ပုလိပ်များကို မျက်ရိပ်ပြလိုက်ရာ ပုလိပ်များ
သည် စောသီတာကို တွန်းထိုး ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

စောသီတာက အော်ဟစ် ရုန်းကန်ပြီး လိုက်ပါ သွား
လေရာ အောက်ထပ် အခန်းရှိလူများ ထွက်လာပြီး ဝိုင်းအုံ ကြည့်
ရှုကြလေ၏။

စောသီတာသည် ဘုမသီဘမသိဖြင့် ဂါတ်တဲသို့ လိုက်ပါ
သွားလေ၏။

သူမ၏ ခေါင်းထဲတွင် မူးနောက်နေပြီး ဂါတ်သို့ ရောက်
သောအခါ ပုလိပ်များက သူမကို အချုပ်ခန်းထဲသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

စောသီတာသည် အချုပ်ခန်း သံတိုင်များကို ကိုင်ပြီး မိမိ အဖြစ်ကို မိမိ နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိလေ၏။ ပုလိပ်များ မိမိကို အဘယ်ကြောင့် ဖမ်းဆီးလေသည် မသိ...ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ခြင်းသည် သူမအတွက် မှားယွင်းမှု တစ်ခုလေ လား... အတန်ကြာသောအခါ ပုလိပ်တစ်ဦး ရောက်လာပြီး သူမကို သီးသန့်ခန်း တစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

ထိုအခန်း၌ ပုလိပ် အရာရှိ တစ်ဦး ရောက်ရှိနေလေ၏။ ပုလိပ်အရာရှိက စောသီတာကို ကုလားထိုင်မှာ ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီး

“ထိုင်ပါ...ကျုပ်နဲ့မည်အင်စပက်တော်လှဗိုးလို့ ခေါ်တယ်။ မင်းရဲ့အမှုကို စီအိုင်ဒီကနေ တိုက်ရိုက် ဆင်းပြီး ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကိုင်တွယ်နေတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက ပုလိပ်အရာရှိကို နား မလည်ဟန်နှင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လှဗိုးက စားပွဲပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ပြကာ

“သူနဲ့မည်တ ကိုမြမောင် တဲ့၊ ဗီယာနာ ကဇေးတိုက်မှာ မုန့်ဆရာ လုပ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက ဓါတ်ပုံထဲက လူကို နား မလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို ဒါတွေ လာပြ နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လှဗိုးက စောသီတာကို မျက်လုံး များ မှေးစင်းကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းတော်တော် ဟန်ဆောင် ကောင်းတာပဲ ငိုးသူဇာ၊ ဒါ မင်းချစ်သူလေ...မင်းကိုယ်တိုင် ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ် ခဲ့တဲ့ မင်းရဲ့ချစ်သူလေ...”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက ခေါင်းကို သွက်သွက်
ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“အို..ရှင်တို့မှားနေပြီ..ကျွန်မနဲ့မည်စောသီတာပါ..ရှင်တို့
ပြောတဲ့မိုးသူဇာ ဆိုတာ ကျွန်မလုံးဝ မသိဘူး”

ဟုပြောလေရာ ပုလိပ်အင်စပက်တော် လုမိုးက

“မင်းဘယ်လောက် ငြင်းနိုင်မလဲ မိုးသူဇာ မင်းမသတ်
ဘူးဆိုရင် ကိုမြမောင်ကို ဘယ်သူသတ်တာလဲ၊ ကိုမြမောင်ရဲ့
အလောင်းက ဘာဖြစ်လို့ မင်းအိမ် စတိုခန်းထဲမှာ ရောက်
နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာသည် အင်စပက်တော်
လုမိုးကိုအထိတ်တလန့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဟင်..ကျွန်မအိမ် စတိုခန်းမှာ အလောင်းရှိတယ် ဟုတ်
လား မဖြစ်နိုင်တာရှင်”

ဟုငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“မင်းတို့ ချစ်သူ ဖြစ်နေတာ တစ်နှစ်လောက် ရှိပြီ၊မင်းတို့
ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြောင်းကို ဗီယာနာ ကဖေးတိုက် တစ်တိုက်
လုံးက မုန့်ဆရာတွေ၊စားပွဲတိုးတွေက သက်သေခံပေးလိမ့်မယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောသီတာသည် မိမိကို အသားလွတ်
စွတ်စွဲနေရသဖြင့် မကျေမချမ်း ဖြစ်လာပြီး

“ရှင်..ဘာတွေပြောနေတာလဲ၊ရှင်တို့အမှားကြီးမှားနေပြီ
ရှင်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော် လုမိုးက သူမ၏ စကား
ကို နားဝင်ဟန် မရှိဘဲ

“မင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ဆက်ဆံရေး အဆင်မပြေကြဘူး၊
မင်းကိုကိုမြမောင်က ကျောရရှုံ့ကြဖို့ကြိုးစားတဲ့အတွက် မင်းက

ကိုမြမောင်ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်ထားတယ်။ ဒီလို ခြိမ်းခြောက်ထားတဲ့အကြောင်းကို ကိုမြမောင်က သူ့မိဘတွေကို ဖွင့်ပြောထားတယ်။ အခု ကိုမြမောင် ပျောက်နေကြောင်း သူ့မိဘတွေက တိုင်ကြားတဲ့အခါတွက် မင်းရဲ့ အခန်းမှာ သူ့ အလောင်းကို ရှာတွေ့ခဲ့တာပဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် အင်စပက်တော်လှမိုး ကိုမကျေမချမ်းကြည့်ပြီး

“ဒီမှာ ..ဒီအိမ်ဟာ ကျွန်မအိမ် မဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့ ကျွန်မနဲ့ အိမ်ရှင် မိန်းမ မှားနေပြီ။ မိုးသူဇာဆိုတာ အိမ်ရှင် မိန်းမ ဖြစ် လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ဟုတ်ပါပြီ..မင်းအိမ်မဟုတ်ဘူးဘဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ သေသူ ကိုမြမောင်ကိုတော့ မင်းသိတယ် မဟုတ်လား။ လွန်ခဲ့

တဲ့ရက်က မင်းတို့စုံတွဲ အိမ်ပေါ်တက်လာတာကို အိမ်အောက် ထပ်က လူတွေ သက်သေ ခံလိမ့်မယ်နော်”

ဟုမယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ မေးမြန်းလိုက်တယ်။

စောသီတာသည် မိမိကို မှားယွင်းစွတ်စွဲနေသဖြင့် ခေါင်း

ကိုသာ ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ရှင်တို့ မှားနေပြီ..ကျွန်မနဲ့ အိမ်ရှင်မိန်းမ ရုပ်ချင်း ဆင်တူ ပုံရတယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေ အားလုံး ကျွန်မကို အိမ်ရှင် မိန်းမနဲ့ မှားပြီး ခေါ်ကြတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမ၏ ထွက်ချက်များကို စိတ် ဝင်စားပုံ မရဘဲ

“မင်းသူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်ခဲ့တယ်။ သူ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ဓားဒဏ်ရာတွေ ဗရပွန့် သေဆုံးနေတယ်။ သူ့

ယောက်ျား အင်္ဂါကိုလည်းဖြတ်ထားတယ်။ သူ့ကို ဘာဖြစ်လို့
ဒီလောက်စတင်မုန်းတီးနေတာလဲ၊ မင်းကိုဘယ်လိုအပြစ်တွေ
ကျူးလွန်လို့လဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စောသီတာသည် ပုလိပ်များကို
အလွန်စိတ်ညစ်လာပြီး

“ရှင်တို့ ကျွန်မ စကားကို ဘာလို့ မယုံကြတာလဲ၊ ကျွန်မ
လူသတ်သမားမဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ရှင်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မက
အိမ်ငှါးရှင်၊ မနေ့ကမှ ဒီအိမ်ကို ရောက်လာတာ သူ့ဘာသာ
သေနေတဲ့ အလောင်းကို ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်မှာလဲ၊
ကျွန်မက ဘာကို ဝန်ခံရမှာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လှဗိုးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“မင်း ဒီထက် ကောင်းတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေ ပေးရင်

ကောင်းမယ်၊ ရပါတယ်၊ မင်း မှာ ငြင်းဆန်နိုင်ခွင့် ရှိသေးတယ်၊
ဒါပေမဲ့.. မင်းဘယ်လိုမှ ငြင်းလို့မရတဲ့ သက်သေတွေ ရရင်တော့
မင်း ဝန်ခံရမယ်”

ဟုပြောပြီး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ရာ စောသီတာက ဒေါသ
တကြီးဖြင့်

“အို.. ကျွန်မ မကျူးလွန်တဲ့ လူသတ်မှုကို ကျွန်မ ဝန်ခံ ရမှာ
လား၊ မတရား လုပ်လို့ မရဘူးရှင်”

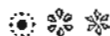
ဟုပြောဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှဗိုးက

“ကောင်းပြီ.. ညနေကျရင် တွေ့မယ်.. ကျုပ် လောင်းရဲ
တယ်၊ မင်း ညနေကျရင် ဝန်ခံစေရမယ်”

ဟုခိုင်မာသော အမူအရာဖြင့် ပြောဆိုလိုက်ရာ စော
သီတာ သည် မဟုတ်လျှင် မခံယူသော စိတ်ဓါတ်ရှိသူ ဖြစ်သဖြင့်
အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဟုကြုံးဝါးလိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် အင်စပက်တော်လုမိုး ထွက်ခွာသွား
သော အခါရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ပြီး ဒီးပွားရှာခြင်းကို အမှား
ကြီးမှားပြီဟုယူဆလိုက်မိ၏။

မိမိဘာသာ မိခင် ခေါင်းချသော အရပ်၌ ရောင့်ရဲ တင်း
တိမ်ပြီးနေထိုင်လျှင်လူသတ်သမားအဖြစ်စွတ်စွဲခဲ့ရမည်မဟုတ်
ချေ...ပုလိပ်များ၏ စကားအရ သေသူသည် ဝိယာနာ ကဇေး

တိုက်ရိုက်မုန့်ဆရာတစ်ဦးဖြစ်ပြီး အိမ်ရှင်မိန်းကလေး၏ချစ်သူဟု
သိရ၏။

အိမ်ရှင်မိန်းကလေး၏ရုပ်ရည်သည် အဘယ်ကြောင့်
မိမိနှင့်ဆင်တူနေသနည်း...အိမ်ရှင်မိန်းကလေးသည် သူမ၏
ချစ်သူကို သတ်ဖြတ်ပြီး စတုရန်းထဲ၌ ဖွက်ထားခြင်းပေလော...

စောသီတာသည် တွေးရင်းခေါင်းရွပ်လာသဖြင့် မိမိ၏
ကံကြမ္မာ နှိပ်ပါးချိန် ရောက်နေပြီဟု ယူဆမိပြီး ဆုံးပါးသွားသော
မိခင်ကို ပြန်လည် တမ်းတနေမိ၏။

မိခင်သာ ရှိနေလျှင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့စရာ
အကြောင်းမရှိချေ။

ညနေစောင်းသောအခါ အင်စပက်တော်လှမိုး ဆိုသူ
ရောက်ရှိလာပြီး စောသီတာကို အခန်းတစ်မန်းသို့ ခေါ်ဆောင်
သွားလေ၏။

ထိုအခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ စောသီတာသည်
သူမနှင့်ရွယ်တူ မိန်းကလေးအချို့ကိုတွေ့ရ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက စောသီတာကို မိန်းကလေးများ

နှင်အတူ တန်းစီရပ်ခိုင်းလိုက်ပြီးနောက် အခန်းထဲသို့ လူ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ခေါ်ဆောင်ပြီး ရွေးထုတ်ခိုင်းလေရာ ထိုသူများ အားလုံး စောသီတာကို မိန်းကလေးများ ကြားက အလွယ်တကူ ရွေးထုတ်ပေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ထိုသူများ အားလုံးကို ကျွေးလူးတင်ကြောင်း ပြောကာ ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး စောသီတာကို မူလအခန်းသို့ ပြန်လည် ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်လုမိုးက စောသီတာကို မထိလေးစား ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဗီယာနာ ကဖေးတိုက်က မုန့်ဆရာတွေနဲ့ စားပွဲထိုးတွေအားလုံး မင်းကို ကိုမြမောင်ချစ်သူမိုးသူဇာ ဆိုပြီး တညီတညွတ်တည်း ရွေးထုတ် သွားကြတယ်၊ မင်း ဘာငြင်းဦးမှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာက

“ကျွန်မ မိုးသူဇာ မဟုတ်ဘူး စောသီတာ ဆိုတာ ရှင်တို့လက်မခံသရွေ့ ဒီအမှုက အမှန်ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက အိတ်နှင့်ထည့်ထားသော ဓားမြှောင် တစ်ချောင်းကို ပြလိုက်ပြီး

“ဟောဒီ ဓားက ကိုမြမောင်ကို သတ်သွားတဲ့ ဓားပဲ၊ ဒီဓားပေါ်မှာ မင်းရဲ့လက်တွေရာတွေရှိတယ်၊ မင်းဘာငြင်းချင်သေးလဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် ဆိုးဝါးလှသော ကံကြမ္မာကို နားမလည်နိုင်တော့ဘဲ ဝမ်းပန်းတနည်း ရှိုက်ငိုနေမိ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက စောသီတာ ငိုယိုနေခြင်းကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် စောင့်နေပြီးမှ

“စိတ်အေးအေးထားပြီး ဖြစ်ပျက်သမျှကို ပြောပါ မိန်း”

ကလေး ကျုပ်တို့အစွမ်းကုန် အကူအညီပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းပြီး

“ကျွန်မနဲ့မည် စောသီတာပါ။ ကျွန်မရဲ့မွေးရပ်မြေက နယ်မြို့ကပါ။ ကျွန်မကနယ်မှာ စက်ချုပ်တဲ့အလုပ်နဲ့ အသက် မွေးပါတယ်။ အမေဆုံးပြီးတော့ တစ်ရွာမကောင်း သူကောင်း မဖြစ်ဆိုပြီး ရန်ကုန်ကို ပြောင်းလာတာပါ။ မနေ့ကမှ ကျွန်မ ရန်ကုန်ကို ရောက်တာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက သူမကို စိတ် ပျက်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းကာ

“မင်း...အချိန်တွေ ဖြုန်းတီးနေတာပဲ။ ဒီလောက် နိုင်လို့ နေတဲ့ အမှုမှာမင်းဘာဖြစ်လို့ဝန်မခံသေးတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက အင်စပက်တော်လှမိုးကို

မကျေချမ်းကြည့်ပြီး

“ရှင်တို့ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မစကားကို ဆုံးအောင် နားမထောင်ကြတာလဲ။ ရှင်တို့ ပုလိပ်တွေ ဖြစ်ပြီး အကူအညီ မဲနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒုက္ခပေးချင်တာလဲ။ ရှင်တို့ ပုလိပ်လုပ်နေတာ ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးဖို့လား”

ဟုအော်ဟစ်ပြောဆိုလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက စောသီတာကိုလက်ကာပြလိုက်ပြီး

“ကောင်းပြီ ပြောချင်တာပြောပေတော့ ကျုပ်နားထောင် ပေးမယ်။ ငါ ပုလိပ် လုပ်နေတာ ဒုက္ခရောက်နေသူကို ကူညီပေး ဖို့ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါ စောသီတာက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ကျွန်မမိခင်ဆုံးပြီးတော့ မြို့ကိုပြောင်းဖို့ကြစည်နေတုန်း

သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာမှာ လူသတ်မှုဖြစ်တဲ့ အခန်းကို
 ငှားချင်တယ် ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာ တစ်ခုပါလာတယ်။ ကျွန်မဟာ
 ကြော်ငြာကို ဖတ်ပြီးတော့ ရန်ကုန်မြို့ကို ပြောင်းရွှေ့ချင်တာနဲ့
 ကြော်ငြာရှင်ကို စာရေးပြီး အမြန်ဆုံး ဆက်သွယ်လိုက်တယ်။
 ဒီလိုနဲ့ရန်ကုန်ကို ရောက်လာတာပဲ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက မျက်မှောင်
 ကြွတ်ပြီး

“သူကြီးဂေဇက်မှာ အိမ်ငှား ကြော်ငြာ ပါလာတဲ့ နေ့ကို
 မှတ်မိသလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“နီဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်ပါ”

ဟုဖြေလေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လုမိုးက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“ကျုပ်တို့ မင်းရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေကို မှတ်တမ်း တင်
 ထားပါတယ်။ ဆက်ပြီးပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောသီတာက ဆက်လက်ပြီး

“ကျွန်မ မနေ့နံနက်က ငှားရမ်းထားတဲ့ အိမ်ကို ရောက်
 တော့ အိမ်တံခါးဝမှာ အရေးကြီးကိစ္စပေါ်လာလို့ ခရီးထွက်
 သွားတယ်။ လဆန်း ၃ ရက်နေ့ ပြန်ရောက်မယ်။ အိမ်ထဲမှာ
 ဝင်နေပြီး စောင့်လို့ရပါတယ်။ အိမ်တံခါးသော့ကို ခြေသုတ်ခုံ
 အောက်မှာ ယူပါ လို့ရေးထားတဲ့ စာတစ်စောင် ကပ်ထားတာ
 တွေ့ရတယ်။ အိမ်ထဲကို ရောက်တော့လည်း စားပွဲနဲ့ပေါ့မှာလည်း
 စာတစ်စောင်တွေ့ရတယ်။ စာထဲမှာတော့ ကြိုဆိုပါတယ်
 မိန်းကလေး...ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး အေးအေးချမ်းချမ်း
 နေနိုင်ပါတယ်...အိမ်ငှားတဲ့အခါ တစ်အိမ်လုံးက အိမ်ထောင်

ပရိဘောဂ အားလုံးပါဝင်ပြီးဖြစ်လို့ စိတ်ချလက်ချ သုံးစွဲပါ...
ကျွန်မ ပြန်လာမှ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာပေါ့...
နေရပ် အသစ်မှာပျော်ရွှင်နိုင်ပါစေ...လို့ ရေးထားတာ ဖတ်ရ
တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုဗီးက မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး

“မင်းတို့ အိမ်ငှားပုံက သိပ်ထူးခြားတယ်၊ ဒီနေ့ခေတ်
ရန်ကုန်မြို့မှာ အိမ်ငှားရန် ရှိသည် လို့ ဆိုင်းဘုတ် ချိတ်ထားတဲ့
အိမ်တွေ အများကြီးပဲ၊ မင်းတို့လို အိမ်ရှင်နဲ့ အိမ်ငှား မတွေ့ရဘဲ
စိတ်ကူးယဉ်ဆန်ဆန် အိမ်ငှားတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဘူးသေး
တယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက

“တကယ်ပါရှင် ကျွန်မ လိမ်မပြောပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း

ပြောတာပါ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုဗီးက စောသီတာကို
စူးစိုက်ကြည့်ပြီး

“နေပါဦးမင်းကို အိမ်ရှင် ရေးပေးတဲ့စာတွေဘယ်မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာက

“ရှိပါတယ်ရှင်...စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲမှာ ကျွန်မ သိမ်းထား
ပါတယ်၊ ကျွန်မ ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ငှားဆိုတာ အသေအချာပါ၊ရှင်တို့
အိမ်ထဲမှာ ကျွန်မရဲ့ခရီးဆောင် အိတ်ကို တွေ့မှာပါ၊ အိတ်ထဲမှာ
ကျွန်မ အမေရဲ့နာရေးမှာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ယပ်တောင်နဲ့ဖိတ်စာတွေ
ကိုတောင် ကျွန်မ သက်သေပြနိုင်ပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်လုဗီးက ထိုင်ရာက ထပြီး

“ကောင်းပြီ မင်းကျေနပ်အောင် သက်သေတွေကို
စစ်ဆေးပေးမယ်၊ ငါတို့ မနက်ဖြန် တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် အခန်းထဲ၌ စိတ်ပျက်
လက်ပျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့လာခြင်းကို အမှားကြီး မှားပြီဟု
လည်း နောင်တ ရမိလိုက်၏။

စုံထောက်လှမိုးသည် စောသီတာကို စစ်ဆေးပြီးနောက်
ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်နှင့် တွေ့ကာ

“ကောင်မလေးက သိပ်ထူးဆန်း နေတယ်၊ ကျုပ်အံ့သြ
တာက ဒီလောက်သက်သေ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေတာတောင် သူ
ဘာလို့ငြင်းဆန်နေတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်ကပင်သက်ချပြီး

“ခေါင်းမာတဲ့ တရားခံ အမျိုးအစားထဲကများ ဖြစ်နေ
မလားဆရာ”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်လှမိုးက အဝေးဆီသို့

ဝေးကြည့်ပြီး

“မသိသေးဘူးဗျ၊ ဒါပေမဲ့ သူပုံစံ ကြည့်ရတာ တကယ်
အရိုးခံပဲ”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က

“သူမှာ စိတ္တဇ များ ဖြစ်နေသလား၊ ကျုပ်တို့ စစ်ဆေးဖို့
လိုနေပြီနော်”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်လှမိုးက

“သေသူရဲ့ ယောက်ျား အင်္ဂါကို ဖြတ်ထားတယ် ဆိုက
တည်းက သူ့ကို စစ်ဆေးဖို့ ကျုပ်ဆုံးဖြတ် ပြီးပါပြီ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး
ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ နိဝင်ဘာ ၁၅ ရက်က သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာ
များ ရနိုင်မလား မသိဘူး”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က သတင်းစာအထပ်
များကို မွှေနှောက် ရှာဖွေပြီး

“ဟောဒီမှာ တွေ့ပြီ၊ နိဝင်ဘာ ၁၅ ရက် သူကြီးဝေဇက် သတင်းစာ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စုံထောက်လှမိုးက သတင်းစာကို ယူပြီး သိမ်းဆည်းလိုက်လေ၏။ ပြီးနောက်

“ကောင်မလေးရဲ့ထွက်ဆိုချက်တွေမှန်မမှန် သိရအောင် အခင်းဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်ကို ကျွန်ုပ် တစ်ခေါက် သွားရဦးမယ်”

ဟုပြောပြီး သူ၏ ဂျစ်ကားဖြင့် လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ နေ အိမ်သို့ထွက်ခဲ့လေ၏။

စုံထောက်လှမိုးလူသတ်မှု ဖြစ်ပွားရာ နေအိမ်သို့ ရောက်သောအခါ စောသီတာ ၏ခရီးဆောင်အိတ်ကို မတွေ့ရချေ။ ထို့ပြင် အိမ်ရှင် မိန်းမ ရေးသားထားသော စာများကိုလည်း စားပွဲခုံအံ့ဆွဲထဲတွင် မမြင်ရချေ....စုံထောက်လှမိုးသည် စောသီတာကိုစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေ၏။

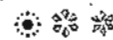
သူမ၏ ထွက်ဆိုချက်များကို ယုံကြည်ခြင်း မရှိတော့ချေ။

စုံထောက်လှမိုးသည် အိမ်ထဲတွင် ဆက်လက် ရှာဖွေရာ ကောလိပ်တက်စဉ်က စောသီတာ၏အလှ ဓါတ်ပုံ အမျိုးမျိုးကို မြင်ရလေ၏။

ထိုမျှ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံနေသော အမှုကို သူမ အဘယ်ကြောင့် အကြောက်အကန် ငြင်းဆိုနေသနည်း။

စုံထောက်လှမိုးသည် စောသီတာ၏ ဓါတ်ပုံများကို ယူဆောင်ခဲ့ပြီး အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်ခဲ့၏။

စုံထောက်လှမိုးသည် အိမ်ခန်းတစ်ခန်းကို ပြန်ပိတ်ရင်း တံခါး၌ သဲလွန်စ တစ်ခုကို မြင်ရသဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်မိ၏။ တံခါး၌ တစ်စုံတစ်ခုကို ကော်နှင့်ကပ်ထားသော သဲလွန် စ တစ်ခုကို မြင်ရလေ၏။

စုံထောက်လှဦးသည် နောက်တစ်နေ့ စောသီတာ နှင့်တွေ့သောအခါ စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမှုအရာဖြင့် ခေါင်းခါ ယမ်းလိုက်ပြီး

“မင်းစကားတွေ အားလုံး မူသားတွေပဲ...အိမ်ထဲမှာ မင်းရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်လဲ မတွေ့ဘူး၊ အိမ်ရှင် မိန်းမ ရေးခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ စာတွေလဲ မတွေ့ဘူး၊ အဆိုးဝါးဆုံး ကတော့ နီဝင်ဘာ ၁၅ ရက်

သတင်းစာထဲမှာ ဒီအိမ်ကို ငှားရမ်းမယ်လို့ ကြော်ငြာ ထည့်ထားတာ မရှိဘူး၊မင်းဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ မူသားတွေ ပြောပြီး အမှုကို ရှည်ကြာအောင် လုပ်နေတာလဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် အလွန် စိတ်ဆင်းရဲ သွားပြီး

“ဟုတ်ရဲ့လားရှင်...ကျွန်မရဲ့ခရီးဆောင်အိတ်အပြာရောင် ဟာ အိမ်ထဲမှာရှိပါတယ်၊ အိမ်ရှင် မိန်းမ ရေးထားတဲ့ စာတွေ လည်း ကျွန်မ သေသေချာချာ အံ့ဆွဲထဲမှာ သိမ်းထားပါတယ်၊ အဲဒီနေ့က ပုလိပ်တွေများ သိမ်းသွားသလား...မေးကြည့်ပါဦးရှင်”

ဟုပြောလေရာ စုံထောက်လှဦးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဘယ်ပုလိပ်မှ မသိမ်းဘူး၊ အိမ်ထဲမှာ မင်းရဲ့ ကောလိပ် ကျောင်းသူ ဘဝက ရိုက်ခဲ့တဲ့ ဓါတ်ပုံတွေကိုပဲ တွေ့ရတယ်၊ ဟောဒီမှာကြည့်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောသီတာသည် စားပွဲခုံပေါ်ရှိ ဓါတ်ပုံများ
တို့ကြည့်ပြီး အံ့သြလွန်းသဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွား
လေ၏။

ဓါတ်ပုံထဲရှိမိန်းမသည် သူမကိုယ်တိုင်ပင်ဖြစ်နေလေ၏။
သို့သော် ထိုပုံများသည် သူမ၏ ပုံများ မဟုတ်တာ သေချာ၏။

ဓါတ်ပုံထဲရှိ မိန်းမသည် သူမနှင့်အမွှာ ညီအစ်မလား
ထင်မှတ်မှားအောင်တူလွန်းလှ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် အိမ်နီးချင်းများက သူမကို အိမ်ရှင် မိန်းမ
နှင့်မှားပြီး နှုတ်ဆက်ပုံရ၏။

အိမ်ရှင် မိန်းမသည် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူပင် ဖြစ်လေ
သလော... လူသတ်မှု ကျူးလွန်သူ ဖြစ်လျှင် ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး
မိမိအပေါ်အပြစ်များကျရောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းပေလော...

စောသီတာသည် ထိုသို့ တွေးမိပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချား

ကာတအင်အင်ရှိက်ငိုလိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက စောသီတာ ရှိက်ငိုခြင်းကို
အတန်ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေပြီး

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့...မင်းရဲ့အမှုမှာ ကျုပ်တို့အားလုံး
အစွမ်းကုန် ဝိုင်းပြီး ကူညီပေးမှာပါ။ လူသတ်မှု ဘာကြောင့်
ကျူးလွန်တယ်ဆိုတာသာပြောပါ”

ဟုပြောလေ၏။ စောသီတာက ခေါင်းခါယမ်း လိုက်ပြီး

“ကျွန်မ မကျူးလွန်ပါဘူးရှင် တကယ်ပါ။ ကျွန်မကို
ဓားစာခံဖြစ်အောင် တမင်တကာ ကြံစည်ထားတာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက စောသီတာကို စိတ်ဖျက်ဟန်နဲ့
ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“မင်း...ဘာတွေ အကြောင်းပြဦး မှာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်တယ်။

စောသီတာက ရှိုက်ဝိုက်လိုက်ပြီး

“ကျွန်မကို စားစာခံ လုပ်သွားတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့ အိမ်ရှင် မိန်းမ ရေးထားတဲ့ စာတွေ မရှိကော့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မကို တရားခံ ဖြစ်အောင် သဲလွန်စတွေ ဖျောက်ဖျက်သွားတာ သေချာနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“မင်းကို အိမ်ရှင် မိန်းမက သဲလွန်စတွေ ဖျောက်ဖျက်ပြီး စားစာခံလုပ်တယ်လို့လဲ ထားလိုက်ပါတော့၊ တစ်ပြည်လုံးမှာ ထုတ်တဲ့ သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာတွေကိုတော့ လိုက်မဖျောက်ဖျက်နိုင်ဘူး၊ သူကြီးဂေဇက်သတင်းစာမှာမင်းပြောတဲ့ အိမ်ငှားမယ်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာလည်းမတွေ့ရဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောသီတာက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အို..မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သတင်းစာက ကြော်ငြာတွေလို ရန်ကုန် မြို့ကို ကျွန်မ ရောက်လာတာပါ။ ရှင်တို့ သေသေချာချာ ရှာရဲလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက လက်ထဲရှိ သတင်းစာကို စားပွဲခုံပေါ်သို့ ပစ်တင်လိုက်ရာ စောသီတာ သတင်းစာကို ကမန်းကတန်းယူပြီး ရှာဖွေကြည့်လေ၏။

ထိုအခါ သူမ ဖတ်ရှုခဲ့သော အိမ်ငှားရမ်းလိုကြောင်းကြော်ငြာကို မတွေ့ရတော့ချေ။

စောသီတာသည် မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့် သတင်းစာကို အရှေ့အနောက် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် ကြည့်ရှုလေ၏။

သို့သော် သတင်းစာ၌ အိမ်ငှားရမ်းလိုကြောင်း ကြော်ငြာ

ကို မတွေ့ရချေ။

စောသီတာသည် သတင်းစာ၏ စာမျက်နှာများ ပြည့်စုံခြင်း ရှိမရှိ တိုက်ဆိုင် စစ်ဆေးကြည့်ရာ စာမျက်နှာများ ပြည့်စုံကြောင်းလည်း တွေ့ရလေ၏။

စောသီတာသည် သတင်းစာကို ကြည့်ပြီး မကြာခဏတတ်တော့သဖြင့် ထိုင်ခုံပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး

“သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာထဲမှာ အိမ်ငှားရမ်းမဲ့ အကြောင်းကြော်ငြာ ပါတာ ကျွန်းသေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ဒီသတင်းစာမှာ ကြော်ငြာ မပါရတာလဲ”

ဟုစိတ်ဖျက်လက်ဖျက် ညည်းညူလိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောသီတာ၏ အမူအရာကို

ကြည့်ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း

“မင်းမှာ ဘယ်လို အခက်အခဲတွေ ရှိနေသလဲ မင်းကို

ဝန်မခံရဲအောင် ဘယ်သူတွေက ခြိမ်းခြောက် ထားသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောသီတာက ခေါင်းကို သွက်သွက်လည်အောင် ခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ကျွန်မ မကျူးလွန်ဘူး၊ လုံးဝ မလုပ်ဘူး၊ ဒါကို ရှင်တို့ ဘာကြောင့် လက်မခံနိုင်တာလဲ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက တစ်စုံတစ်ရာကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့်

“ကောင်းပြီ... ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်လို့ မင်း ဘာပြောချင်လဲ ပြောပါ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ စောသီတာက

“ကျွန်မ အမှုမဖြစ်မီ ရက်ကမှ နယ်က ရန်ကုန်ကို ရောက်”

လာခဲ့တာပါ။ ရန်ကုန်ကို ရောက်ပြီး အိမ်ရှင် မရှိတာနဲ့ ငှားမဲ့ အိမ်ထဲကို ဝင်ပြီး နေခဲ့တယ်။ ကျွန်မ အိမ်ကို ရောက်ရောက်ချင်း ခဏနားပြီး တစ်နေ့ကုန် ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာ လျှောက်လည်တယ်။ ညမှောင်ရီသန်းစ အချိန်ရောက်မှ အိမ်ကို ပြန်လာပြီး အိပ်ရာ ဝင်ခဲ့တယ်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက် အိပ်ရာ ကနိုးတော့ ကျွန်မ ခေါင်းတွေပူးနောက်နောက် ဖြစ်နေလို့ အိပ်ရာထဲက မထနိုင်ဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရှင်တို့ ပုလိပ်တွေ ရောက်လာတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“ဒါဆိုရင် ကိုမြမောင်ရဲ့ အလောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်း

ဘာပြောနိုင်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ စောသီတာက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ကျွန်မ ဘာမှ မသိပါဘူး။ ကျွန်မရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်နဲ့

အိပ်ရှင်မိန်းမ ရေးခဲ့တဲ့ စာတွေ ပျောက်ဆုံးနေတာ ညတုန်းက

ကျွန်မ အခန်းထဲကို ဝင်ပြီး တစ်ယောက်ယောက် ခိုးတာ ဖြစ် လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက စောသီတာ၏

မျက်နှာကို စူးစိုက် ကြည့်ပြီး

“မင်းအဲဒီညက ဘာတွေ ထူးထူးခြားခြား စားခဲ့သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။ စောသီတာက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မစားပါဘူး။ ကျွန်မ ရွှေတိဂုံဘုရား

ခြေရင်းက ထမင်းဆိုင်မှာ ထမင်း စားခဲ့တာပါ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက စောသီတာကို

ကြည့်ရင်း

“ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးလို့ ဆိုပေမဲ့

မင်းဟာ သံသယ ဖြစ်စရာ အကောင်းဆုံး လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

စောသီတာက အဝေးဆီသို့ ငေးကြည့်ပြီး

“ရှင်တို့ လိုအပ်ရင် ကျွန်မရဲ့ ဇာတိမြို့မှာ သွားပြီး ခုံစမ်း

နိုင်ပါတယ်။ ဒီမြို့ဟာ ကျွန်မအမေ ခေါင်းချခဲ့တဲ့ မြို့ပါ။ တစ်မြို့လုံး
က ကျွန်မတို့သားအမိကို သိပါတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှိုင်းက သက်ပြင်းချပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တရားကို နတ်စောင့်ပါတယ်ကွာ၊

ပြဿနာကို ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ရင်ဆိုင်ပါ”

ဟုပြောပြီး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စောသီတာသည် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ
သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းအခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ
ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က

“ဘယ်လိုနေသလဲဆရာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းက မျက်မှောင်ကြွတ် လိုက်ပြီး

“တရားခံမိန်းကလေးကို ကြည့်ရတာ သိပ်ထူးဆန်းတယ်၊
သူ့မှာ စိတ္တဇ ဖြစ်နေသလား မသိဘူး။ သူ့ကိုစိတ္တဇ ဆရာဝန်နဲ့
ပြကြည့်ချင်တယ်”

ဟုပြောလေ၏။ ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“ဆရာလဲ ဒီကောင်မလေး အမူမှာ တော်တော် ပင်ပန်း
နေပြီ.. ကောင်မလေး မြန်မြန် ဝန်ခံဖို့ သင့်နေပြီ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှိုင်းက မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေ
လေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် တရားခံ စောသီတာ၏ အပြု
အမူများ ထူးခြားသည်ဟု ယူဆ၏။

စောသီတာ၏ ထွက်ဆိုချက်များမှာ ပကတိ အပြစ်မဲ့သူ
တစ်ဦး၏ အမူအရာများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် စောသီတာကို စိတ္တဇဝေဒနာ ရှိမရှိ စစ်
ဆေးကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

နောက်တစ်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်
လှိုင်းသည် စောသီတာထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီး

“မင်းကို ဆေးစစ်ဖို့ ဆရာဝန်နဲ့ ပြဖို့လိုတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ အပြင်
ကို ခဏ လိုက်ခဲ့ပါ။ မင်းကို မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့
အတွက် စာနာထောက်ထားပြီး လက်ထိတ် မခတ်ဘူး။ သတိ

ထားပါ”

ဟုပြောပြီး စောသီတာကို ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

စောသီတာသည် အင်စပက်တော်လုမိုး၏ လှစ်ကားဖြင့်
လိုက်ပါလာခဲ့၏။ အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးနောက်
ဆေးရုံတစ်ခုသို့ ရောက်ပြီး အင်စပက်တော်လုမိုးက သူမကို
ဆေးရုံအပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

ထိုအခန်း၌ ဆရာဝန် ရှိဟန်တူပြီး နံရံ၌ ရေးသားထား
သော ဆရာဝန်ဆိုင်းဘုတ်ကြောင့် စောသီတာသည် မျက်လုံး
ပြူးသွားပြီး အင်စပက်တော်လုမိုး၏ ပခုံးကို လှမ်းဆွဲကာ

“နေပါဦး...ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မကို စိတ္တဇ ဆရာဝန်နဲ့
စစ်ခိုင်းတာလဲ၊ ကျွန်မ အရူးမဟုတ်ဘူး”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။ ထိုအခါ အင်စပက်တော်လုမိုးက
သက်ပြင်းချပြီး

“မင်းမှာ ရောဂါ မရှိဘူးဆိုရင် ဂရုစိုက်စရာ မလိုဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောသီတာသည် မကျေမနပ်ဖြင့်
အခန်းထဲသို့ လိုက်ပါခဲ့၏။

အခန်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်လုမိုး
သည် စောသီတာ၏ လက်တစ်ဖက်ကို တိုင်မှာလက်ထိတ်
ခတ်ကာ

“ဧကကြာရင် ကျုပ် ပြန်လာခဲ့မယ်၊ အေးအေးဆေးဆေး
စမ်းသပ်ကြပါ”

ဟုပြောကာ အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဆရာဝန် လွတ်လွတ်
လပ်လပ် မေးမြန်းနိုင်ရန် ရှောင်ထွက် သွားပုံရ၏။

ဆရာဝန်သည် အသက်ငါးဆယ်ဝန်းကျင် ကုလားလူမျိုး
တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး မြန်မာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ ပြောတတ်

လေ၏။ ကုလားဆရာဝန်ကြီးသည် စောသီတာကို စိတ်တိုင်းကျ
မေးခွန်း အမျိုးမျိုး မေးမြန်းပြီးနောက် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“မင်းရဲ့ ကျန်းမာရေး ကောင်းပါတယ်။ အပြစ်ဒဏ်ကို မင်း
ရင်ဆိုင် ရတော့မယ်။ မင်းရဲ့အမှုကို ကျုပ်ကို ပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

စောသီတာသည် မိမိအတွက် အကူအညီရလိုရငြား
ကုလားဆရာဝန်ကြီးအား သူမ၏အမှုအကြောင်း အိတ်သွန်
ဖာမှောက်ပြောပြလေ၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးက အမှုအခြေအနေအသေးစိတ်ကို
နားထောင်ပြီး သက်ပြင်း ချလိုက်ရင်း

“မင်းရဲ့အမှုကို နားထောင်ပြီး ငါတောင် နားမလည်
နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတယ်။ အကြောင်းလဲ အင်စပက်တော်လုဗိုးက
မင်းကို ရောဂါ ရှိမရှိ စစ်ဆေး ခိုင်းတာကိုး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက

လူတော်တစ်ယောက်ကွ၊ ဒီအမှုမှာ မင်း လွတ်နိုင်ချေ မရှိတော့
ဘူး၊ ထောင်ဒဏ် နှစ်ကြီး ကျမှာသေချာတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် အလွန် တုန်လှုပ်
ချောက်ချား သွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်ကြီးကို ဒေါသတကြီး ကြည့်ပြီး

“ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိဘဲ ဘာလို့ ထောင်ထဲကို ဝင်ရမှာလဲ၊
ကျွန်မရန်ကုန်ကို လာတာ စီးပွားရှာဖို့ရှင် ထောင်ထဲဝင်ဖို့မဟုတ်
ဘူး”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်ရာ ဆရာဝန်ကြီးက စိတ်မသက်သာ
ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းရဲ့အမှုက ဒီလောက်တောင် သက်သေ
ခိုင်မာနေမှတော့ မင်း ဘယ်လိုလုပ် လွတ်လမ်း ရှိတော့မှာလဲ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောသီတာသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ စီးပွား

ရှာရန် လာရောက်ခြင်းကို အကြီးအကျယ် နောင်တ ရသွား
လေ၏။

မိမိ၏ ငယ်ရွယ်သော ဘဝ တလျှောက်လုံး ထောင်ထဲမှာ
အချိန်ကုန် ရတော့မည်...လူသည် အသိဉာဏ် ရှိသော သတဝါ
ဖြစ်လျက် သူတစ်ပါး အနိုင်ကျင့် သမျှကို လည်စင်းပြီး ငြိမ်ခံ နေ
ရတော့မှာလား။ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် လှုပ်ရှား ရုန်းကန်
ရမည်..တိုက်ပွဲဝင် စရာရှိလျှင်ဝင်ရမည်..စောသီတာသည် ထိုသို့
ဆုံးဖြတ်ရင်းစားပွဲပေါ်ရှိ ဆရာဝန်သုံး ဓားတစ်ချောင်းကို ကြည့်
ပြီး ထွက်ပြေးရန် လမ်းစ ပေါ်သွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်လှမိုး အခန်းထဲသို့
ဝင်ရောက်လာ၏။

အင်စပက်တော် လှမိုးက ကုလားဆရာဝန်ကြီးကို ကြည့်
ပြီး

“အဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

ကုလားဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းညိတ် ပြီး

“အားလုံးကောင်းတယ်၊ သူ့ရဲ့စိတ်အခြေအနေက ပုံမှန်ပဲ၊

ဘာမှ စိုးရိမ်စရာမရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် စောသီတာသည် သူမ လုပ်သင့်လုပ်
ထိုက်သော အလုပ်ကို လုပ်လေ၏။

စားပွဲပေါ်ရှိ ဓားတစ်ချောင်းကို ဆတ်နေယူပြီး ကုလား
ဆရာဝန်ကြီး၏ လည်ပင်းကို ထောက်ကာ

“လက်ထိတ်ကို ဖွင့်ပေးစမ်း၊ မဖွင့်ရင် အသေပဲနော် လည်
ပင်းထဲထိုးစိုက်လိုက်မယ်”

ဟုခြိမ်းခြောက်လိုက်လေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည်

ရှုတ်တရက် အဝိုက်မိပြီး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေ၏။

စောသီတာက ကုလားဆရာဝန်ကြီး၏ လည်ပင်းကို စား
ဖြင့် ဖိထောက်လိုက်ရာ ကုလားဆရာဝန်က

“အမလေး မလုပ်ပါနဲ့ ကျုပ်လည်ပင်းကို မစိုက်ပါနဲ့”

ဟုအော်ဟစ်ပြီး တောင်းပန်လေ၏။

စောသီတာက အင်စပက်တော်လှမ်းကို ကြည့်ကာ

“ကျွန်မ လက်ထိတ်ကို ဖွင့်ပေးနော်၊ မပေးရင် ဆရာဝန်
ကြီးလည်ပင်းကို စိုက်ပစ်လိုက်မယ်”

ဟု ခြိမ်းခြောက်လေရာ အင်စပက်တော်လှမ်းက

“မင်းမှားမယ်နော် ဒီလိုလုပ်ရင် အပြစ်ပို ကြီးသွားမယ်”

ဟုတားဆီးလေရာ စောသီတာက လက်သီးဆုပ်ပြီး

“အို...ဘယ်လောက်အပြစ်ကြီးကြီး ကျွန်မ ဂရုမစိုက်ဘူး၊
ကျွန်မ အပြစ်မရှိဘဲ ထောင်အကျ မခံနိုင်ဘူး၊ ရှင် မဖွင့်ပေးဘူး

လား၊ ဒီလူကြီးကို သတ်လိုက်မယ်နော်”

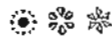
ဟုအော်ဟစ်ခြိမ်းခြောက်လိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမ်း
သည် မတတ်သာတော့ဘဲ စောသီတာ၏ လက်ထိတ်ကို
ဖွင့်ပေးရလေ၏။

စောသီတာက လက်ထိတ်ဖွင့်သွားသောအခါ ကုလား
ဆရာဝန်ကြီးကို အခန်းဝသို့ တွန်းထိုးခေါ်ဆောင် သွားပြီး ဆရာ
ဝန်ကြီးကို အခန်းထဲသို့ ဆောင်တွန်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်
လှမ်းက အခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

သို့သော် စောသီတာက ဦးသွားပြီး တံခါးချက်ကို
ချလိုက်နိုင်၏။

စောသီတာသည် အခန်းအပြင်သို့ ရောက်သောအခါ
အသင့်တွေ့ရသော ဆရာဝန်ဝတ်စုံတစ်စုံကို ယူပြီး ဝတ်ဆင်ကာ
ထွက်ခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် သော့ခတ်ထားသော အခန်း
ထဲမှ တဝန်းဝန်းအော်ဟစ် ထုရိုက်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့လေ၏။

စောသီတာသည် ဆေးရုံ လူသွားလမ်းအတိုင်း ခပ်သွက်
သွက်ထွက်ခွါလာခဲ့၏။

လူသွားလမ်း၌ ဆရာဝန်နှင့်သူနာပြုများ ဥဒဟို သွားလာ
နေသဖြင့် ကမူးရှူးထိုး ထွက်ပြေးရန်လည်း မဖြစ်နိုင်ချေ။

စောသီတာသည် လူပြတ်သော နေရာသို့ ရောက်သည်

နှင့်ကမ္မားရူးထိုး ပြေးထွက်ခဲ့လေ၏။ ဆေးရုံဂိတ်ပေါက်သို့
ရောက်သောအခါ ဂိတ်စောင့် ကုလားသည် စောသီတာကို နား
မလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရှုနေလေ၏။

စောသီတာသည် ဆေးရုံ အပြင်သို့ ရောက်သည်နှင့်
ဆရာဝန် ဝတ်စုံကို အနီးအနာရှိ ရေပြောစီးထဲသို့ ပစ်ချပြီး
သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးလေ၏။

မိမိ ကံကြမ္မာကို ပုလိပ်များ၏ လက်တွင် ဝံ့ကွက်အပ်ပြီး
မနေလိုသဖြင့် ထွက်ပြေးလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

စိတ္တဇ ဆရာဝန်၏ အဆိုအရ လူသတ်မှုတွင် မိမိ အပြစ်
မရှိဟု ဆိုသော်လည်း သက်သေခိုင်လုံလွန်းသဖြင့် ထောင်ဒဏ်
ကျခံရမှာသေချာနေ၏။

တစ်ရွာ မပြောင်း သူကောင်းမဖြစ်ဆိုသော စကားအရ
ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သော်လည်း သူမ၏ အဖြစ်မှာ သေချင်တဲ့ကျား

တောပြောင်းဆိုသော စကားကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

စောသီတာသည် ပြေးလွှားရင်း အနောက်သို့ လှည့်ကြည့်
လိုက်ရာ ဒရုကြမ်း မောင်းနှင်လာသော အင်စပက်တော်လှမ်း၏
ရှစ်ကား ကို မြင်သဖြင့် ထိတ်လန့်ပြီး ဆီးသီးသည် တစ်ဦး၏
လှည်းအနောက်တွင် ဝင်ရောက် ပုန်းခို လိုက်လေ၏။

ရှစ်ကားသည် ဆီးသီးသည် အနီးတွင် ရပ်လိုက်ပြီး

“ဒီမှာ ငါညီ..မိန်းကလေး တစ်ယောက် ပြေးသွားတာ
မမြင်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဆီးသီးသည်သည် လှည်း
အနောက်တွင် ပုန်းကွယ်နေသော စောသီတာကို မသိမသာ
လှမ်းကြည့်လေ၏။

စောသီတာက အထိတ်တလန့်ဖြင့် ဆီးသီးသည်ကို
လက်ခံပြလိုက်၏။

ထိုအခါ ဆီးသီးသည်က မလုံမလဲ အမှုအရာဖြင့်

“မတွေ့ပါဘူး”

ဟုဖြေလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် စကားဆုံး
အောင် မစောင့်တော့ဘဲ ကားကို တရိန်ထိုး မောင်းထွက်
သွားလေ၏။

ထိုအခါမှပင်စောသီတာသည်အသက်ကိုရဲရဲရှုံ့လေ၏။
ဆီးသီးသည်သည်စောသီတာနှင့်ရွယ်တူလူငယ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ထွက်ပြေးနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။စောသီတာက အမှန်အတိုင်း
ဖြေရန် မသင့်တော်သဖြင့်

“ကျွန်မက သူအိမ်မှာ မတရား ခိုင်းစေခံရလို့ ထွက်ပြေး
လာတာပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စိတ်ကောင်းရှိဟန်တူသော ဆီးသီးသည်

လူငယ်က မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“စိတ်မကောင်းရော့ဗျာ..ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ခင်ဗျားက
ရန်ကုန်ကမဟုတ်ဘူးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်လေ၏။ စောသီတာက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျွန်မက နယ်ကပါ။ ရန်ကုန်မှာ စီးပွားရေး လုပ်မယ်ဆို
ပြီး ထွက်လာခဲ့ပြီး စောစောက လူရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်စေ ဝင်လုပ်
တယ်၊ ဒါပေမဲ့ မတရား ခိုင်းစေပြီး ထိကပါးရိကပါး လုပ်မယ်
ကြံလို့သူ့ဆီက ထွက်ပြေးလာတာပါ”

ဟုပြောလေရာ လူငယ်က သက်ပြင်းချပြီး

“နေဂုဏ်ရှိတဲ့သူတွေက ဒီလိုပါပဲဗျာ၊ ဆင်းရဲသား
နင်းပြားတွေကို အနိုင်ကျင့်ဖို့ ကြိုးစားကြတယ်၊ အကူအညီ လို
ရင်လဲ ပြောပါဗျာ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက လက်ကာပြလိုက်ပြီး

“နေပါစေ၊ ကျွန်မသွားတော့မယ်”

ဟုပြောကာ ဆီးလီးသည် အနီးမှ ထွက်ခဲ့၏။ စောသီတာသည် အင်စပက်တော် လှိုင်း၏ ရန်မှ မလွတ်ကင်းသေး သဖြင့် သတိကြီးစွာထားပြီး သွားရလေ၏။

လောလောဆည် မိမိ၏ နေရေးကို ဦးစွာ ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စောသီတာသည် ခြေဦးတည်ရာသို့ လျှောက်လှမ်းသွားရင်း ဘူတာရုံတစ်ရုံသို့ ရောက်သောအခါ ရထားပေါ်တက်ပြီး လိုက်ခဲ့လေ၏။

စောသီတာလိုက်ပါလာသော မြို့ပတ်ရထား ပုဇွန်တောင်ဘူတာသို့ ရောက်ရှိသောအခါ ရထားပေါ်သို့ လက်မှတ်စစ်များ

တက်လာသဖြင့်ရထားပေါ်မှကမန်းကတန်ဆင်းပြေးရလေ၏။

သူမ၌ငွေကြေးတစ်ပြားတစ်ချပ်မျှမရှိသဖြင့်လက်မှတ်
ဝယ်ယူနိုင်ခြင်းမရှိချေ...စောသီတာသည် မိမိလက်၌စွပ်ထား
သော လက်စွပ်လေးကို ရောင်းပြီး စားဝတ်နေရေး ပြဿနာကို
ဖြေရှင်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထိုကြောင့်ပုဇွန်တောင်ညောင်တန်းဆိပ်အနီးရှိရွှေဆိုင်
တစ်ဆိုင်၌လက်စွပ်လေးကိုရောင်းလိုက်၏။

ပြီးနောက်ညောင်တန်းဆိပ်အနီးရှိ တဲအိမ်တန်းကလေး
၌လျှောက်လှမ်းရင်းအကြော်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ဝင်ပြီးအကြော်စား
လေ၏။

အကြော်စားရင်း အကြော်သည်အဒေါ်ကြီးအား အနီး
အနားတွင် အိမ်ငှားရန် ရှိမရှိ မေးမြန်းလေရာ အဒေါ်ကြီးက
တစ်နေရာသို့လမ်းညွှန်လိုက်လေ၏။

အဒေါ်ကြီးလမ်းညွှန်ရာအိမ်သို့ရောက်သောအခါအိမ်မှာ
ညောင်တန်းဆိပ်ရှိ စုတ်ချာသော တဲအိမ်ငယ်လေး တစ်လုံး
ဖြစ်ပြီး တဲအိမ်ရှေ့တွင်ဖဲချပ်များကိုတစ်ကိုယ်တည်းကလားဖန်
ထိုးနေသော အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့ရလေ၏။

အဘွားကြီးကစောသီတာကိုမျက်မှော်ကြတ်ကြည့်ပြီး

“ဘာကိစ္စလဲ ကောင်မလေး...ငါ့ကို အကြွေးလာတောင်း
တာတော့ မဟုတ်ပါဘူနော်”

ဟုဆိုလိုက်ရာစောသီတာက မဝံ့မရဲဖြင့်

“ကျွန်မ အိမ်ငှားချင်လို့ပါ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အဘွားကြီး၏မျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး

“ဘိုင်ပြတ်နေတာနဲ့အတော်ပဲတစ်လကို၁၅ကျပ်ပဲပေးရ
မယ်၊ အခန်းကိုတော့အလယ်ကကန်ထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောသီတာသည်ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်ဘဝသို့ရောက်
နေသဖြင့်အင်စပက်တော်လှမ်းလက်မှလွတ်မြောက်ရန်မထင်
မရှားနေရာကလေး၌ ပုန်းခိုရန် ကြံလိုက်၏။

ထိုကြောင့် အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်မကြည့်တော့ဘဲ
အသွားကြီး၏ လက်ထဲသို့ ပိုက်ဆံ ၁၅ကျပ် ထည့်ပေးလိုက်
လေရာအသွားကြီးသည်ပျော်ရွှင်ဟန်ဖြင့်ထွက်ခွာသွားလေ၏။

စောသီတာသည်အခန်းထဲသို့ဝင်ပြီး ဖျာစုတ်လေး၌လှဲချ
လိုက်ကာသူမ အနာဂတ်ကိုတွေးပြီးရင်မောသွားလေ၏။

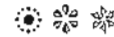
အိမ်ရှင်မိန်းမသည်ကောက်ကျစ်ယုတ်မာလွန်းလှ၏။

အပြစ်မဲ့သော မိမိကို ကြိုတင်ကြံစည်ပြီး ထောင်ကျရန်
ကြံစည်ထား၏။

အိမ်ရှင်မိန်းမ၏ အမည်ကို မိုးသူဇာဟု သိရ၏။

မိုးသူဇာဆိုသော မိန်းမသည် မိမိနှင့်မိုင်ပေါင်း များစွာ

ဝေးကွာသောအရပ်၌ နေထိုင်ပြီး မိမိနှင့်ရန်ငြိုးရန်စ မရှိပါဘဲ
လျှက် အဘယ်ကြောင့် မိမိကို ထောင်နန်းစံ စေလိုသနည်း...
ရက်စက်လိုက်တာမိုးသူဇာ.....။

နိုင်တဲ့ မောင်မင်းဟာ အင်စပက်တော်ရာထူးနဲ့ မတန်ဘူး။

မောင်မင်းကို ကျွန်ုပ် ရာထူးက ချလိုက်ရမလား”

ဟုကြိမ်းမောင်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှိုင်းက ကမန်း
ကတန်းလက်ကာပြပြီး

“မလုပ်ပါနဲ့ မင်းကြီး ဒီအမှုရဲ့ တရားခံကို ကျွန်တော်မျိုး
မရရအောင် ဖမ်းဆီးပေးပါမယ်”

ဟု ပြောလေရာ စုံထောက်မင်းကြီးက အနည်းငယ်
သဘောကျသွားဟန်ဖြင့်

“ကောင်းပြီ... အချိန်တန်လို့ တရားခံကို မဖမ်းနိုင်ရင်တော့
မောင်မင်းကို ရာထူးက ချရမှာပဲ... လောလောဆယ် တရားခံ
မိန်းကလေးရဲ့ ဓါတ်ပုံတွေတို ပုလိပ်ဌာနနဲ့ ရထားဂိတ်၊
ကားဂိတ်တွေမှာ ဖြန့်ဝေထားပါ... စိတ္တဇဝေဒနာရှင်လို့ သံသယ
ဖြစ်တဲ့ တရားခံတစ်ယောက် ပျောက်ဆုံးနေတာ အန္တရာယ်

ထိုအချိန်တွင် အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် တရားခံ
စောသီတာ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် အင်းစိန်စီအိုင်ဒီရုံး၌
ပုလိပ်မင်းကြီး၏ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံနေရလေ၏။
စုံထောက်မင်းကြီးက စားပွဲခုံကို လက်သီးဖြင့် ခုန်းခနဲ ထုပြီး

“တရားခံ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုတောင် မထိမ်း

အလွန်ကြီးတယ်”

ဟုအမိန့်ပေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် မင်းကြီး၏ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို အတန်ကြာအောင်ခံပြီးနောက် ရုံးခန်းအတွင်းမှ စိတ်ပျက်လက်ပျက်ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရုံးခန်းအပြင်ဘက်၌မိမိကိုမနာလိုဝန်တိုသောစုံထောက်တစ်စုက ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်ဟန်ဖြင့် ကြည်ရှုနေကြ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စီအိုင်ဒီရုံးဝန်း အတွင်းမှ ဂျစ်ကားကို မောင်းနှင်ပြီး ထွက်လာလေ၏။

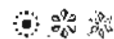
အပြန်လမ်း၌တရားခံမိန်းကလေး၏ရိုးသားဖြူစင်သောမျက်နှာကို မြင်ယောင်နေလေ၏။ ထိုမျှ ရိုးသားဖြူစင်သောမိန်းကလေးသည် အဘယ်ကြောင့်ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရက်ရက်စက်စက်သတ်ဖြတ်ရသနည်း..

မိန်းကလေးနှင့်ဆက်ဆံနေသည်အချိန်ကာလတွင်

ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေကို တစ်ချိန်လုံး သိမြင်နေရ၏။

သို့သော် လူသတ်မှုတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော သံလွန်စများအရ မိန်းကလေးကို တရားခံဟု ညွှန်ပြနေ၏။

သူမ ဘယ်လိုမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းလို့မရ.. မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူမကို မရရအောင် ဖမ်းဆီး ရပေမည်.....။

စောသီတာသည် သူမ ငှားရမ်းထားသော တဲအိမ် က
လေး၌ တခဏမျှ ကျောင်းပြီးနောက် စက်ချုပ်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့
သွားပြီး သူမအတွက် အဝတ်အစား သုံးစုံ ချုပ်လုပ်လေ၏။

စောသီတာသည် စက်ချုပ်ဆိုင်၌ အဝတ်များ အပ်နေစဉ်
ဆိုင်သို့ အဝတ်ချုပ်ရန် အပ်ထားသော မိန်းမကြီး တစ်ဦး
ရောက်လာပြီး သူမ၏ အပ်ထည်များကို ရွေးယူလေ၏။

ထိုအခါ ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးက

“ကျွန်မမှာ အပ်ထည်တွေများတဲ့ အပြင် မနေ့က အဖျား
တက်လို့ နောက်ကျသွားတာပါ။ တစ်ရက်လောက် စောင့်ပေးပါ”

ဟု တောင်းပန်လေရာ မိန်းမကြီးက လက်မခံဘဲ

“အို.. ကျုပ်ကို ဒီနေ့ ချိန်းထားပြီးမှ ရှင် မရရ အောင်
ချုပ်ပေးပါ”

ဟု အော်ဟစ် ပြောဆိုလေ၏။

စောသီတာသည် သူမ ကိုယ်တိုင် စက်ချုပ်သမား ဖြစ်
သဖြင့် အဒေါ်ကြီး၏ အဖြစ်ကို စာနာမိသွားပြီး အဒေါ်ကြီး
လက်ထဲမှ အဝတ်ကို မပြောမဆို ဖိုးဖိုးဇတ်ဇတ် ယူပြီး ချုပ်လုပ်
လေရာ သူမ၏ စက်ချုပ်ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် မိန်းမကြီး၏
အင်္ကျီမှာ တစ်နာရီအတွင်း ပြီးစီးသွားလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးလည်း အင်္ကျီကို ယူပြီး ကျေးကျွေး

နပ်နပ်ကြီးပြန်သွားလေ၏။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးသည် စောသီတာ၏ စက်ချုပ် ကျွမ်းကျင်မှုကိုတအံ့တသြကြည့်ပြီး

“မိန်းကလေးစက်ချုပ်တာ မြန်လဲမြန်ကောင်းလဲကောင်းတယ်၊ ဒီလောက် ကျွမ်းကျင်ရင်လဲ ကိုယ့်အကျီကိုယ်ပြန်ချုပ်သွားပါ၊ အဒေါ်ပိုက်ဆံမယူပါဘူး”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် အဒေါ်ကြီး အနားရစေရန် သူမ၏ အကျီများကိုကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်လေ၏။

စောသီတာသည် မိခင်နှင့်နေထိုင်စဉ် ကလေးဘဝကပင် စက်ချုပ်ပညာကို ကောင်းမွန်စွာ တတ်ကျွမ်းသဖြင့် ဖောက်သည်များ အံ့သြရလောက်အောင် ချုပ်လုပ်နိုင်၏။

စောသီတာသည် သူမ၏ အကျီများကိုကိုယ်တိုင် ချုပ်လုပ်ပြီးနောက် ဆိုင်ရှင် အဒေါ်ကြီးနှင့်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သွားလေ၏။

ဆိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီး၏ အမည်မှာအဒေါ်ကြီးတင် ဖြစ်ပြီး ယောက်ျား ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် တစ်ကိုယ်တည်း နေထိုင်သူ ဖြစ်၏။

အဒေါ်ကြီးသည် စောသီတာ၏နောက်ကြောင်းကို မေးမြန်းလေရာ စောသီတာက မိခင် ဆုံးပါးသွားပြီးနောက် တစ်ရွာမပြောင်းသူကောင်းမဖြစ်ဆိုသလို ရန်ကုန်မြို့သို့ပြောင်းရွှေ့လာကြောင်း ပြောလေ၏။

ထိုအခါအဒေါ်ကြီးတင်က စိတ်အားတက်ကြွစွာဖြင့်

“ဘယ်မှာမှ အလုပ်မရှာနဲ့ အဒေါ်ဆိုင်မှာ အချိန်မရွေးလာလုပ်ပါ၊ ငါ့တူမကို အချိန်မရွေး တံခါးဖွင့်ထားတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောသီတာသည် အဒေါ်ကြီး၏ ဖိတ်ခေါ်ချက်ကို လက်သင့်ခံလိုသော်လည်း လောလောဆယ် ဝရမ်းပြေးဘဝသို့

ရောက်ရှိနေသဖြင့်

“စဉ်းစားပါဦးမယ်”

ဟူသာမယုတ်မလွန်ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် စောသီတာ၏
နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို စတင်စုံစမ်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

မိမိ၏လက်ထဲမှတရားခံမိန်းကလေးလွတ်မြောက်သွား
သဖြင့် အမြန်ဆုံး ပြန်လည်ဖမ်းမိရန် အရေးကြီးနေ၏။

မပြောကောင်း မဆိုကောင်း တရားခံ လွတ်မြောက်

သွားပါက မိမိ၏ ရာထူးကိုပင် ထိပါး သွားနိုင်၏။

သူသည် စောသီတာ နေထိုင်သော နယ်မြို့သို့ ရေလမ်း တစ်တန်း ကုန်းလမ်းတစ်တန်းဖြင့် ကိုယ်တိုင် လိုက်သွားလေ၏။

ထိုအခါ လွန်စွာ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသော အဖြေကို သိရ လေ၏။ စောသီတာ ဆိုသော မိန်းကလေးသည် နယ်မြို့လေး၌ အမှန်တကယ် နေထိုင်ပြီး သူမ၏ မိခင် ဆုံးပါးသွားသည်မှာ ရက်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးကြောင်း သိရလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောသီတာ၏ အမှုနှင့်ပတ် သက်ပြီး ခေါင်းထဲတွင် ရှုပ်ထွေးသွားလေ၏။ ယခု လောလော ဆယ် စောသီတာ ဆိုသော မိန်းကလေးသည် နှစ်သစ် ဖြစ်နေ လေ၏။

စောသီတာသည် ရန်ကုန်မြို့၌ မိုးသူဇာ နံမည်နှင့်နေ ထိုင်ပြီး နယ်မြို့၌ စောသီတာ အမည်နှင့်နေထိုင်ခြင်းပေ

လော...ထိုသို့တွေးရင်း အင်စပက်တော်လုမိုးသည် တစ်စုံတစ်ခု ကို ဖျတ်ခနဲ တွေးမိလိုက်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ နေထိုင်သော စောသီတာသည် အစစ်အမှန် ဖြစ်ပြီး နယ်မြို့လေး၌ နေထိုင်သော စောသီတာသည် သီးခြား မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရ၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ရန်ကုန်မြို့၌ နေထိုင်သော စောသီတာကို အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ထောက်ခံ နိုင်သော အိမ်နီးချင်း များရှိနေလေ၏။

နယ်မြို့လေး၌ နေထိုင်သော စောသီတာကို အစစ်အမှန် ဖြစ်ကြောင်း ထောက်ခံနိုင်သူရှိမည် မထင်ချေ။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ထိုအတွေးကြောင့် စိတ်အား တက်ကြွသွားပြီး နယ်မြို့ရှိ သူမ၏ အိမ်နီးချင်း မိန်းမကြီးအား စော သီတာ၏ ဓါတ်ပုံကို ပြကြည့်ရာ မိန်းမကြီးက တအံ့တဩနှင့်

“စောသီတာပုံပါလား”

ဟု ရေရှည်လေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ပါးစပ်
အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ပိုမိုပြီးသေချာအောင် နောက်
ထပ်အိမ်နီးချင်း လူငယ်တစ်ယောက်ကို ထပ်မံပြောကြည့်ရာ စော
သီတာပုံဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ ပြောဆိုလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိမိ လိုက်နေသော အမူကို
စိတ်လျော့ချင်စိတ်ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုအမူသည် ရိုးရိုးလေးနှင့်ရှုပ်ထွေးသော အမူဖြစ်နေ၏။
စောသီတာသည် အဘယ်ကြောင့်နှစ်ယောက်ဖြစ်နေသနည်း...
နယ်မြေရှိ အိမ်နီးချင်းများ၏ ထွက်ဆိုချက်အရ စောသီတာသည်
လွန်ခဲ့သောလက မိခင်ကြီး ဆုံးပါးသွားပြီး နောက်ရန်ကုန်မြို့သို့
ထွက်လာသည်ဆို၏။

ထိုထွက်ဆိုချက်မှာ တရားခံမိန်းကလေး ထွက်ဆိုချက်နှင့်
အတူတူပင် ဖြစ်၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် အမူနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပိုမို
ရှုတ်ထွေးသော သံလွန်စ များကို တွေ့ရှိပြီး ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်ရန်
ဘူတာသို့ ဆင်းခဲ့၏။

ဘူတာသို့ ရောက်သောအခါ ရထားမဆိုက်သေးသဖြင့်
ဘူတာအနီးရှိ ကာကာဆိုင်၌ ထိုင်စောင့်လေ၏။

ထိုသို့ ရထားစောင့်ရင်း စားပွဲပေါ်တွင် တင်ထားသော
သတင်းစာ အဟောင်းပုံကြီးကို မြင်တွေ့ပြီး အဓိပ္ပာယ်မဲ့ လှန်
လှော့ကြည့်ရှုနေ၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုရင်း သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာ အဟောင်း
တစ်စောင်ကို မြင်လေ၏။ သူသည် သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကို
လှန်လှော့ ကြည့်ရင်း တစ်နေရာသို့ အရောက်တွင် ကြော်ငြာ

တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် မိမိ မျက်လုံးကိုပင် ယေ့နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားလေ၏။

ထိုကြော်ငြာမှာ တရားခံမိန်းကလေး ပြောသော အိမ်ငှား
ရမ်း လိုကြောင်း ကြော်ငြာ ဖြစ်၏။

ရန်ကုန်မြို့ အမှတ်(၄၄) တားလမ်းရှိ ဘုံထောင်ကြီး

အပေါ်ခံး ထပ်ကို အစွန် သက်သာသော ဈေးနှုန်းဖြင့်

ငှားရမ်းရန်ရှိသည်။ ဘုံထောင် မိန်းကလေး ထစ်ယောက်သည်

ကိုသာ ငှားရမ်းမည် ဖြစ်ကြောင်း စည်းကမ်းသတ်မှတ်ထား

ပါသည်။ အိမ်ခြံမြေ သည် အိမ်ရှင်ထံရှိ ရောက်သတိပေး ဖြစ်စေ

စာဖြင့် ဖြစ်စေ ကြိုတင် အကြောင်းကြားရန် လိုအပ်ပါသည်။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် သတင်းစာပါ ကြော်ငြာကို
ကြည့်ပြီး ခေါင်းထဲတွင် ပိုမို ရှုတ်ထွေးသွားပြန်၏။

ရန်ကုန်မြို့၌ အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ရှာဖွေစဉ်က

သတင်းစာထဲတွင် မမြင်ရသော ကြော်ငြာကို ယခုနယ်မြို့လေး၌
မြင်တွေ့နေ၏။

သတင်းစာ၏နေ့စွဲကို ကြည့်သောအခါတွင်လည်း
နီဝင်သာ ၁၅ ရက်ပင် ဖြစ်နေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည်
မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး သတင်းစာကို ကြည့်ရှုလိုက်ရာ အိမ်ငှား
ကြော်ငြာသည် ကြော်ငြာ အချပ်ပိုတွင် ပါရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် သတင်းစာထဲတွင် ပါရှိသော
အိမ်ငှားကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို သဘောပေါက်
သွားလေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူသည် တရားခံ မိန်းကလေး
ကို ကြိုတင် သိမြင်နေပြီး အမှုထဲတွင် ပါဝင်အောင် ကြိုတင်
ကြံစည်ထားပုံရ၏။

ထိုသူသည်မည်သူ ဖြစ်မည်နည်း... အင်စပက်တော်

လှိုင်းသည် အတွေးမျိုးစုံကို တွေးပြီး စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့် ရန်ကုန်
မြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းရန်ကုန်ကို ရောက်တော့ စိတ်အိုင်ဒီသို့
ဝင်ပြီး တရားခံ မိန်းကလေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး စုံစမ်းလေရာ
စောသီတာပျောက်ဆုံးနေဆဲ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က

“ကျွန်တော်တို့ ကားဂိတ် သဘောဆိပ်တွေမှာ သူ့ကို
စောင့်ကြည့်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ အရိပ်အယောင်တောင် မတွေ့ရ
ဘူး။ အိမ်နီးချင်းတွေက တရားခံ မိန်းကလေးဟာ သူတို့နဲ့
အဆက်အသွယ် မလုပ်ဘဲ မတူမတန်သလို နေထိုင်တယ်လို့
ပြောတယ်။ တရားခံ မိန်းကလေးဟာ သေသူကို မြမောင်နဲ့သာ
တွဲသွားတဲ့ လာလုပ်လေ့ရှိပြီး သူတို့စုံတွဲဟာ အဆင်ပြေပုံမရဘူး။
အိမ်ပေါ်ထပ်ကို တက်တဲ့ လှေခါးမှာတောင် မကြာခဏ စကား

စေတနာစာပေ

များ ရန်ဖြစ်လေ့ရှိတယ်လို့ ပြောတယ်။ သူတို့ စကားများ ရန်ဖြစ်
တာကို အခန်းတိုင်းက ထောက်ခံကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကောင်
မလေးရဲ့ အရိပ်အယောင်ကို တောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ကောင်
မလေး ရန်ကုန်မှာ မရှိတော့ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဆရာ နယ်မှာ
တရားခံနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စ ရခဲ့ပြီလား။”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်စပက်တော် လှိုင်းက သက်ပြင်း
ချလိုက်ပြီး

“သဲလွန်စရတာမှ မျက်စိလည်အောင် ကိုရတာမျိုး ဒီအမှု
က ကျုပ်တို့ ထင်တာ ထက်တောင် ပိုပြီး နက်ရှိုင်းနေတယ်။
နောက်ပြီးတော့ စောသီတာ ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို တရားခံလို့
ကျုပ်မယူဆတော့ဘူး။ စောသီတာဟာ အကွက်ဆင်ပြီး တရားခံ
လုပ်ခံရတယ်လို့ ထင်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က မျက်လုံးပြူး

စေတနာစာပေ

သွားပြီး

“ဟင်...ဒီလောက်လယ်ပြင်ဆင်သွားသလိုထင်ရှားနေတဲ့
အမှုမှာ စောသီတာက တရားခံ မဟုတ်ဘူးလား။”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက ကိုစိန်မြင့်၏မေးခွန်းကိုမဖြေဘဲ
လက်ထဲရှိ သူကြီးဂေဇက် သတင်းစာကို ဖတ်ခိုင်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်သည် မင်နီဖြင့်ဝိုင်းထားသော
အိမ်ငါးရမ်းလှိမ့်ကြောင်း ကြော်ငြာကို ကြည့်ပြီး မျက်လုံးပြူးကာ

“ဟင်...ကျုပ်တို့ရှာဖွေရန်က ကြော်ငြာကို မတွေ့ပါလား။”

ဟုရေရွတ်လေ၏။ အင်စပက်တော်လှမိုးက သက်ပြင်း

ချပြီး

“ရန်ကုန်မှာ ကြော်ငြာ မတွေ့ပေမဲ့ နယ်မြို့လေးက
သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာတွေ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါ...ဘာသဘောလဲဆရာ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်စပက်တော် လှမိုးက မျက်
မှောင်ကြုတ်ပြီး

“တရားခံ မိန်းကလေးကို လူသတ်မှုထဲမှာ ပါဝင်လာ
အောင် တမင်တကာ ဖန်တီးထားတယ်လို့ ယူဆလို့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က

“ဒါပေမဲ့ လူသတ်မှုဖြစ်ပွားတဲ့ အိမ်ရဲ့ အိမ်နီးချင်းတွေ
အားလုံး တရားခံကို သက်သေခံကြတယ်။ ဝိယာနာကဇေးတိုက်
က မုန့်ဆရာတွေကလည်း တရားခံကို လူတန်းစီခိုင်းတဲ့ နေရာက
ဆွဲထုတ်နိုင်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော် လှမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“နယ်မြို့လေးမှာလဲ စောသီတာရဲ့ ဓါတ်ပုံကို အိမ်နီးချင်း

တွေကသက်သေပြနိုင်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်သည်မယုံနိုင်ဟန်ဖြင့်
ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အံ့ဩစရာပဲဗျာ..ယူဟာ မြို့နဲ့နယ်မှာ တပြိုင်တည်း ဘာ
ကြောင့် ပေါ်ပေါက်ရတာလဲ”

ဟုရေရွတ်လေ၏။

အင်စပက်တော် လူမိုးက သက်ပြင်းချဲ့ပြီး

“ဒီအမှုရှုတ်ထွေးနေတာ ဒါကြောင့်ပဲဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
အချိန်တန်ရင်တော့တရားခံ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ရှုပ်လုံးပေါ်လာ
မှာပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က

“ဆရာပြန်ရောက်တာနဲ့အတော်ဘဲ ဘုရားဖူးထွက်သွား

တဲ့သေသူ ကိုမြမောင်ရဲ့မိဘ နှစ်ပါး ရောက်လာပြီ။ သူတို့သားရဲ့
အလောင်းကိုရင်ခွဲရုံမှာ ကြည့်ချင်လို့တဲ့”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လူမိုးသည် သေသူ
ကိုမြမောင်၏မိဘများကိုတွေ့ရှိပြီး မေးမြန်းလိုသဖြင့် ရင်ကွဲရုံသို့
လိုက်ပို့ရန်စောင့်နေလေ၏။

ခဏကြာလျှင် စိတ်သောက ရောက်နေဟန်ရှိသော
ကိုမြမောင်၏ မိဘနှစ်ပါး ရောက်ရှိလာ၏။

ရင်ခွဲရုံသို့ရောက်သောအခါ ကိုမြမောင်၏အလောင်းကို
ကြည့်ပြီး မိဘနှစ်ပါးလုံး ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးလေ၏။

အတန်ကြာသောအခါမှ ကိုမြမောင်၏ မိခင်က

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေသားရယ်... ကျွန်မသားကို ဒီကောင်မ
က အသက်ရန်ရှာမယ် ဆိုကတည်းက သူနဲ့ဝေးဝေးနေပါလို့
ကျွန်မပြောပါတယ်။ အခုတော့ အသေဆိုးနဲ့သေရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လှဦးသည် သေသူ
ကိုမြဲမောင်၏ အလောင်းကို ကြည့်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို တွေ့
မိလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကိုမြဲမောင်၏ မိခင်အား

“အဒေါ်ကို ကျွန်တော် မေးခွန်း နည်းနည်းမေး ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ ကိုမြဲမောင်၏ မိခင်က မျက်နှာ မသာ
မယာဖြင့်

“ဘာမေးချင်လို့လဲ မေးပါ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှဦးက သူမကို
အခန်းတစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး

“ဒီပေးခွန်းကို မေးလို့ စိတ်မရှိပါနဲ့လို့ ကြိုတင် တောင်း
ပန်ချင်ပါတယ်။ ကိုမြဲမောင်ဟာ အဒေါ်ရဲ့ သားအရင်းဖြစ်ပါ
သလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ကိုမြဲမောင်၏ မိခင်က အင်စပက်
တော်လှဦး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ဟုတ်မှန်ကြောင်း
ခေါင်းညိတ်ပြလေ၏။

အင်စပက်တော်လှဦးက ဆက်လက်ပြီး

“အဒေါ်ရဲ့လက်ရှိ အမျိုးသားနဲ့ ရတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ကိုမြဲမောင်၏ မိခင်က

“ဒီပေးခွန်းက ကျုပ်သား အသတ်ခံရတဲ့အမှုနဲ့ သက်
ဆိုင်လို့လား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လှဦးက သက်ပြင်းချပြီး

“ဆိုင်ပါတယ်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်မေးခွန်းကို မှန်မှန်
ဖြေပေးပါ”

ဟုပြောလေ၏။

ကိုမြမောင်၏ မိခင်သည် အတန်ကြာအောင် ငြိမ်သက်
နေပြီးမှ

“ကျွန်မသားက လက်ရှိအိမ်ထောင်နဲ့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။
ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ ရတာပါ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက မျက်မှောင်
ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဒါဆို အဒေါ်ရဲ့ ပထမ အိမ်ထောင် အကြောင်းပြော ပါဦး”

ဟု မေးမြန်းလေ၏။ ထိုအခါ ကိုမြမောင်၏မိခင်က

“အဒေါ်ရဲ့ ပထမ အိမ်ထောင်ရဲ့ အမည်က ကိုကိုကျော်
လို့ခေါ်တယ်။ ကိုကိုကျော်က အနုပညာသမား စန္ဒာယားဆရာ
တစ်ယောက်ပေါ့။ သူဟာ မျက်နှာဖြူတွေနဲ့ လူကုံထံတွေရဲ့
ဧည့်ခံပွဲတွေမှာ စန္ဒာယားတီးပြီး ဧည့်ခံလေ့ရှိတယ်။ အဒေါ်နဲ့
နှစ်နှစ်လောက်ပဲ ပေါင်းသင်းပြီး ကွဲသွားတာ ဒီနေ့အထိပါပဲ။ သူ

အကြောင်းကိုလည်း မကြားတော့ဘူး”

ဟုဖြေလေ၏။

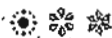
အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကိုမြမောင်၏ မိဘနှစ်ပါးကို
ပြန်ဖို့ရင်း သဲလွန်စ တစ်ခုကို စဉ်းစားတွေးတောပြီး လိုက်ပါလာ
လေ၏။

ထိုသဲလွန်စမှာ သေသူ ကိုမြမောင်၏ ရုပ်ရည်သည်
ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နေသော တရားခံ စောသီတာနှင့်
ဆင်တူနေသည် ဆိုသော သဲလွန်စ ပင်ဖြစ်၏။

သေသူ၏ အလောင်းကို စစ်ဆေးစဉ်က တရားခံ မိန်း
ကလေးနှင့်ရုပ်ရည်ချင်း ဆင်တူကြောင်း သတိ မပြုမိချေ။ သရ
ရင်ခွဲရုံ၌ ကိုမြမောင်၏ နှုတ်ခမ်း ပါးစပ်၊ နာတ်တို့ကို သေချာစွာ
ကြည်ရွသောအခါ စောသီတာနှင့် မောင်နှမကဲ့သို့ ဆင်တူ
နေကြောင်းတွေ့ရ၏။

အထင်ရှားဆုံး ဥပမာမှာ သူတို့နှစ်ယောက်၏ မည်းနက်
သော မျက်စိထူထူများ ပင်ဖြစ်၏။

သေသူနှင့်သတ်သူသည် အဘယ်ကြောင့် ရုပ်ချင်းဆင်
တူနေသနည်း။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် မောင်နှမရင်းခြာကဲ့သို့
ရုပ်ချင်း ဆင်တူနေ၏။ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှပေစွာ...

စောသီတာသည် ညောင်းတန်းဆိပ်၌ ပုန်းရိနေရင်း
စက်ချုပ်ဆိုင်ရှင် ဒေါ်ကြီးတင်ထံသို့ မကြာခဏ သွားကာ အပ်
ထည်များကို ကူညီပြီး ချုပ်ပေးလေ၏။

ထိုသို့ နေထိုင်ရင်း သူမ မွေးနေ့ကျရောက်သောအခါ
မိမိ၌ ကြုံတွေ့ရသော ကံကြမ္မာ အညံ့များကို ပြေစေရန် ရွှေ
ဘုန်းပွင့် ဘုရားသို့ သွားပြီး ပန်းရေချမ်း ဆီမီးကပ်လှူရန်

ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ဘုရားဝတ်ပြု ပုတီး
စိတ်ပြီး ပန်းရေချမ်း ဆီမီး ကပ်လှူလေ၏။

သူမသည် ဘုရားခြေရင်း၌ တွေ့ရသော စာကလေးများ
ကိုပင် ဝယ်ယူပြီး သက်စေလွှတ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ပြီး စိတ်လက်ပေါ့ပါး
သွားသလို ခံစားရလေ၏။

စောသီတာသည် ရွှေဘုန်းပွင့် ဘုရားမှ ပြန်လာပြီးသော
အခါ ဒေါ်ကြီးတင်၏ စက်ချုပ်ဆိုင်သို့ ဝင်လေ၏။ ဒေါ်ကြီးတင်
သည် စောသီတာကို မြင်သောအခါ အထိတ်တလန့်
အမှုအရာဖြင့်

“ဟဲ့ကောင်မလေး ငါအခုညည်းကိုလိုက်ရှာတော့မလို့
ညည်းရောက်လာတာနဲ့အတော်ပဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး

“မထိတ်သာမလန့်သာရှင် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဒေါ်ကြီးတင်ရဲ့”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်ကြီးတင်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို
မျက်လုံးစေ့ကြည့်ပြီး

“ညည်းကိုပုလိပ်တွေလိုက်ရှာနေတယ်၊ ငါ့ဆိုင်ကိုပုလိပ်
တွေအရင်ခံစားသွားတယ်၊ ငါ့ဆီက ပုလိပ်တွေအဖြေမရတော့
ညည်းအိမ်ဘက်ကို သွားရှာနေတယ်၊ ပုလိပ်တွေက ညည်းကို
လူသတ်မှုနဲ့ ထွက်ပြေးနေတဲ့ တရားခံ လို့ပြောတယ်.. ဟုတ်
လားဟင်”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာသည် ထိုနေရာမှ
အမြန်ဆုံးထွက်ပြေးရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကျွန်မမှာ အပြစ်မရှိဘဲ မတရား စွတ်စွဲခံရတာပါ..

ဒါကြောင့် တရားခံ အစစ်ကို ရှာဖွေ ကျွန်မ ထွက်ပြေးနေတာပါ။
ကျွန်မ စကားကို ယုံပါ။ ကျွန်မ လိမ်မပြောတတ်ပါဘူး။”

ဟုပြောလေရာ ဒေါ်ကြီးတင်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ညည်းရဲ့ ရိုးသားမှုကို ငါယုံပါတယ်။ လောလောဆယ်
တော့ ရှောင်လိုက်ပေဦးတော့ ပုလိပ်တွေ လာတော့မယ်။ ဒါနဲ့
ညည်းမှာ ရှောင်ပြေးစရာ နေရာမှ ရှိရဲ့လား။”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာက ခေါင်းခါယမ်း
ပြလိုက်လေ၏။

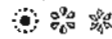
ထိုအခါဒေါ်ကြီးတင်က

“ဒါဆိုရင်တော့ ရန်ကုန် တစ်ဘက်ကမ်းက သံလျင်ကို
သွား။ အဲဒီမှာ ငါ့အစ်မရဲ့ သီလရှင်ကျောင်းရှိတယ်။ ငါ့အစ်မကို
ငါလွှတ်လိုက်တာလို့ပြော”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် ပုန်းခိုစရာ နေရာ

တစ်ခုခုသွားသဖြင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားလေ၏။ စောသီတာ
သည် ရန်ကုန် တစ်ဘက်ကမ်း သံလျင်သို့ ကူးတို့ဖြင့် ကူးသန်း
ခဲ့လေ၏။

မိမိ ပုန်းခိုရာ နေရာကို ပုလိပ်များ မည်သို့ စုံစမ်း သိရှိ
သွားသည် မသိချေ...။

စောသီတာသည် ဒေါ်ကြီးတင် ပေးလိုက်သော လိပ်စာ
အတိုင်း သွားလေရာ ဒေါ်ကြီးတင်၏ အိမ်သီလရှင် ဆရာမကြီး
ဒေါ်ကလျာ၏ ကျောင်းသို့ရောက်လေ၏။ ဒေါ်ကလျာ၏ ကျောင်း
တွင် သီလရှင်သုံးပါးသာ ရှိလေ၏။

ဒေါ်ကလျာသည် စောသီတာကို ကျောင်းအနောက်
ဘက်ရှိ အဆောင်ငယ်လေး၌ နေရာချပေးလေ၏။

စောသီတာသည် ပုလိပ်များ မိမိကို ခြေရာခံ မမိစေရန်
တတ်နိုင်သမျှ သိုသိုသိပ်သိပ် နေထိုင်လေ၏။

သီလရှင် ဆရာမကြီး ဒေါ်ကလျာသည် စောသီတာ၏
နောက်ကြောင်းကို မေးမြန်းခြင်း မရှိဘဲ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်
စေ၏။ စောသီတာသည် သံလျင်သို့ ရောက်တုန်း ရောက်ခိုက်
သမိုင်းဝင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကြီးအား သွားရောက် ဖူးမျှော်ရန်
အတွက် သီလရှင်များ ဆွမ်းခံထွက်သည့်နေ့တွင် လိုက်ပါ
လာခဲ့၏။

စောသီတာသည် သီလရှင်များ ဆွမ်းခံ ထွက်သွားသော
အခါ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားပေါ်တွင် ပုတီး စိတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။
ထိုအခိုက်မှာပင် ကျိုက်ခေါက်ဘုရား ရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်လာ
သော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်သည် စောသီတာကို အံ့သြဟန်
ဖြင့် ကြည့်ပြီး အနီးသို့ တိုးကပ်လာကာ

“ဟင်..မိုးသူဇာ သမီးနဲ့ မမျှော်လင့်ဘဲ ဆုံတွေ့ရတာ
ဝမ်းသာဖို့ကောင်းလိုက်တာ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် သူမကို အိမ်ရှင် မိန်းမ
နှင့်မှားယွင်းကြောင်း ရိပ်စားမိသော်လည်း ငြိမ်သက်စွာ
နေလိုက်ရာ မိန်းမကြီးက ဆက်လက်ပြီး

“ငါ့ သမီး တော်တော် ပြောင်းလဲ သွားတာပဲ၊ အခုလို
ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းသွားတာ သမီးအမေ သိရင်တော်တော်
ဝမ်းသာမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ စောသီတာက မိန်းမကြီးကို ဟန်မပျက်
ဆက်ဆံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ အဒေါ်ရယ်..သမီး အသက်လည်းငယ်
တော့တဲ့အရွယ်မှ မဟုတ်တာ၊ လိမ္မာရတော့မှာပေါ့”

ဟုပြောလေရာ မိန်းမကြီးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး

“ဒါပေါ့ သမီးရယ်..သမီး အခုလို လိမ္မာသွားတာ သမီး
အမေ မြင်ရင် ဝမ်းသာလို့ ဆုံးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သမီးအမေနဲ့ သွား
တွေ့လိုက်ပါလား..”

ဟုတိုက်တွန်းလေရာ စောသီတာက မိန်းမကြီး၏
မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး

“အမေ သမီးကို စိတ်ဆိုးနေမယ်ကင်တယ်..”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိန်းမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

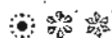
“သားသမီးကို မိဘ စိတ်ဆိုးလဲ ခဏ ပါပဲကွယ်.. သမီး
အမေလည်း အခုဆိုရင် မှော်ဘီမှာ အကြားအမြင် ဆရာမကြီး
ဒေါ်သီရိဆိုပြီး တော်တော်နဲ့မည်ကြီးနေပြီ..သူ့ကို မှန်တယ်ဆိုပြီး
မေးချင်တဲ့သူတွေတစ်ပုံကြီးပဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် အိမ်ရှင် မိန်းမ၏
သဲလွန်စကို ရလိုက်သဖြင့် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားသွားလေ၏။

ထို့ကြောင့် မိန်းမကြီးကို မိခင်နှင့်သွားရောက်တွေ့ဆုံမည်
ဟုဟန်မပျက် ပြောဆိုပြီး လမ်းခွဲထွက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ရှင် မိန်းမ၏ မိခင်သည် သက်ရှိ ထင်ရှားရှိနေပြီး
မှော်ဘီမြို့၌ အကြားအမြင်ဆရာမအဖြစ် အသက်မွေး ဝမ်း
ကြောင်း နေပုံရ၏။

ဧတိသီတာသည် မိမိရရှိသော သဲလွန်စ အနောက်သို့
အမြန်ဆုံးလိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်ထံမှ
တရားခံမိန်းကလေး၏ သဲလွန်စတစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲရလိုက်
လေ၏။

ကိုစိန်မြင့်က

“အရေးကြီးတဲ့ သဲလွန်စ တစ်ခုကို ရပြီဆရာ..တရားခံ
မိန်းကလေးရဲ့အမေက မှော်ဘီမှာ အကြားအမြင် ဆရာမတဲ့။

တရားခံရဲ့ အိမ်နီးချင်း နတ်ကတော် ဒေါ်ပွင့် ဆိုတဲ့ မိန်းမဆီက သိရတာ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက

“ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ တရားခံဟာ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ ဆက်ဆံလေ့မရှိဘူး။ သူနဲ့စကားဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြောဖူးတဲ့ သူတောင် မရှိဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က

“ဒီလိုဗျ...နတ်ကတော် ဒေါ်ပွင့်ဟာ မှော်ဘီမှာ နံမည်ကြီး နေတဲ့ အကြားအမြင် ဆရာမ ဒေါ်သီရိနဲ့ သွားတွေ့ပြီး ဒေါ်သီရိရဲ့ အိမ်မှာတရားခံမိန်းကလေးရဲ့ ခြံတံပုံကို တွေ့လို့မေးကြည့်တော့ သူ့သမီးဆိုတာ သိလိုက်ရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဒါဟာ သိပ်ကောင်းတဲ့ သဲလွန်စပဲ၊ သူ့အမေဆီကို ကျုပ်

ချက်ချင်း လိုက်သွားမယ်”

ဟုပြောကာ စကားဆုံးသည်နှင့် မှော်ဘီမြို့သို့ ချက်ချင်း ထလိုက်သွားလေ၏။

မှော်ဘီမြို့သို့ ရောက်သောအခါ အကြားအမြင် ဆရာမကြီး ဒေါ်သီရိသည် မြို့နှင့်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိသော ရှေး ဆန်ဆန်အိမ်ကြီး၌ နေထိုင်ကြောင်း သိရ၏။

ဒေါ်သီရိသည် သူမကို အလုပ်အကျွေးပြုသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်လေ၏။

အင်စပက်တော် လှမိုးသည် ဒေါ်သီရိနှင့်တွေ့သောအခါ မိမိကိုယ်မိမိ စုံထောက် အင်စပက်တော် တစ်ယောက်ဖြစ် ကြောင်း မိတ်ဆက်လိုက်ရာ ဒေါ်သီရိက မျက်မှောင်ကြဲတတ်

ကြည့်ပြီး

“စုံထောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်စရာ အကြောင်း
မရှိတဲ့အတွက် သမီးမိုက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမကြီး အနောက်အယုတ် ဖြစ်သွား
ရင် ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟုပြောလေရာ ဆရာမကြီးက

“ရပါတယ် မေးစရာ ရှိတာမေးပါ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက တရားခံ မိန်း
ကလေး ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုများကို ဆရာမကြီးအား ပြောပြ
လေ၏။

ဆရာမကြီးက သမီးဖြစ်သူ ကျူးလွန်သော ပြစ်မှုများကို

စိတ်မသက်သာ ဟန်ဖြင့် နားထောင်ပြီး

“သူဒီလောက်တောင် ဆိုးဝါးသွားပြီပေါ့...ဒါကြောင့်လဲ
သူ့ရဲ့ကိုယ်ယောင်ကိုယ်ဝါတွေ ဒီလောက်ဆိုးဝါးနေတာကိုး”

ဟုပြောလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ဆရာမကြီးကို
နားမလည်ဟန်ဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာမကြီးက

“ဆရာမကြီးရဲ့ ပညာအရ လူမှာ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ ကိုယ်
ရောင်ကိုယ်ဝါကို ကြည့်ပြီး လူရဲ့ အနာဂါတ်ကို ဟောပြောလေ
ရှိတယ်၊ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဆိုတာရှိတယ်၊
ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါ တောက်ပတာနဲ့ မှေးမှိန်တာတော့ ကွာခြား
တယ်၊ ကျမ်းမာရေး မကောင်းတဲ့ လူရဲ့ ကိုယ်ရောင်ကိုယ်ဝါဟာ
မှေးမှိန်လေ့ရှိတယ်၊ မြင်မြတ်တဲ့သူနဲ့ ယုတ်နိမ်တဲ့ သူရဲ့ ကိုယ်
ရောင်ကိုယ်ဝါဟာလည်း ကွာခြားမှုရှိတယ်၊ မြင်မြတ်သူရဲ့

ကိုယ်ရောင်ဟာ အဝါရောင် ရှိပြီး ယုတ်နီမဲ့သူရဲ့ ကိုယ်ရောင်ဟာ
မည်းညစ်ညစ်ရှိတယ်။ သမီးမိုးသူဇာရဲ့ ကိုယ်ရောင်ဟာ တစ်ချိန်
လုံး မည်းညစ်ညစ်ရှိနေတဲ့အတွက် သူ့ကို ငယ်ရွယ်စဉ်က
တည်းက စိုးရိမ် နေခဲ့တယ်။ သူဟာ မိဘစကားကို ဘယ်တော့မှ
နားမထောင်ဘဲ လောကကြီးကို မကျေမနပ် ဖြစ်နေခဲ့တယ်။
သူဟာ မကောင်းမြင်သမား စစ်စစ်တစ်ယောက်ပဲ။ လူ နှစ်
ယောက်ဟာ ရှုခင်းတစ်ခုကို တစ်ပုံတည်း မြင်နေပေမဲ့ ရှုမြင်
ပုံအရပ်စားမူကွာခြားသွားသလိုပေါ့။ တစ်ဦးက ကောင်းကင်က
ကြယ်ကို မြင်ပေမဲ့ တစ်ဦးက မြေကြီးထဲက ရွှံ့ကို မြင်ရ သလိုပဲ။
ဆရာမကြီး သမီးဟာ မိဘရဲ့ ဆိုဆုံးမမှုကို လက်မခံဘဲ
ကောလိပ်ကျောင်း တစ်ဝက် တစ်ပျက်နဲ့ ထွက်ပြီး ထင်ရာ
စိုင်းနေခဲ့တယ်။

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမီးက သက်ပြင်းချပြီး

“ဆရာမကြီးနဲ့ သမီး အဆက်အသွယ် မရှိတာ ဘယ်နှစ်
နှစ်လောက် ရှိပြီလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဆရာမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

“၆ နှစ် ၇ နှစ်လောက် ရှိပြီ။ ကောလိပ်ကျောင်း ဆက်
တက်ဖို့ အငြင်းပွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ အခြေအနေကို သူ မလာ
တော့ဘူး။ သူဟာ မိခင်မေတ္တာကိုလည်း အယုံအကြည် ရှိပုံ
မရဘူး”

ဟု စိတ်မသက်သာဟန်ဖြင့် ပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ဆရာမကြီးကိုအရေးအကြီးဆုံး
မေးခွန်း တစ်ခု မေးမြန်းရန် ကြိုးစားလိုက်၏။

“ဆရာမကြီးရဲ့အိမ်ထောင်အကြောင်းပြောလို့ရရင်ပြော
ပေးပါ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါ်သီရိက အဝေးဆီသို့ငေးကြည့်ပြီး

“ဆရာမကြီးရဲ့အိမ်ထောင်ရေး ကံမကောင်းခဲ့ဘူး။ ဆရာ
မကြီးရဲ့အိမ်ထောင်ဘက်ကို မန္တလေးမှာ တွေ့ဆုံခဲ့တယ်။ သူဟာ

ပိုးကုန်သည် တစ်ယောက်လို့ ဆိုပေမဲ့ ပိုးကုန်သည် အလုပ်ကို
မိမိစီးစီး မလုပ်ကိုင်ဘဲ စန္ဒယား တစ်လက်နဲ့ အချိန်ဖြုန်းနေတာ
များတယ်။ သူဟာ အနုပညာ ဝါသနာပါလို့စန္ဒယားတီးနေတာ
မဟုတ်ဘူး။ စန္ဒယားကိုအယောင်ပြပြီးမိန်းကလေးတွေနဲ့ရှုပ်ပွေ
နေတာများတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ အဒေါ်တို့ အိမ်
ထောင်ရေးဟာ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာ ပြိုကွဲသွားခဲ့တယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဒေါ်သီရိ၏
မျက်နှာကို စိတ်လှုပ်ရှားဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“အဒေါ်ရဲ့အမျိုးသားနဲ့မည်ကဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။ ဒေါ်သီရိက

“သူနဲ့မည်က မန္တလေးမှာ ပိုးကုန်သည် ကိုစည်သူလို့
လူသိများတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အလိုမကျ

ဟန်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“အဒေါ်ယောက်ျားမှာ ကိုစည်သူ အပြင် အခြား နံမည်
တစ်ခုရှိသေးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ဒေါ်သီရိက သက်ပြင်းချပြီး

“သူ အဒေါ်နဲ့ ကွဲသွားပြီး နောက်ပိုင်းမှာ ပိုးကုန်သည်
အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး စန္ဒယား သမားယောင်ယောင် ဘာ
ယောင်ယောင် လုပ်ပြီး စန္ဒယားကိုကိုကျော် ဆိုပြီး လှိုသီများ
ထင်ရှားလာတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ဒေါ်သီရိကို
ကြည့်ပြီး

“တစ်မျိုးတော့ မထင်ပါနဲ့ အဒေါ်.. အဒေါ်နဲ့အဒေါ်
ယောက်ျားရဲ့ နောက်ကြောင်းကို တိတိကျကျ ပြောလို့ရရင်
ပြောပြပါလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ ဒေါ်သီရိက သက်ပြင်းချပြီး

“အဟောင်းတွေ အသစ်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ဒီလူယုတ်မာရဲ့
နောက်ကြောင်းကို အဒေါ် ပြန်မပြောချင်ဘူး”

ဟုပြောရင်း အဝေးဆီသို့ ဝေးကြည့်ကာ

“အဒေါ်တို့မိဘတွေက မနလေးက ကုန်သည် မျိုးရိုးတွေ
ပါ..အဒေါ်ငယ်စဉ်က မိဘတွေက အမြင်ကျယ်တော့ မနလေး
အေဘီအမ် ကျောင်းမှာ ဘော်ဒါ ထားပေးတယ်..အဒေါ်နဲ့
ကိုစည်သူ တွေ ကြတာက ပိုးကုန်သည် အဖြစ်တွေကြတာ..
အဲဒီတုန်းက အဒေါ်တို့က ဆွေမျိုးတွေ စုနေတော့ အိမ်မှာ
မိန်းကလေးတွေ ပေါတယ်..ကိုစည်သူဟာ အဒေါ်တို့တိုက်ကို
စိုးထည်တွေလာပြရင်းနဲ့ အဒေါ်နဲ့ ရင်းနှီးသွားတယ်.. အဒေါ်
တို့က အပျိုပေါက် အရွယ် ကွန်ဗင်ကျောင်းသူ ဆိုတော့ လှချင်
ပချင်တယ်..ကိုစည်သူက ဒါကို အခွင့်အရေး ယူပြီး ဘိလပ်က

မျက်နှာချေတွေ ကြည်ချင်ရင် မန္တလေး ဈေးချိုတော်အနီးက
 အိမ်ကို လာခဲ့ဖို့ ပြောတယ်..အဒေါ်လဲ မျက်နှာချေတွေ ကြည့်
 ချင်လို့ သူပြောတဲ့ အိမ်ကို အရဲစွန့်သွားတယ်..အဲဒီမှာ ထောင်
 ချောက်ထဲ ဝင်ပြီး သူနဲ့ ညားတော့တာပဲ..အဲဒီတုန်းက အဒေါ်
 အသက်က ၁၆ နှစ်ပဲ ရှိသေးတော့ ရူးရူးမိုက်မိုက် အရွယ်ပေါ့..
 ကျောင်းပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့သူနောက်ကိုကောက်ကောက်
 ပါ သွားတော့ မိဘတွေ ရင်ကျိုးတော့တာပေါ့..တကယ်တော့
 ကိုညည်သူဟာ အလုပ်ကို လက်ကျောတင်းအောင် လုပ်ချင်တဲ့
 သူမဟုတ်တော့ပီးကုန်သည် အလုပ်ကိုလဲ စွဲစွဲမြဲမြဲ မလုပ်ကိုင်
 ဘူး..ဒါကြောင့် အဒေါ်ကိုယ်တိုင် အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအတွက်
 ရှာဖွေခဲ့ရတယ်.. အဒေါ်ဟာ ပထမဒေတာ မန္တလေးက ထိ တွေ
 ဝယ်ပြီး တောင်ကြီး တက်ရောင်းတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်တယ်..
 ပြီးတော့တောင်ကြီးက ဆွယ်တာတွေ ဝယ်လာပြီး မန္တလေးမှာ

ပြန်ရောင်းတယ်..ဒီလိုနဲ့ အမြတ်အစွန်းလေးတွေ တော်တော်
 ရလာတော့ အဒေါ်ဟာ အလုပ်ပြောင်းဖို့ ပြင်တယ်..အဒေါ်
 မန္တလေး အေဘီအမ် ကျောင်းတက်တုန်းက ဇာထိုးပန်းထိုး
 သင်ရတယ်..ဇာထိုးပန်းထိုးကို ဝါသနာပါလို့လည်း ကျွမ်းကျွမ်း
 ကျင်ကျင် ထိုးတတ်တယ်..ဒါကြောင့် ဆွယ်တာ ထိုးတဲ့ အလုပ်
 ကို လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်..ဆွယ်တာ လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့အခါ
 မှာ အဒေါ်ဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက်ပီပီ ဘီလပ်က
 စာအုပ်တွေ ကြည့်ထိုးတော့ အဒေါ် ဆွယ်တာ ဒီဇိုင်းတွေက
 အမြင်ဆန်းပေမဲ့ အများအမြင်မှာ တစ်ဘာသာ ဖြစ်လို့ ရှေးရိုး
 ဆန်တဲ့ လူတွေကြားမှာ နံမည် မရခဲ့ဘူး....တစ်နေ့တော့ ပုလိပ်
 မင်းကြီး ကတော်ဟာ နွေရာသီ အပူရှောင်ဖို့ မေမြို့ကို တက်
 လာရင်း အဒေါ်ရဲ့ ဆွယ်တာတွေကို သဘောကျပြီး အများကြီး
 ဝယ်သွားတယ်..ဒီအချိန်က စပြီး အဒေါ်ရဲ့ ဆွယ်တာတွေ

လူကြိုက်များ လာတယ်..ဒီလိုနဲ့ ဆွယ်တာထိုးတဲ့ အလုပ်မှာ
 နံမည်ရလာတော့ မိန်းကလေး နှစ်ယောက် သုံးယောက်ကို
 ခေါ်ပြီး အတူတူ လုပ်ခဲ့တယ်..ကိုစည်သူ ကတော့ လူပျင်းပီပီ
 သောက်စားမှူးယစ်နေတယ်..တစ်နေ့တော့ အဒေါ်ရဲ့ဆွယ်တာ
 လုပ်ငန်းမှာ လုပ်ကိုင်နေတဲ့ မစန်းမြင့်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးဟာ
 အဒေါ်ဆီကို ငိုကြွေးချက်မနဲ့ ရောက်လာပြီး သူ့ကို ကိုစည်သူ
 အရက်မှူးပြီးစော်ကားမော်ကားပြုကြောင်းပြောတယ်..ပထမ
 တော့ အဒေါ်ဟာ ကိုစည်သူ ဒီလောက် ယုတ်မာမယ်ဆိုတာ
 မထင်လို့ မစန်းမြင့်ကို ကြိမ်းမောင်းပြီး အလုပ်က ထုတ်ပစ်
 လိုက်တယ်..နောက် အချိန်အတော်ကြာတော့ ဆွယ်တာ
 ဝယ်နေကျ ဖောက်သည် ရှမ်းမကြီးက ကိုစည်သူနဲ့ မစန်းမြင့်
 ကို မန္တလေးဝင်းလိုက်ဓာတ်ရှင်ရုံမှာတွေ့တယ်လို့ပြောတယ်..
 ကြားကာစ နားထဲမှာ မယုံနိုင်ဘူး...နောက်တော့ ကိုစည်သူ

အိမ်ပြန်မလာတော့မှ ဖောက်ပြန်သွားပြီဆိုတာ သိလိုက်
 တယ်..ယောက်ျားတန်မဲ့ မိန်းမလုပ်စာကို စားပြီး ရက်ရက်စ
 က်စက်လုပ်သွားတာအဒေါ်တစ်သက်မပေးဘူး..သူနဲ့ပြန်မဆုံ
 တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားပေမဲ့ ၆လ လောက်အကြာမှာ
 သူပြန်ရောက်လာပြီး သူမှားပါပြီလို့ ဝန်ခံတယ်..အဒေါ်တို့
 မြန်မာမိန်းကလေးတွေဟာ တစ်လင်ကနေ နှစ်လင် မပြောင်း
 ချင်တဲ့အတွက် သူ့ကို သည်းခံပြီး ပြန်ပေါင်းတယ်..ဒါပေမဲ့
 အဒေါ်ရင်ထဲမှာတော့ သူ့ကို အလေးအမြတ် မရှိတော့ပါဘူး...
 သူဟာ ခွေးခြီးကောက်ကျည်ထောက်စွပ်သလိုပါပဲ..ဆွယ်တာ
 သူနေကျ ဖောက်သည် ရှမ်းမ တစ်ယောက်နဲ့ ဖောက်ပြန်ပြီး
 အိမ်ကတစ်နှစ်လောက်ပျောက်သွားပြန်တယ်..သူပြန်လာတဲ့
 အချိန်မှာ အဒေါ်ဟာ ရင်နာလွန်းလို့ သူ့ကို ယောက်ျားအနေနဲ့
 အသိအမှတ် မပြုတော့ဘူး..သူကတော့ အလေးအနက် မရှိဘဲ

သောက်စားမှူးယစ် နေတုန်းပဲ.. သူဟာ စီးပွားမယ်မယ်ရရ
မလုပ်ဘဲမိန်းမပွေနေတာနဲ့ အင်္ဂလိပ်တို့ စီးပွားရေး ကျဆင်းခဲ့ရ
တယ်။ ကိုစည်သူဟာ မိန်းမ တကာနဲ့ ဖောက်ပြားပြီး သစ္စာမဲ့
နေလို့ အဒေါ်ဟာ မျက်ရည်နဲ့ မျက်စွက် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ သူလုပ်ပုံ
မဟုတ်လို့ ပြောပြန်ရင်လည်း အဒေါ်ကို ရက်ရက်စက်စက်
ရိုက်နှက်တတ်တယ်။ ဒီအကြောင်းတွေကို အဒေါ်မိဘတွေ
ကြားပြီး ဝမ်းနည်းတဲ့ စိတ်နဲ့ ရှေ့ဆင် နောက်ဆင် ဆုံးပါး
သွားခဲ့တယ်။ နောက်တော့ အဒေါ်အစ်ကိုကြီးက သနားပြီး
သူပိုင်တဲ့မဟာမြိုင် အိမ်ကြီးမှာ နေထိုင်ဖို့ အဒေါ်တို့ လင်မယား
ကို ခေါ်ယူခဲ့တယ်.. ကိုစည်သူဟာ စီးပွားပျက်နေတဲ့ အချိန်
ဖြစ်လို့ အစ်ကိုကြီးရဲ့ မဟာမြိုင် အိမ်ကြီးမှာ လိုက်နေခဲ့တယ်..
အဒေါ်ဟာ အစ်ကိုကြီးတို့ လင်မယားရဲ့ စောင်မ ကြည့်ရှုမှု
ကြောင့် အေးအေးချမ်းချမ်း နေထိုင်ခဲ့ရတယ်.. ဒါပေမဲ့ ခွေးမြီး

ကောက် ကျည်တောက်စွပ်တဲ့ ကိုစည်သူကတော့ သူ့အကျင့်
စရိုက်တွေကို မပြင်နိုင်ခဲ့ဘူး.. သမီး မိုးသူ့ဖာရဲ့ ကိုယ်ဝန်ကို
လွယ်ထားတဲ့ အချိန်မှာ အင်မတန် ယုတ်မာတဲ့ စရိုက် သဘာဝ
ပြန်ပေါ်လာတယ်... သူဟာ အဒေါ်တို့ အိမ်မှာ ခိုင်းစေထားတဲ့
အစေခံမိမိုးကို ရိုသေသလိုလုပ်တယ်။ မိမိုးဟာ အဒေါ်တို့ မိဘတွေ
ရှိစဉ်ကတည်းက ခိုင်းစေဖို့ မွေးမြူထားတဲ့ အစေခံမိန်းကလေး
ပါ.. သူဟာ အစေခံကိုတောင် ချမ်းသာမပေးတဲ့ အတွက်
အဒေါ်ဟာ အမျိုးတွေ အလယ်မှာ အရှက်ရခဲ့တယ်.. တစ်ည
တော့ ကိုစည်သူကို အစေခံ မိန်းကလေးရဲ့ ခြင်ထောင်ထဲမှာ
ပက်ပင်းမိတယ်.. အဲဒီတုန်းက အဒေါ်ဟာ ရုတ်လွန်းလို့ ကိုယ်
ပျက်နာကို ဓားနဲ့ လှီးပစ်ချင်တယ်... အရှက်မရှိတဲ့ ကိုစည်သူ
ကတော့ သူမှားယွင်းကြောင်း ဝန်ခံပြီး နောက်ဒီလို မကျူးလွန်
တော့ဘူးလို့ ကတိတွေ အကြိမ်ကြိမ် ပေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်

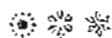
ဆုံးတစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး လုပ်သွားတာကတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာ
အကြောင်းမရှိတော့ဘူး... သူဟာ အစ်ကိုကြီး ပလောင်ရွာတွေ
မှာ လက်ဘက်စူး သွားတဲ့ အချိန်မှာ အစ်ကိုကြီး မိန်းမကို
အတင်းအဓမ္မစော်ကားဖို့ကြိုးစားတယ်... အစ်ကိုကြီး မိန်းမဟာ
သူ့ကို အတန်တန် ငြင်းဆန်ပေမဲ့ နောက်ဆုံးမှာ သူ့ထောင်
ချောက်ထဲ ကျသွားတယ်... အစ်ကိုကြီး ပလောင်ရွာက ပြန်လာ
တော့ အစ်ကိုကြီး မိန်းမကို သူရိုးသွားပြီ... အစ်ကိုကြီး ဟာ မိန်းမ
စိတ်နဲ့ပဲ အိပ်ရာထဲ ဖုန်းဖုန်းလဲရာက အဒေါ်သမီး မိုးသူဇာ
အခါလည် သမီးအရွယ်လောက်မှာပဲ အစ်ကိုကြီး သေဆုံးခဲ့
တယ်... အဒေါ်ဟာ သမီးမွေးတဲ့ နေ့က သမီးမျက်နှာကို ပထမ
ဆုံး စမြင်တော့ တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားတယ်... အဒေါ်သမီး
ရဲ့ ရုပ်ရည်က သူ့အဖေ လူယုတ်မာနဲ့ တစ်ပုံစံတည်းပဲ... ဒီလိုနဲ့
အဒေါ်ဟာ စိတ်ဆင်းရဲလွန်းလို့ ဘာသာရေးတွေ ဖိလုပ်ပြီးပဲရူး

ဒေးစွန်ပါ ဘုရားမှာ ထွက်ရပ်ပေါက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ယောက်နဲ့
ဆုံခဲ့ရတယ်... ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အဒေါ်ရဲ့ လိပ်ပြာ လှတယ် ဆိုပြီး
ကျင့်စဉ်တွေ အဓိဋ္ဌာန်တွေ ဝင်ရိုင်းပြီး အကြားအမြင်တွေ
ဟောခိုင်းတယ်... အဒေါ်လည်း စမ်းသပ်ပြီး ဟောပြောရာက
တဖြည်းဖြည်း လူရဲ့ ကိုယ်ယောင်ကိုယ်ဝါတွေကို မြင်လာခဲ့
တယ်... ဒီအချိန်ကစပြီး အကြားအမြင် ဟောတဲ့ အလုပ်ကို
လုပ်ဖို့ မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးကနေ မှော်ဘီမြို့ခွန်ကို ပြောင်းရွှေ့
လာခဲ့ ရတာပဲ... အဒေါ် ဘဝမှာ ကျင့်စဉ်တွေ အဓိဋ္ဌာန်တွေ
ဝင်နေတာနဲ့ အဒေါ်သမီး မိုးသူဇာကို အထိမ်းမိန်းမကြီး ဒေါ်အို
စာနဲ့ပဲ ထားခဲ့တာများပါတယ်... သမီး မျက်နှာဟာ အဖေနဲ့
တူလွန်းလို့ အဒေါ်သူ့မျက်နှာကို မကြည့်ချင်တာလဲ ပါမယ်
ထင်တယ်... သမီးဟာ ကျောင်းစာမှာ ထွန်းထွန်း ပေါက်ပေါက်
ရှိပေမဲ့ အထီးကျန် နေတတ်ပြီး လောကကြီးကို အမြဲအလိုမကျ

ခြစ်နေတတ်တယ်.. မိဘကိုလဲ ချစ်ခင် မြတ်နိုး ဟန်မရှိဘူး..
အဒေါ်ကို တစ်ချိန်လုံး ကန်လန့် တိုက်ပြီး သူနေချင်သလို
နေလာခဲ့တယ်.. အဒေါ်တို့ နောက်ကြောင်း ကတော့ ဒါပါပဲ”

ဟုပြောရင်း ဒေါ်သီရိသည် သူမ၏ ဘဝနောက်ကြောင်း
ကို အဆုံးသတ်လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် သဲလွန်စ တစ်ခုကို ရလိုက်သဖြင့်
ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေ၏။ အမူနှင့်ပတ်သက်
သော သဲလွန်စများကို တဖြည်းဖြည်း စုစည်း မိလှ၏။ ထိုအမူ
သည် ထင်ထားသည် ထက်ပင် ပိုမိုပြီး ခက်ခဲ နက်နဲနေလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဒေါ်သီရိကို နှုတ်ဆက်ပြီး
မှော်ဘီမြို့မှ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

သူသည် အမူနှင့်ပတ်သက်သော သဲလွန်စများကို တွေး
တောပြီး ကားမောင်းလာရင်း မှော်ဘီမြို့စွန့်၌ ဘတ်စ်ကား
တစ်စီးပေါ်မှ ဆင်းလာသော စောသီတာကို မြင်မိပြီး ကားကို
ကျွဲခနဲ မြည်အောင် ဘရိတ်အုပ် လိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် မှော်ဘီမြို့သို့ အိမ်ရှင် မိန်း ကလေး
နှင့်ပတ်သက်သော သံလွန်စကို ရှာဖွေရန် ရောက်ရှိလာခြင်း
ဖြစ်၏။

စောသီတာသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းလိုက်စဉ် ကျယ်လောင်
သော ကားဘရိတ်အုပ်သံကြောင့် အထိတ်တလန့် ကြည့်လိုက်
လေ၏။

ထိုအခါ အင်စပက်တော်လုမိုးကို မြင်တွေ့သွားပြီး လယ်
ကွင်းများဘက်သို့ တရှိန်ထိုး ပြေးခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောသီတာ ထွက်ပြေးသွား
ကြောင်း သတိပြု မိလိုက်သဖြင့် ကားပေါ်မှ ကမန်းကတန်း
ဆင်းကာ တရားခံ အနောက်သို့ လိုက်ရန် ပြင်လေ၏။

စောသီတာသည် လယ်ကွင်းများ ဘက်သို့ ပြေးရင်း
ကွင်းပြင်ကျယ်ကြီး၌ ဇာတ်ရုံ ဖြစ်ဟန်တူသော နေရာ တစ်ခုသို့

ရောက်လေ၏။

စောသီတာသည် ဇာတ်ရုံရှိရာ ဘက်သို့ ပြေးလေ၏။
အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောသီတာ ဇာတ်ရုံဘက်သို့ ဦး
တည်ပြေးလွှားကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် အနောက်မှ ကမန်း
ကတန်းလိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် အားနွဲ့သော မိန်းမသား တစ်ယောက်
ဖြစ်သော်လည်း အလွန်ကျမ်းမာသန်စွမ်းကြောင်း တွေ့လိုက်
ရ၏။

စောသီတာသည် ခဏကြာလျှင်ပွဲခင်းထဲသို့ ရောက်သွား
ပြီး ပွဲဈေးအတွင်း လူများ ဟိုဒီသွားလာ နေကြောင်း တွေ့ရ၏။

စောသီတာသည် ပွဲခင်းထဲတွင် ပုန်းခိုရာနေရာ ရှာသော်
လည်း မတွေ့သဖြင့် ဆိုင်းသံဗုံသံများ ကြားရာ ဇာတ်ရုံအနောက်
သို့ ပြေးလွှားခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် စောသီတာပွဲခင်းအနောက်
သို့ ပြေးလွှားကြောင့် ရိပ်စားမိသွားပြီး အနောက်သို့ လိုက်ခဲ့
လေ၏။

စောသီတာသည် မိန်းကလေးများ အဝတ်လဲရာ အခန်း
ထဲသို့ပြေးလွှားသွားရာမှ အော်ဟစ်ပြောဆိုအတွက် ဝတ်စုံများ
ဝတ်ဆင်နေစိုက်နှင့်ကြုံလေရာ မိန်းကလေးများသည် စီခန့်
ညံအောင် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် အဝတ်လဲနေသော မိန်းကလေးများကို
လက်ကာပြုပြီး

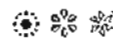
“ကန်တော့ပါရှင်”

ဟုဆိုကာ အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်လက် ပြေးလွှား သွား
လေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မိန်းကလေးများအဝတ်လဲ

သော အခန်းသို့ ကမ္ဘာ့ရူးထိုး ဝင်ရောက်သွားပြန်ရာ မိန်း
ကလေးများက အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်ကြသဖြင့် ကမန်း
ကတန်းတောင်းပန်ပြီး စောသီတာအနောက်သို့ ဆက်လိုက်ရန်
ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် အင်စပက်တော်လှမိုး၏ အပြုအမူကို မကျေနပ်
သော ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ဝိုင်းအုံလာပြီး ဆူပူကြိမ်းမောင်း
လေ၏။

ထိုအချိန်၌စောသီတာသည်ပြေးလွှားရင်းကတိပါ ကား
လိပ်များကြားတွင် ဝင်ရောက်ပုံန်းစို နေရာမှ အင်စပက်တော်
လှမ်းနှင့်ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ဆူညံပွက်နေပုံကို မြင်ရသဖြင့်
ပွဲခင်းထဲသို့ခြေကုန်သုတ်ပြီးပြေးခဲ့လေ၏။

ပွဲခင်းထဲသို့ ရောက်သောအခါ ကလေးများအား အခ
ကြေးငွေ ယူပြီး မြင်းငှားရမ်းနေသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို
တွေ့ရသဖြင့် အကြံရသွားပြီး လူငယ်အနီးသို့ သွားကာ

“ကျွန်မ မြင်းစီးချင်လို့ ရမလား”

မေးမြန်းလိုက်ရာ မြင်းပိုင်ရှင်လူငယ်သည် စောသီတာကို
အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ရပါတယ်ဗျာ...ကွင်းတစ်ပတ်ကို တစ်ပြားပါ...”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောသီတာသည် မြင်းပေါ်သို့ ခိုခွဲ တက်
လိုက်ပြီး

“ရော့ ဒီမှာ ပိုက်ဆံ တစ်မူး ကျွန်မတစ်မူးပြည့်အောင်
စီးမယ်”

ဟုဆိုကာ မြင်းကို တရိုက်ထိုး စီးပြီး ကားကိတ်ရှိရာ လမ်းမ
ဘက်သို့ဦးတည်လိုက်လေ၏။

လူငယ်က စောသီတာကို စိတ်မချဟန်ဖြင့် အနောက်မှ
ပြေးလိုက်ပြီး

“ဖြည်းဖြည်းစီးပါ၊ ခင်ဗျား မြင်းပေါ်က ပြုတ်ကျသွားမယ်”

ဟုသတိပေးလေ၏။

သို့သော် စောသီတာသည် လူငယ်၏ စကားကို
ဂရုမစိုက်တော့ချေ....။

သူမအတွက် အင်စပက်တော်လုမိုး လက်မှ လွတ်ရန်
အရေးကြီးနေသည်မဟုတ်ပါလား...လူငယ်ကစိတ်မချဟန်ဖြင့်
အော်ဟစ်ပြီး အနောက်မှ ပြေးလိုက်လာ၏။

ထိုအချိန်တွင် အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ဒေါသပုန်
ထနေသော ဇာတ်အဖွဲ့သားများအား အင်စပက်တော်အရာရှိ
တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပြပြီး တရားနဲ့ အနောက်သို့
လိုက်ရင်း ဇာတ်အဖွဲ့အတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာကြောင်း
ရှင်းလင်းပြလေရာ ဇာတ်အဖွဲ့သားများ ကျေနပ်သွားလေ၏။

စောသီတာသည် မြင်းကြီးကို ဒုန်းစိုင်းပြီး စီးလေရာ
မြင်းလိမ္မာကြီး ဖြစ်သဖြင့် ကားဂိတ်ရှိရာ လမ်းမကြီးပေါ်သို့

တခဏခြင်းရောက်ရှိသွားလေ၏။

စောသီတာသည် ကားလမ်းပေါ်သို့ ရောက်သည်နှင့် အဝေးပြေးကားကြီး တစ်စီးကို တားပြီး လမ်းကြုံလိုက်ရန် ပြင်လေ၏။

ထိုသို့ပြင်ဆင်ပြီးရင်းအင်စပက်တော်လှိုင်း၏ဂျစ်ကားကို လမ်းပေါ်တွင် မြင်သဖြင့် အကြံရသွားပြီး ကားဘီး အားလုံးကို ပြားကပ်သွားအောင် လေကို လျှော့လိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ပြီး လမ်းမသက်သို့ ဦးတည် ပြေးလွှားလာကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းနုပန်းကြီး သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် လမ်းပေါ်တွင် စောသီတာကို မြင်ရသဖြင့် စိတ်အား တက်ကြွပြီး အားသွန်ခွန်စိုက် ပြေးလွှားလာလေ၏။

စောသီတာသည် မြင်းကြီးပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ပြေးရမလို ဖြစ်နေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ဆန်အိတ်များ တင်ဆောင်လာသော လော်ရီကားကြီး တစ်စီး ရောက်လာသဖြင့် စောသီတာသည် လမ်းကြုံလိုက်ရန် ကားကြီးကို ကမန်းကတန်း တားလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရန် စကန့်ပိုင်းသာ လိုတော့လေ၏။ အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် လော်ရီကား ဒရိုင်ဘာကို အော်ဟစ်တားဆီးရန် ကြိုးပမ်းလိုက်၏။

သို့သော် ဒရိုင်ဘာသည် သူ၏အသံကို မကြားဘဲ ကားကို မောင်းထွက်လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လှိုင်းသည် လော်ရီကား အနောက်သို့ ဂျစ်ကားဖြင့် လိုက်ရန် ကြုံလိုက်၏။ သို့သော် ကားဘီး အားလုံး

ပြားကပ်နေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကားကိုသာ ဒေါသတကြီး
ခြေဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေ၏။

မိမိသည် စုံထောက်ရင်မကြီး တစ်ဦး ဖြစ်ပါလျက် မိန်းမ
သား တစ်ယောက်ကိုပင် ရအောင် မဖမ်းနိုင်ချေ.. ရှက်ဖွယ်
ကောင်းလှပေစွာ...။ လူအများ ကြားလျှင် လောင်ရယ် စရာပင်
ဖြစ်၏။

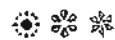
တရားခံ မိန်းကလေးသည် သူမ မိခင် ဒေါ်သီရိရှိရာ
မှော်ဘီမြို့သို့ ပုလိပ်လက်မှ လွတ်အောင်ရှောင်တိမ်း ခြင်းပေ
လော...စောသီတာသည် တရားခံ အစစ်မဟုတ်လျှင် ဒေါ်သီရိ
မှော်ဘီမြို့ရှိကြောင်း သိစရာ အကြောင်းမရှိချေ။ စောသီတာ
သည် တရားခံ အစစ်ဖြစ်သောကြောင့် ဒေါ်သီရိကို သိရှိ
ခြင်းပေလော..သို့တည်းမဟုတ်မိမိနှင့်ဆုံတွေ့သောမိန်းကလေး
သည် စောသီတာ မဟုတ်ဘဲ အိမ်ရှင် မိန်းမမိုးသူဇာ ပင်ဖြစ်လေ

သလော...မိုးသူဇာလည်း ဖြစ်နိုင် မည်မထင်ချေ။

မိုးသူဇာသည် မိမိကို မြင်သည်နှင့်ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေး
မည် မဟုတ်ချေ။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် တွေးရင်း ခေါင်းနောက်လာ
သဖြင့် ဆက်မတွေးတော့ဘဲ ကားဘီးများ ဖြုတ်ပြီး အနီးဆုံး
လေထိုးဆိုင်၌ လေထိုးရန်ကြံလိုက်၏။

တရားခံ မိန်းကလေးသည် အလွန် ပြန်ဆန်ပြီး အကြပ်
အတည်း အမျိုးမျိုးမှ ရှောင်တိမ်းနိုင်သော စွမ်းရည် ရှိလေ၏။

စောသီတာသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ လော်ရီကားကြီး ဝင်
သည်နှင့်ကားပေါ်က ဆင်းကာ အငါးကား တစ်စီးကို ပြောင်းပြီး
စီးခဲ့လေ၏။

သူမသည် အိမ်ရှင် မိန်းမ၏မိခင် အကြားအမြင် ဆရာမ
ဒေါ်သီရိနှင့်တွေ့ဆုံရန် မှော်ဘီမြို့သို့ လိုက်ခဲ့သော်လည်း
အင်စပက်တော်လှမ်းက မိမိထက်ဦးနေလေ၏။

စောသီတာ သည် အကြားအမြင်ဆရာမကြီး ဒေါ်သီရိကို
နောက်တစ်ကြိမ် သွားရောက် တွေ့ဆုံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

စောသီတာသည် ညောင်တန်းဆိပ်သို့ သွားပြီး ဒေါ်ကြီး
တင်ထံတွင် ပုလိပ်များ၏ သတင်းကို ခံစမ်းရန် ထွက်ခဲ့၏။ ဒေါ်ကြီး
တင်၏ ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ဒေါ်ကြီးတင်က စောသီတာ
ကို အထိတ်တလန့်ကြည့်ပြီး

“ဟဲ့...ကောင်မလေး...နင်ရဲလှချည်လားနင်ကို ပုလိပ်တွေ
ငါ့ဆိုင်ကို အချိန်ပြည့်စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ နင် သံလျင်ဘက်ကို
အမြန်ဆုံး ကူးပေတော့ ရန်ကုန်ဘက်မှာ နင်အတွက် အန္တရာယ်
ရှိတယ်”

ဟုပြောပြီး စောသီတာကို သိလရှင် ကျောင်းသို့ ပြန်ရန်
ပြောလေ၏။

စောသီတာသည် ဒေါ်ကြီးတင်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး
သံလျင်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးခဲ့လေ၏။

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“အဟုတ်ပဲဗျာ.. မိန်းကလေးက အတော် ကျမ်းမာ
သန်စွမ်းတယ်၊ ဉာဏ်ရည်ဉာဏ်သွေးလည်းကောင်းတယ်၊ ကျွန်
လုပ်ကားဘီးတွေ လေလျော့သွားတာ ကြည့်လေ..”

ဟုပြောလေ၏၊ ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က ခေါင်းညိတ်ပြီး

“သူဟာ ကောလိပ်ကျောင်းထွက်ဆိုတော့ ဒီလောက်
တော့ အကြားအမြင် ရှိတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“တရားခံပြေး လုပ်နေတဲ့စောသီတာနဲ့ အိပ်ရှင် မိုးသူဇာ
တစ်ယောက်တည်းဆိုတာ ကျုပ်လက်ခံလို့မရတော့ဘူး၊ ဒီအမှု
မှာ အင်မတန်ရှုပ်ထွေးပွေလီတဲ့ နောက်ကြောင်းခံ အကြောင်း
တစ်ရပ်တော့ ရှိလိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က နားမလည်

နောက်တစ်နေ့၌ ဌာနအုပ်ကို စိန်မြင့်သည် အင်စပက်
တော်လုမိုးအား စောသီတာနှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်း
အရာတို့ကို မေးမြန်းစုံစမ်းလေ၏၊

ကိုစိန်မြင့်က

“ဒါဆိုရင် တရားခံ မိန်းကလေးက ဆရာကို မှော်ဘီမှာ
ပညာပြ သွားတာပေါ့”

ဟန်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“စောသိတာနဲ့ ဖိုးသူဇာဟာ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်
ဘူးလားဆရာ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်စပက်တော်လုဖိုးက ခေါင်းခါ
ယမ်းလိုက်ရင်း

“ကျုပ် လောလောဆယ် ခုံစမ်းထောက်လှမ်းလို့ ရသမျှ
သဲလွန်စ ကွင်းဆက်တွေအရ သေသူ ကိုမြဲမောင်ရဲ့ နဲ့အိမ်ရှင်
ဖိုးသူဇာဆိုတဲ့မိန်းကလေးဟာ အဖေတူမအေကွဲမောင်နမတွေ
ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် သူတို့ဟာ ရုပ်ချင်း ခပ်ဆင်ဆင်
ဖြစ်နေကြတာ”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုစိန်မြင့်က အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် သူတို့ မောင်နမချင်း ပြန်သတ်တဲ့ အမှုပေါ့၊
သူတို့ဟာ မောင်နမတွေ ဖြစ်ကြောင်း သိနေကြတာလား”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုဖိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“သူတို့ မိဘတွေတောင် တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး မသိကြဘူး၊
သူတို့မိခင်တွေဟာ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲသွားပြီး နောက်ပိုင်း နောက်
ကြောင်းရာဇဝင်ကို လိုက်စမ်းပုံမရဘူး၊ ယောက်ျားကို အတော်
စိတ်နာသွားပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

ဌာနအုပ်ကိုစိန်မြင့်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဒါဆိုရင် သားသမီးတွေ လက်ထက် ရောက်မှ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး သိကျွမ်းကြတာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုဖိုးက အဝေးဆီကို ဝေးကြည့်ပြီး

“တကယ်တော့ သူတို့ဖအေတူမအေကွဲမောင်နမတော်

စပ်တယ်ဆိုတာ တရားခံ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ပဲ သိမယ်
 ထင်တယ်၊ ကျုပ် နယ်မှာသွားပြီး စောသီတာရဲ့ ဓါတ်ပုံကို သူ့
 အိမ်နီးချင်းတွေကို ပြကြည်တော့လည်း စောသီတာ အစစ်
 အမှန်လို့ပဲ ထွက်ဆိုကြတယ်၊ မြို့ပေါ်မှာတော့ အိမ်နီးချင်းတွေက
 စောသီတာကို မိုးသူဇာလို့ပဲ ထွက်ဆိုကြတယ်၊ ဒါကို ကြည့်ရင်း
 အားဖြင့် စောသီတာဟာ မိုးသူဇာနဲ့ ရုပ်ချင်း ခွဲမရအောင် တူနေပုံ
 ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က အံ့သြဟန်ဖြင့်

“ဒါဆိုရင် ဒီအမှုမှာ ပါဝင်တဲ့ သူ သုံးယောက်ဟာ တစ်ဦးနဲ့
 တစ်ဦး ရုပ်ချင်းဆင်တူ နေတယ်ပေါ့၊ ဒါဟာ အလွန်အံ့သြ စရာ
 ကောင်းတာပဲ၊ သူတို့ သုံးယောက်စလုံး အမျိုးတော်စပ် နေတာ
 လား”

ဟုရေရွတ်လေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်း

ညိတ်ပြီး

“သူတို့ သုံးယောက် ဆွေမျိုးတော်စပ် နေမယ်လို့ ကျုပ်
 ထင်တယ်၊ မိုးသူဇာနဲ့ ကိုမြမောင်ရဲ့ ဖခင်ဟာ တစ်ဦးတည်း ဖြစ်
 သလို စောသီတာရဲ့ ဖခင်လည်း တစ်ဦးတည်း ဖြစ်ပုံရတယ်”

ဟုပြောလေ၏၊

ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ သုံးယောက်ရဲ့ ဖခင်ဟာ တော်တော်
 စွဲတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပဲနော်”

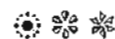
ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“စွဲတယ်ဆိုတာလည်း မပြောနဲ့လေ၊ သူတို့အဖေက အနု
 ပညာသမား စန္ဒယားဆရာဗျ၊ ခက်တာက စောသီတာက
 တရားခံ ပြေးလုပ်နေတာပဲ၊ ဒီလို ပြေးနေတဲ့အတွက် သူ့အတွက်
 လည်း အန္တရာယ် ရှိနေတယ်၊ ဒီအမှုရဲ့ အဓိက တရားခံ မိုးသူဇာ

လည်းပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်နေတယ်။ တရားခံဟာ အကြံ
ကြီးတဲ့ အတွက် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ လူသတ်မှုတွေ ကျူး
လွန်ဖို့အတွက် သူ့ရဲ့အဖေတူအမေကွဲမောင်နှမတွေကို ကြိုတင်
စုစည်းတယ်။ သူဟာ မောင်နှမတွေရဲ့ သတင်းကို အမြဲ မပြတ်
စုံစမ်းနေပုံရတယ်။ စောသီတာရဲ့ အမေဆုံးတာနဲ့ စောသီတာ
သူ့အိမ်ကို ရောက်လာအောင် မိန်းကလေး တစ်ယောက်
တည်းကို အလွန်သက်သာတဲ့ နှုန်းထားနဲ့ အိမ်ငှားမယ်လို့
သတင်းစာထဲမှာ ကြော်ငြာလိုက်တယ်။ သူဟာ စောသီတာ
တစ်ယောက်တည်းကို အိမ်ငှားချင်တဲ့ အတွက် အိမ်ငှားမဲ့
သတင်းကို စောသီတာ တစ်ယောက်တည်း ဖတ်ဖြစ်အောင်
နယ်မြို့လေးမှာ ဖြန့်မဲ့ သတင်းစာ ထဲမှာ ကြော်ငြာ အချပ်ပို အတု
တစ်စောင်အသုံးချပြီး အိမ်ငှားကြော်ငြာကို ထည့်ခဲ့တယ်။ ပြီး
တော့ အရာရာကို စောသီတာ ကျူးလွန်တဲ့ အပြစ်တွေ ဖြစ်

အောင် ပုံချခဲ့တယ်။ ပုလိပ်တွေ စောသီတာကို သံသယ ဖြစ်
အောင် စောသီတာရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်ကို ဖျောက်ဖျက်
ပစ်တယ်။ သူ့ချစ်သူ ကိုမြမောင်ကို သတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်း
ခြောက်ပြီး ဒီသတင်းကို ကိုမြမောင် မိဘတွေ သိအောင် လုပ်ခဲ့
တယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေရဲ့အမြင်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်
ဆက်ဆံရေး မပြေလည် ဖြစ်နေအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့တယ်။ ဒါဟာ
စောသီတာကို လူသတ်မှု တရားခံ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ကြိုတင်
ပြင်ဆင်ထားတာဗျ

ဟုပြောပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို လေးလေးနက်နက် စဉ်းစား
နေလေ၏။

စောသီတာသည် မှော်ဘီမြို့ရှိ အကြားအမြင် ဆရာမကြီး
ဒေါ်သီရိထံသို့ ဒုတိယအကြိမ်သွားရောက်ရန် ကြံလေ၏။

သူမသည် ပုလိပ်များ ခြေရာခံ မမီစေရန် သူဆင်းရဲမ
တစ်ဦးကဲ့သို့၊ ဝတ်ဆင်ပြီး ကောက်စိုက်သမတစ်ဦးကဲ့သို့
မောက်ကြီး တစ်ခုကို ဆောင်းထားလေ၏။

မှော်ဘီသို့ ရောက်သောအခါ ဆရာမကြီး ဒေါ်သီရိ၏
အိမ်တံခါးများ ပိတ်ထားသဖြင့် အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ မသိမသာ

စုံစမ်းကြည့်ရာ ယနေ့ဥပုသ်နေ့ ဖြစ်သဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့
သီလယူရန်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်ကြောင်း ပြောလေ၏။

စောသီတာသည် ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ
ဒေါ်သီရိ၏အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်ပြီး မိုးသူဇာဆိုသော
မိန်းမ၏ သဲလွန်စ ရှာဖွေရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဒေါ်သီရိ၏ အိမ်နီး၌ မယောင်မလည် အချိန်
ဖြန်းနေပြီး လူသူကင်းရှင်းသော အခါအနောက်ဘက်ခြံစည်းရိုး
ကိုတိုးဝှေ့ပြီး ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

ခြံအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်တံခါးများကို စေ့ရုံ
သာစေ့ထားသဖြင့် အလွယ်တကူ ဝင်ရောက်ခဲ့လေ၏။

စောသီတာသည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ တစ်အိမ်
လုံးကို စိတ်ရှည်ရှည်ဖြင့် မွေနှောက် ရှာဖွေလေ၏။ သို့သော်
မိုးသူဇာနှင့်ဝတ်သက်ပြီး မည်သည့်သဲလွန်စကိုမျှ မတွေ့ရချေ။

နောက်ဆုံးတွင် စားပွဲပုံ အံ့ဆွဲ တစ်ခုကို ဖွင့်ပြီး ရှာဖွေလေရာ မိမိနှင့်ရုပ်ချင်း အလွန်တူသော မိန်းမ တစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံ အယ်ဘမ်ကို တွေ့ရသဖြင့် ထိုစာအုပ်ကို ယူပြီး အိမ်မှ တိတ်တဆိတ် ပြန်ထွက်ခဲ့လေ၏။

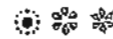
စောသီတာသည် ရန်ကုန်သို့ ပြန်ရောက်သောအခါ မိုးသူဇာ၏ ဓာတ်ပုံ စာအုပ်ကို ကြည့်ရှုလေရာ မိုးသူဇာသည် အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် သူမနှင့်ရုပ်ချင်းဆင်တူကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စောသီတာသည် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရှုရင်း အသစ်လွင်ဆုံး ပုံတစ်ပုံ၏ နောက်ကျောတွင် ကိုပေါက် (ပန်းဝေဝေ) ဓာတ်ပုံတိုက်ဟုရေးသားထားသော လိပ်စာတစ်ခု၏။

ဓာတ်ပုံတွင် ဖော်ပြထားသော ရက်စွဲအရ မိုးသူဇာ၏ ဓာတ်ပုံသည် လွန်ခဲ့သော သုံးလခန့်ကမှ ရိုက်ကူးခဲ့သော

ပုံဖြစ်၏။

စောသီတာသည် ဓာတ်ပုံတိုက်၌ သွားရောက်စုံစမ်းလျှင် မိုးသူဇာနှင့်ပတ်သက်သော သံလွန်စ ရရှိမည်ဟု ယူဆကာ ဓာတ်ပုံတိုက်သို့ ထွက်ခဲ့ပြန်၏။

ပေးပါမယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောသီတာသည် ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ပြီး ဓာတ်ပုံဆရာ ဆိုသူ
ကို စောင့်လေ၏။ ခဏကြာလျှင် ဆိုင်ရှေ့သို့ အော်စတင်ကား
တစ်စီး ထိုးရပ် လာပြီး ကားပေါ်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက် မျက်နှာကို
စန်းများ လိမ်းထားသော လူတစ်ဦး ဆင်းလာပြီး စောသီတာကို
မြင်သည်နှင့်

“ဟယ်လို...မိုး ပြန်လာပြီလား၊ မိုးက ကိုယ့်ကို အကြာ
ကြီးခွဲထားတယ်၊ ကိုယ့်မိုးကို လွှမ်းနေလိုက်တာကွာ”

ဟုဆိုပြီး ချစ်သူရည်းစားကဲ့သို့ နှုတ်ဆက်လိုက်သဖြင့်
စောသီတာသည် ခေါင်းနားပန်းကြီး သွားလေ၏။

မိုးသူဇာနှင့်မျက်နှာရှု ပေါက်စ ဆိုသူသည် ချစ်သူများ
ဖြစ်ပုံရ၏။

ဓာတ်ပုံတိုက်သည် ရန်ကုန်မြို့ကမ်းနားလမ်း၌ တည်ရှိ၏။

စောသီတာသည် ဓာတ်ပုံတိုက်သို့ ရောက်သောအခါ ဓာတ်ပုံ
တိုက်ရှိ ငွေလက်ခံသော စာရေးထံသို့ သွားပြီး

“ကိုပေါက်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟုပြောလေရာ စာရေးလူငယ်သည် စောသီတာ မျက်နှာ
ကို အံ့သြဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြီး

“ခဏစောင့်ပါ အစ်မ ကိုပေါက်လာတော့မှာပါ၊ ဖုန်းဆက်

မိုးသူဇာသည် သေသူ ကိုမြမောင်နှင့်လည်းချစ်သူဖြစ်
နေသဖြင့် သူမ၏ မရိုးခြောင့်မှုကို ပေါ်လွင်နေ၏။

စောသီတာသည် မိုးသူဇာ၏ သဲလွန်စကို ရရှိလိုသဖြင့်
မျက်နှာရှူးကိုပေါက်ကို ဟန်ဆောင် ဆက်ဆံရန် ဆုံးဖြတ်
လိုက်၏။

ထိုကြောင့် ကိုပေါက်ကို ဟန်မမျက်ပြီးပြလိုက်ရင်း

“အခုပြန်လာပြီလေ...လွမ်းစရာ မလိုတော့ဘူး”

ဟုပြောလေ၏။

ထိုအခါကိုပေါက်က ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ကိုယ်တို့ မတွေ့ရတဲ့ နေ့တွေကို အတိုးချပြီး ဒီနေ့ ဖျော်
နေကျ နေရာလေးမှာ သွားတွေ့မယ်၊ သွားမှာလား”

ဟုမေးမြန်းလေရာ စောသီတာသည် ရုတ်တရက်
ဖြေဆိုရခက်သွားလေ၏။

မျက်နှာရှူးကိုပေါက်သည် သူမကို မိုးသုဇာဟု အထင်
မှားပြီး ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာ၌ သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် မေးမြန်း
ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

မျက်နှာရှူးကိုပေါက် ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါလျှင်
သူမ၏ အပျိုစင်ဘဝကို ဆုံးရှုံးသွားနိုင်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခုအချိန်၌ သူမ ကိုယ်တိုင် တရားခံ
ပြေးဘဝသို့ ရောက်ရှိနေသဖြင့် တရားခံ အစစ်ဖြစ်သော
မိုးသူဇာ၏ သဲလွန်စကို မရရအောင်ယူ ရပေတော့မည်။

မိမိ၏ အပျိုစင်ဘဝကိုမူ သတိတမာန်ညွှန်ပြောကတုတ်
လုပ်ပြီး ထိန်းသိမ်း ရပေတော့မည်။

ထို့ကြောင့် ကိုပေါက်၏ အလိုဆန္ဒ အတိုင်း သွားချင်သွား၊
ပေတော့ဟု ခွင့်ပြုလိုက်လေ၏။

မျက်နှာရှူးကိုပေါက်သည် စောသီတာ၏ ခွင့်ပြုချက်

ကြောင့် ကျေနပ်သွားပြီး ဓာတ်ပုံဆိုင်ထဲသို့ပင် မဝင်တော့ဘဲ
စောသီတာကို ကားဖြင့် ခေါ်ဆောင် သွားလေ၏။

မျက်နှာရှူးပေါက်စသည် သူ၏ ကားကို အင်းစိန်ဘက်ရှိ
ခြံကြီးတစ်ခြံသို့ ဦးတည် မောင်းနှင်သွားပြီး ခြံထဲတွင် အစောင့်
ဖြစ်ဟန်တူသော အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရှိလေ၏။

မျက်နှာရှူးကိုပေါက်က ခြံထဲသို့ ရောက်သည်နှင့်
စောသီတာ၏ခါးကိုဖက်ကား အိမ်ထဲသို့ခေါ်ဆောင်သွားလေ၏။

စောသီတာသည် သတိကြီးစွာထားပြီး ကိုပေါက်
အနောက်သို့ လိုက်သွားလေ၏။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ

ကိုပေါက်သည် ခြံစောင့် အဘိုးကြီးအား နွားနို့၊ ကြက်ဥ နှင့် သံပုရာသီး တစ်လုံး ဝယ်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် အိမ်ထဲသို့ မသိမသာ မျက်လုံးတွေကြည့် သောအခါ ထူးခြားမှု မတွေ့ရဘဲ သာမန် လူကဲ့သို့ အိမ် တစ်လုံး သာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။

မျက်နှာရှူးကိုပေါက်သည် စောသီတာကို အပေါ်ထပ် အိပ်ခန်းရှိရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အိပ်ခန်း ထဲသို့ ရောက်သော အခါ ဗီရိုထဲရှိ ဓာတ်ပုံ စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ထုတ်ပြီး

“ဟောဒီမှာ...ဘိလပ်က နောက်ဆုံးရတဲ့ စာအုပ်၊ ဖိုးကြည့် ပြီးရင် ရင်တွေခုန်သွားမယ်”

ဟုပြောပြီး စောသီတာ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ၏။

စောသီတာသည် ဓာတ်ပုံစာအုပ်ကို မသိမသာ လှန်ကြည့် လိုက်ရာ ဘိလပ်ရှိ စုံတွဲများ မရှက်မကြောက် ကာမ ဆက်ဆံ

နေသောပုံများ ဖြစ်နေသဖြင့် ရင်တုန်ပန်းတုန် ဖြစ်သွားလေ၏။

တကားရှူးကိုပေါက်က

“ဓာတ်ပုံတွေကို ခဏကြည့်နေဦးနော်...ကိုယ် အောက် ထပ်မှာ ကြက်ဥနွားနို့ သွားစီစဉ် လိုက်ဦးမယ်”

ဟုပြောလေ၏။ စောသီတာသည် အခန်းထဲတွင် တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်သောအခါ ဖိုးသူဇာ၏ သဲလွန်စကို ရှာဖွေရန် အခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်ပြီး အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ အခန်းများကို လိုက်လံကြည့်ရှုလေ၏။

သို့သော် အခန်းတံခါးများကို ပိတ်ထားသဖြင့် အိမ် အောက်ထပ်သို့ တိတ်တဆိတ် ဖိုးဆင်းပြီး ကြည့်ရှုလေရာ ဧည့်ခန်းတစ်နေရာတွင် မျက်နှာရှူးကိုပေါက်သည် တစ်စုံ တစ်ယောက်ကို ဖုန်းဆက်နေကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စောသီတာသည် မသင်္ကာဖွယ် ကိုပေါက်၏ အပြုအမူ

ကြောင့် ဖုန်းကို ခိုးပြီး နားထောင် နေမိ၏။

ခဏကြာလျှင် ကိုပေါက်ခေါ်နေသော ဖုန်း ရရှိသွားပြီး
ကိုပေါက်က အသံကို ခပ်အုပ်အုပ်ထားပြီး

“ခေါ်လိုက်ရတာ မိုးရယ်... ဒီအချိန်ကြီး မိုး ဘယ်ကို ရောက်
နေတာလဲ၊ မိုးကို သိပ်အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စပြောစရာ ရှိလို့ကွ...
အံ့သြဖို့ သိပ်ကောင်းတယ်၊ ကိုယ့်ဓာတ်ပုံတိုက်ကို မိုး အယောင်
ဆောင်ထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက် ရောက်လာတယ်၊ သိလား...
သူ့ကိုယ်သူ မိုးဆိုပြီး ဟန်ဆောင်လာတာ... ဒီကောင်မဟာ
မိုးပြောနေတဲ့ မိုးရဲ့ အဖေတူ မအေကွဲ့ ဆိုတဲ့ ကောင်မပဲ ဖြစ်
လိမ့်မယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် မိမိကို မျက်နှာရှူး
ကိုပေါက် သိရှိနေကြောင်း ကြားသိသွားလေ၏။

ကိုပေါက် မည်သို့မည်ပုံ ရိပ်မိ သွားသည် မသိချေ။

ကိုပေါက်က ဆက်လက်ပြီး

“ဒီကောင်မက မိုးအယောင်ဆောင်ပြီး ရောက်လာတယ်
သိလား... ကိုယ် ဒီကောင်မကို လှည့်ပတ်ပြီး ဖမ်းခေါ်ထားတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် မျက်နှာရှူးကိုပေါက်ကို
စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ အနီးရှိ ကြေးပန်းအိုးကို ယူပြီး အနောက်
မှ ရိုက်လိုက်ရာ ကိုပေါက်သည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျ မေ့မြော
သွားလေ၏။

ကိုပေါက်လဲကျ သွားသောအခါ အနီးရှိ အခန်းတစ်ခုထဲ
သို့ သွင်းပြီး လက်များကို ကြိုးဖြင့် တုတ်နှောင်ထားလိုက်၏။

စောသီတာသည် ကိုပေါက်ကို ကြိုးဖြင့် တုတ်နှောင်ပြီး
နောက် သတိရအောင် မျက်နှာကို ရေဖြင့် ဖြန်းလိုက်ပြီး

“မိုးသူဇာ ဘယ်မှာလဲ၊ ကျွန်မကို မြန်မြန်ပြောစမ်း”

ဟုမေးလိုက်ရာ ကိုပေါက်က မဖြေဘဲ အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“နင်မေးတိုင်း ငါဖြေရမှာလား”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက အံ့ကိုကြိတ်ပြီး

“ကောင်းပြီ-ရှင်မဖြေဘူးဆိုရင် ရှင်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် အောက်
ပိုင်းတွေ ကိုမမြေမောင်လို ဖြစ်သွားမယ်”

ဟုမြိမ်းခြောက် လိုက်ရာ ကိုပေါက်သည် မျက်စိ မျက်နှာ
ပျက်သွားလေ၏။

စောသီတာသည် ကိုပေါက် တုန်လှုပ်သွားကြောင်း
ရိပ်စားမိသဖြင့် မီးဖိုချောင်မှ သားလိုးဓားကို ယူပြီး ကိုပေါက်
မျက်နှာရှေ့တွင် ဝေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ ကိုပေါက်က တမန်းကတန်း
လက်ကာပြပြီး

“မလုပ်ပါနဲ့ မိုးသူဇာရဲ့နေရာကို ပြောပြပါမယ်၊ မိုးသူဇာက
အလုံဘက်က တိုက်အိမ်ကြီးမှာ နေပါတယ်၊ သူကြောမိဒီအိမ်ကို
လိုက်လာမှာပါ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောသီတာသည် သူမအတွက် အလွန်
အရေးကြီးသော အချိန်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စား
မိလိုက်၏။

ထိုကြောင့် ကိုပေါက်ကို အခန်း တံခါးပိတ်ထားခဲ့ပြီး
ထိုအိမ်မှထွက်ခဲ့လေ၏။

စောသီတာသည် အနီးဆုံး ဖုန်းဆက်နိုင်မည့်နေရာသို့
သွားပြီး အင်စပက်တော်လုမိုးကို ဖုန်းခေါ်လိုက်၏။

စောသီတာ၏ဖုန်းကို အင်စပက်တော်လုမိုးက ကိုင်လိုက်
ပြီး

“ပြောပါ စောသီတာ မင်းဘာဖြစ်နေသလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ

“ဒီမှာကျွန်မစကားကို သေသေချာချာ နားထောင်စမ်းပါ
သိပ်အရေးကြီးနေပြီ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးက မျက်မှောင်
ကြွတ်ပြီး

“မိန်းကလေး မင်းဘာလို့ တရားခံ ပြေးလုပ်နေတာလဲ၊
ဥပဒေ ဘောင်အတွင်းက ဖြေရှင်းပါ။ မင်းကို ငါတို့ အများကြီး
အကူအညီပေးနိုင်တယ်၊ မင်းမှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာ ခေါ်သိတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက အရေးတကြီး အမူ
အရာဖြင့်

“ရှင်ဘာမှ အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့ ကျွန်မစကားကို နား
ထောင်စမ်းပါ။ ကျွန်မကို တရားခံပြေး ဘဝ ရောက်အောင်
အကွက် ဆင်ခဲ့တဲ့ မိန်းမယုတ် ဝိုးသူဇာ ဟောဒီအိမ် လိပ်စာကို
အခုချက်ချင်း လာလိမ့်မယ်။ ရှင်တို့ အမြန်ဆုံး သွားဖမ်းပါ။ သူ့ကို
ဖမ်းမိရင် ရှင်တို့ဆီမှာ ကျွန်မ လာအဖမ်းခံမယ်”

ဟုပြောကာ မျက်နှာရှူးကို ပေါက်၏ အိမ်လိပ်စာကို

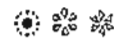
ကမန်းကတန်း ရေးပေးလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည်
စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရေးမှတ်လိုက်ပြီး

“နေပါဦး...မင်းဘာတွေ လျှောက်လုပ် နေတာလဲ ဖုန်း
မချလိုက်နဲ့ဦး”

ဟုတားဆီးလေရာ စောသီတာသည် အင်စပက်တော်
လှမိုးကို စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ

“တော်ပါတော့ ရှင်အမေးအဖြန်း ထူတာတွေ ရပ်လိုက်ပါ
တရားခံကို အမြန်ဆုံး သွားဖမ်းပါ”

ဟုပြောပြီး ဖုန်းကို ချလိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ စောသီတာ
ထဲမှ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ကမန်းကတန်းကားပေါ်သို့ တက်ရန်
ပြင်လေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က ကားပေါ်သို့ လိုက်တက်ပြီး

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဆရာ”

ဟုမေးမြန်းလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ကားကို
အမြန်ဆုံး မောင်းထွက်လိုက်ပြီး

“ကျုပ်လည်း ဘာမှမသိဘူး၊ ကျုပ်တို့ မင်းသမီး

စောသီတာက ဖုန်းဆက်တယ်၊ သူ့ကို တရားခံပြေး ဖြစ်အောင်
ဒုက္ခပေးတဲ့ အိမ်ရှင် မိုးသူဇာဟာ ကျုပ်တို့ကို အရပေးတဲ့ လိပ်စာ
ကို လာလိမ့်မယ်တဲ့ဗျ၊ ကျုပ်တို့ကို အမြန်ဆုံး သွားဖမ်းပို့ခိုင်းတယ်၊
ဒါကြောင့် ကျုပ်အမြန်ဆုံး ထွက်လာတာ”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က သက်ပြင်း
ချလိုက်ပြီး

“ကျုပ်တို့ စုံထောက်တွေတောင် မစွမ်းတဲ့ကိစ္စကို
ဒီကောင်မလေး...ဘာလိုတွေ လျှောက်လုပ်နေသလဲမသိဘူး”

ဟု ရေရှည်လေ၏၊ အင်စပက်တော်လုမိုး ကားကို
လျှင်မြန်စွာ မောင်းရင်း

“ဒီကောင်မလေးကို လျော့တွက်လို့မရဘူး၊ သူ့မှာ အငွမ်း
အစ ရှိတယ်ဗျ၊ သူပြောသလို အိမ်ရှင် မိန်းကလေးကို ဖမ်းမိရင်
အားလုံးပြီးသွားမှာပဲ”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ခဏကြာလျှင် စောသီတာ
ပေးသောလိပ်စာအတိုင်း မျက်နှာရှူး ကိုပေါက်အိမ်သို့ ရောက်
ရှိသွားပြီးအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်မသိမသာစောင့်ကြည့်လေ၏။

အတန်ကြာအောင်စောင့်ပြီးသည့်အချိန်ထိ မိုးသူဇာ၏
အရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရသဖြင့် အင်စပက်တော်လုမိုးက

“ကျုပ်တို့နောက်ကျသွားပြီထင်တယ်၊ အိမ်ထဲကိုဝင်
ကြည့်ရအောင်”

ဟုပြောပြီး အရှေ့မှ ဦးဆောင်ကာ ဝင်သွားလေ၏။

ခြံပေါက်ဝသို့ရောက်သောအခါ အင်စပက်တော်လုမိုး
က

“အိမ်ရှင်တို့..အိမ်ရှင်တို့”

ဟု အသံပြုလိုက်သော်လည်း တုံ့ပြန်သံ မကြားရသဖြင့်

ခြံတခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်ရာ အသာအသာ ပွင့်သွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အိမ်ပေါက်ဝသို့ လျှောက်
လှမ်းသွားပြီး

“အိမ်ရှင်တို့”

ဟု ထပ်မံအသံပြုသော်လည်း လူသံသူသံ မကြားရ
သဖြင့် မျက်မှောင်ကြွတ်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ငြေးဝင်သွားလေ၏။

အိမ်ထဲရှိ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသောအခါ
အခန်းထဲတွင် ဓားတန်းလန်းနှင့် သေဆုံးနေဟန် ရှိသော လူ
တစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက သေသူကို အနီးကပ် ကြည့်ရှု
ပြီး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ကာ

“ဒီလူကို ကျုပ်သိတယ်၊ သူဟာ ဓါတ်ပုံဆရာကိုပေါက်ဆို
တဲ့သူပဲ၊ လူရှုပ်လူမွေ တစ်ယောက်ပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကိုစိန်ဝင်းက

“သူ့ကို သတ်သွားတာ ကျုပ်တို့ မင်းသမီးလား”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းခါ
ယမ်းပြီး

“ကျုပ်တော့ စောသီတာ လက်ချက်လို့ မထင်ဘူးဗျ၊
စောသီတာဟာ သူ့သေတွင်း သူတူးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ
မိုးသူဇာရဲ့ လက်ချက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟုပြောပြီး လူသတ်မှုဖြစ်ပွားရာ နေရာရှိ သဲလွန်စများ
ကို ရှာဖွေလေ၏။

ထိုသို့ရှာဖွေရင်း လဲပြိုကျနေသော ကြေးပန်းအိုး တစ်
လုံးနှင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲနေသော ပန်းများကို တွေ့ရလေ
၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ကြေးပန်းအိုးကို သေချာစွာ
ကြည့်ရှုပြီး သေသူ ဓါတ်ပုံဆရာ၏ ခေါင်းကို လှန်ကြည့်ကာ

ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက

“ကိုပေါက်ရဲ့ ခေါင်းက ဒဏ်ရာက ကျုပ်တို့ မင်းသမီး
စောသီတာရဲ့ လက်ချက်ဗျ”

ဟုပြောလေရာ ဌာနအုပ် ကိုစိန်မြင့်က

“ဒါဆို ဒီလူကို သတ်သွားတာ စောသီတာပေါ့”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ စောသီတာက သေသူရဲ့ ခေါင်းကိုပဲ ရိုက်
သွားတာ။ ကိုပေါက် မူးမေ့လဲကျ သွားတဲ့ အချိန်မှာ သတ်ရလာ
အောင် မျက်နှာကို ရေနဲ့ ဖြန်းခဲ့သေးတယ်ဗျ၊ သေသူရဲ့ ရင်ဘတ်
မှာ ရေတွေစို၍နေပြီး အခန်းထဲက ကြမ်းမှာလဲ ရေတွေ စိုနေ
တယ်၊ ကိုပေါက်ကို သတ်သွားတာ နောက်တယောက်ပဲဗျ၊

လူသတ်သမားဟာ မိုးသူဇာဆိုတဲ့မိန်းမ ဖြစ်ဖို့ များတယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုး ပုလိပ်ဌာနသို့ ပြန်ရောက်သော
အခါ စောသီတာ၏ ဖုန်း ဝင်ရောက်လာ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက ဖုန်းကိုင်လိုက်သောအခါ စော
သီတာက အလောတကြီး အမူအရာဖြင့်

“မိုးသူဇာဆိုတဲ့ မိန်းမကို မိလ္လာ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“မင်း ငါ့စကားကို နားမထောင်တဲ့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်
ပြီ၊ ငါတို့ မိုးသူဇာကို အမြန်ဆုံး သွားစောင့်ပေမဲ့ နောက်ကျ
သွားတယ်၊ ငါတို့ အိမ်ထဲကို ဝင်ကြည့်တော့ သေဆုံးနေတဲ့
ကိုပေါက်ရဲ့အလောင်းကိုပဲ တွေ့ရတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား

သွားပြီး

“ဘာ..ကိုပေါက် သေသွားပြီဟုတ်လား၊ သူ့ကို ကျွန်မ
မသတ်ဘူးနော်..သူ့ကို လူယုတ်မာ မိုးသူဇာ ဆိုတဲ့ မိန်းမ သတ်
သွားတာ ဖြစ်မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးက သက်ပြင်းချပြီး

“ကျုပ်လည်း မင်းလုပ်တယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့
ဥပဒေဆိုတာ အထင်နဲ့မရဘူးလေ..မင်းကို လူသတ်မှုတရားခံ
အဖြစ် သက်သေတွေက ညွှန်ပြပေးနေရင် မင်းတရားခံ ဖြစ်
မှာပဲ”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက အထိတ်တလန့်နှင့်

“ကျွန်မ မသတ်ပါဘူးလို့ ရှင်ကို ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲ”

ဟုပြောလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက

“မင်းကို ဒါကြောင့် အဖမ်းခံဖို့ ပြောနေတာပေါ့၊ မင်း ထွက်ပြေးနေရင် တစ်နေ့ ဒုက္ခကောင်းကောင်း တွေ့လိမ့်မယ်၊ မိုးသူဇာ နောက်တစ်ကြိမ်သတ်မဲ့သူဟာ မင်းဖြစ် သွားလိမ့် မယ်”

ဟုပြောလေ၏။

စောသီတာက အင်စပက်တော်လုမိုး၏ စကားကို နား

မဝင်ဘဲ

“အို..ရှင်တို့ကို ကျွန်မ မယုံဘူး၊ နောက်ဆုံး မိန်းမယုတ် မိုးသူဇာကို ရှာမတွေ့ရင် ကျွန်မကို တရားခံ ဆိုပြီး ထောင်ထဲ ထည့်မှာ မဟုတ်လား၊ ဘယ်တော့မှ အဖမ်း မခံဘူး”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကို ဒေါသတကြီး ချသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောသီတာကို နားချ မရ

သောကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ခေါင်းခါယမ်းပြီး ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်၏။

ပုလိပ်အဖွဲ့ကို စောသီတာ သံသယ ဝင်နေလျှင် သူမ အတွက် များစွာ အန္တရာယ်ရှိနေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် ပုလိပ်ဌာနအတွင်းသို့ လူငယ်ပုလိပ် လေးတစ်ဦး အပြေးအလွှား ဝင်ရောက်လာပြီး အင်စပက်တော် လုမိုးရှေ့သို့ရောက်ရှိလာပြီး

“တရားခံ မိန်းမကို ကျုပ်တွေ့လာတယ် ဆရာ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက မျက်မှောင် ကြွတ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်မှာတွေ့တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ပုလိပ်လေးက

“ဗီယာနာကဇေးတိုက်မှာပါ ဆရာ၊ ကျွန်တော် ဗီယာနာ

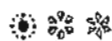
ကဖေးတိုက်မှာ မုန့်ဝယ်နေတုန်း စားပွဲ တစ်လုံးမှာ ထိုင်ပြီး စား
သောက်နေတဲ့ တရားခံ မိန်းမကို တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါကြောင့် စားပွဲ
ထိုး တစ်ယောက်ကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းပြီး ဌာနကို ပြေးလာ
တာပါ။

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော် လူမိုးသည် စားပွဲမှ အမြန်ဆုံး ခုန်ထပြီး
ပုလိပ်လေးအား ကားပေါ်တင်လာခဲ့၏။

တရားခံသည် စောသီတာလော...တရားခံအစစ်မှီးသူဟု
ကိုယ်တိုင် ပင်ဖြစ်လေသလော မသိချေ။

တရားခံကို လက်ရ မဖမ်းခဲ့ခြင်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပုလိပ်
လေးကိုသာ ကြိုတ်ပြီး ဒေါသ ဖြစ်နေမိ၏။

စောသီတာသည် တရားခံမိန်းမ လွတ်မြောက်သွား
ရုံမက ဓါတ်ပုံဆရာ ကိုပေါက်ကိုပင် သတ်ဖြတ်သွားသဖြင့်
စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်ပြီး ဝိယာနာကဖေးတိုက်၌ ဝင်ရောက်
စားသောက် နေလေ၏။

ထိုသို့ စားသောက်ပြီး ငွေရှင်းကာနီးတွင် ဝိယာနာ
ကဖေးတိုက်မှ စားပွဲထိုး လူငယ်တစ်ဦးသည် စောသီတာ၏

အနီးသို့ ရင်းနှီးဟန်ဖြင့် ရောက်ရှိလာပြီး

“အစ်မကို ရယ်စရာ ပြောရဦးမယ်၊ စောစောက ပုလိပ်
တစ်ဦးရောက်လာပြီး အစ်မကို တရားခံ ပြေးဆိုပြီး စောင့်
ကြည့်ခိုင်းထားတယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စောသီဟာသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချား
သွားလေ၏။

စားပွဲထိုးလူငယ်သည် စောသီတာကို မိုးသူဇာနှင့်
မှားယွင်းပြီး နှုတ်ဆက်နေပုံရ၏။

စောသီတာသည် စားပွဲထိုးလူငယ်ကို ဟန်မပျက်
ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းက အစ်မကို မှတ်မိသေးတာပဲ”

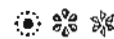
ဟုဆိုလိုက်ရာ စားပွဲထိုးလူငယ်က မှတ်မိတာပေါ့ဗျာ၊
အစ်မရဲ့အလုံက အိမ်ကို ကျွန်တော် မုန့်လာဖို့ နေကျပဲ”

ဟုပြောလေ၏။ စောသီတာက ခေါင်းညိတ်ပြီး

“မင်းတော်တယ်၊ မှတ်ဉာဏ် ကောင်းတယ်၊ အလုံက
အိမ်လိပ်စာကို ပြောပါဦး၊ တိတိကျကျ ပြောနိုင်ရင် ဘောက်
ဆူးချမယ်”

ဟုဆိုလိုက်ရာ စားပွဲထိုးလူငယ်က အိမ်လိပ်စာကို အား
တက်သရော ပြောဆိုလေ၏။

စောသီတာသည် မိုးသူဇာ၏ အိမ်လိပ်စာ တစ်ခုကို
မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်သဖြင့် သေချာစွာ မှတ်သားပြီး စားပွဲထိုး
လူငယ်ကို ပိုက်ဆံတစ်မူး ဆုချလိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုး၏ ကား ဒီယာနာ ကစားတိုက်
ရှေ့သို့ ထိုးဆိုက်သွားသောအခါ ဆိုင်ထဲတွင် စောသီတာ
မရှိတော့ချေ။

ပုလိပ်လေးက စောသီတာ ထိုင်ခဲ့သော စားပွဲကို လက်
ဖြင့် ထောက်ပြီး

“စောစောတုန်းက ဒီစားပွဲမှာ ထိုင်နေတယ်၊ ကျွန်တော်
စားပွဲထိုးကို စောင့်ကြည့်ခိုင်းထားတယ် ဆရာ”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လုမိုးက ခေါင်းခါယမ်း

ပြီး

“မင်းတော်တော် မိုက်တဲ့ ပုလိပ်ပဲ၊ လူသတ်မှု တစ်ရားခံ
တစ်ယောက်ကို မင်းကိုယ်တိုင် စောင့်မကြည့်ဘဲ စားပွဲထိုးကို
စောင့်ကြည့်ခိုင်းရတယ်လို့ကွာ..”

ဟုဆိုလိုက်ရာ အနီးသို့ ရောက်လာသော စားပွဲထိုး
သည် မျက်နှာ ပျက်သွားပြီး

“ဆရာတို့ မှားနေပြီ ထင်တယ်၊ စောစောက ဒီဝိုင်းမှာ
ထိုင်တဲ့ အစ်မဟာ လူသတ်မှုတရားခံ မဟုတ်ပါ ဂုဏ်သရေရှိ
လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက်ပါ”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စားပွဲထိုးကို စိတ်မရှည်နိုင်
တော့ဘဲ

“လူသတ်သမားဆိုတာရှိပါတာမဟုတ်ဘူး၊ မဆိုင်တာတွေဝင်မပြောနဲ့ကွာ”

ဟု တားဆီးလိုက်ရာ စားပွဲထိုးက ခေါင်းခါယမ်းပြီး

“ဒီအစ်မကို ကျုပ်ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ သူက အလုံမှာနေတယ်၊ သူ့အိမ်ကို ကျုပ် မုန်ပို့နေကျပါ”

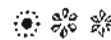
ဟုဆိုကာ မိုးသူဇာ၏ အိမ်လိပ်စာကို ပေးလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် မိုးသူဇာ၏ အိမ်လိပ်စာရသည်နှင့် အလုံသို့ ကားကို အပြင်း မောင်းခဲ့လေ၏။

ယုန်ထောင်ကြောင်မိ ဖြစ်နေလေပြီ၊ ယနေ့ ပုလိပ်လေးတွေရှိသူမှာ စောသီတာ မဟုတ်ဘဲ မိုးသူဇာ ဖြစ်နေပုံရ၏။

မိုးသူဇာကို လက်ရဖမ်းမိလျှင် အမှုအမြန်ဆုံး ပြီးစီးသွားပေလိမ့်မည်။ အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် ကားကို အမြန်ဆုံး မောင်းနှင်ခဲ့လေ၏။

သို့သော် တရုတ်တန်းသို့ ရောက်လျှင် နှစ်သစ်ကူးနဂါးတပြီး အလှူခံနေသော တရုတ်လူငယ်များ၏ နဂါးအဖွဲ့က လမ်းကို ပိတ်ထားလေ၏။ အင်စပက်တော်လုမိုးက ကားဟွန်းကို တီးပြီး လမ်းဖယ်ခိုင်းလိုက်၏။ သို့သော် လူငယ်များ သည် ဝံသလင်းကွင်းသံများ ဆူညံနေသောကြောင့် ကားဟွန်းသံကို ကြားရဟန်မတူချေ...

စောသီတာသည် စားပွဲထိုးထံမှ ရရှိသော လိပ်စာ
အတိုင်း ဗီယာနာကဗေးတိုက်မှ အလုံသို့ ခါတ်ရထားနှင့် သွား
ခဲ့လေ၏။

အလုံသို့ ရောက်သောအခါ စားပွဲထိုးပေးလိုက်သော
လိပ်စာ အရ ကျွန်းအိမ်မည်းကြီး တစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။
စောသီတာသည် ခြံတံခါး ရှေ့မှ ရပ်ပြီး အကဲခတ်ကြည့်ရာ

လူသူအရိပ်အယောင်ကို မမြင်ရေချေ...ထိုအိမ်ကြီး၌ မိုးသူဇာ
ဆိုသော မိန်းမယုတ် ရှိမရှိပါလေစွ...။

စောသီတာသည် ခြံတံခါးကို မသိမသာ အကဲခတ်
ကြည့်ရာ သံချေးကိုက်နေသော သောတစ်လုံးဖြင့် စင်ထား
ကြောင်း တွေ့ရ၏။

အိမ်ကြီးသည် လူပြတ်သောပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိသဖြင့်
ခြံတံခါးကို ဖျက်ပြီး ဝင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး အနီးရှိ ကျောက်ခဲ
တစ်လုံးကို ကောက်ယူပြီး တံခါးသောကို ထုလိုက်လေ၏။

ထိုအခိုက်မှာ အိမ်နီးချင်းမိန်းမကြီး တစ်ဦး အနီးသို့
လျှောက်လှမ်းလာပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ မိန်းကလေး”

ဟုစပ်စုလိုက်ရာ စောသီတာသည် ရှုတ်တရက် တုန်
လှုပ်သွားပြီး အထစ်ထစ် အဝေါ့ဝေါ့ဖြင့်

“ဟို...ဟို...ကျွန်မသော့ပျောက်သွားလို့ပါ”

ဟုဖြေလေ၏။

ထိုအခါ မိန်းမကြီးသည် စပ်စုခြင်း မရှိတော့ဘဲ အနီးမှ

ထွက်သွားလေ၏။

စောသီတာသည် အိမ်တံခါး သော့ပျက်သွားသောအခါ

ခြံထဲသို့ စပ်တည်တည် ဝင်ခဲ့၏။

ခြံထဲတွင် အော်စတင်ကား တစ်စီးကိုတွေ့ရသဖြင့် ထို

ကားသည် သေဆုံးသွားသော ဓါတ်ပုံဆရာ ကိုပေါက်၏ ကား

ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

မိုးသူဇာသည် ကိုပေါက်ကို သတ်ဖြတ်ပြီးသေသူ၏ကား

ဖြင့် ထွက်ပြေးလာပုံရ၏။

အိမ်ကြီးအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အိမ်တံခါးကိုသော့

ခတ်ထားခြင်း မရှိသဖြင့် အိမ်၌ မိုးသူဇာလက်ရှိ ဝင်ထွက်သွား

လာနေပုံရ၏။

စောသီတာသည် သတိကြီးစွာ ထားပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်

ရောက်ခဲ့၏။

အိမ်၏ ဧည့်ခန်း၌မည်သည်ပရိဘောဂ ပစ္စည်းမျှ မရှိဘဲ

ရှင်းလင်းနေ၏။

စောသီတာသည် အိမ်အောက်ထပ်ကို သာမန်မျှသာ

ကြည့်ပြီး ကျွန်းလှေခါးကြီးအတိုင်း အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။

အိမ်ပေါ်ထပ် ဧည့်ခန်းနံရံ၌ လူသတ်လက်နှက်များ

ဖြစ်သော ဓားလှံ လက်နှက်မျိုးစုံကို ချိတ်ဆွဲထား၏။

မိုးသူဇာသည် သွေးဆာနေသော မိန်းမတစ်ယောက်

ဖြစ်ပုံရ၏။

အိမ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ကြည့်သောအခါ စားပွဲပေါ်တွင်

အိမ်ငှားကြော်ငြာပါသော နီဝင်ဘာ၁၅ ရက် သတင်းစာများကို

တွေ့ရလေ၏။

စောသီတာသည် မိမိကို ဟန်ဆောင် လှည့်ဖြားပြီး
ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေါ်ကာ ထောင်ချောက် ဆင်ခံရခြင်းကို မခံချီ
မခံသာ ဖြစ်သွားပြီး

“ပိန်းမယုတ်”

ဟု နှုတ်က ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

စောသီတာသည် ဗီရိကြီးတစ်လုံးကို မြင်သဖြင့် ဖွင့်
ကြည့်လိုက်ရာ ဗီရိထဲတွင် ထူးခြားသော ဖန်ပုလင်းများကို
တွေ့ရလေ၏။

စောသီတာသည် ဖန်ပုလင်းကြီးတစ်လုံး၏ အဖုံးကို
ဖွင့်ပြီး နှမ်းကြည့်လိုက်ရာ ဆေးနံ့တစ်မျိုးကို ရလေ၏။

စောသီတာသည် ထူးခြားသော ဆေးနံ့ကို ရှုရင်း ခေါင်
ထဲတွင် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ထို့နောက် မျက်လုံးထဲတွင် ပြာခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းထဲ
တွင် ခြာခြာလည် သွားရင်း ရန်ကုန်မြို့သို့ ပထမဦးဆုံး ရောက်
သည် နေ့က သောက်ခဲ့သော ဖန်ရေတကောင်းထဲမှ ရေ၏ အနံ့
ကို သတိရလိုက်၏။

ထိုရေကို သောက်ပြီး သူမ မေ့မြောသွားချိန်၌ အခန်းထဲ
သို့ အလွယ်တကူ ဝင်ပြီး သဲလွန်စများ ရှင်းလင်းခဲ့ပုံကိုလည်း
ရိပ်စားမိသွားလေ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အနောက်ဘက် နံရံရှိ လျှို့ဝှက်တံခါး
တစ်ချပ် ပွင့်သွားပြီး မိုးသူဇာ ဆိုသော မိန်းမ ထွက်လာကာ
တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ငါ့အိမ်ကိုမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတဲ့ မိန်းမ
ကိုယ်သေတွင်းကိုယ်တူးတာပဲ၊ နင်သေနေစေပြီလို့ မှတ်လိုက်
တော့”

ဟုပြောလိုက်ရ စောသီတာက

“လူယုတ်မာမ”

ဟုရေရွတ်ရင်းကြမ်းပေါ်သို့လဲကျမေ့မြောသွားလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုး၏ကား၊ အလုံရှိ မိုးသူဇာ၏ ခြံရှေ့
သို့ ရောက်သောအခါ သော့ပျက်နေသော ခြံတံခါးကိုသာ မြင်
လိုက်ရ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ခြံထဲသို့
ဝင်ရောက်သွားလေရာ ခြံပေါက်စရှိ ကားဘီးရာများကို ကြည့်
ပြီး မိမိ နောက်ကျသွားပြီဟု ယူဆ လိုက်လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် အိမ်ရှင်တို့ အိမ်ရှင်တို့ ဟု
အသံပြုလိုက်ပြီးမည်သည်အသံကိုမျှမကြားရသဖြင့် အိမ်ထဲ
သို့ ဝင်ရောက်သွားလေ၏။

အိမ်ထဲတွင်မည်သည့်အသံမျှမကြားရသဖြင့် တစ်အိမ်
လုံး လှည့်လည် ရှာဖွေလေရာ အိမ်ပေါ်ထပ်တွင် နီဝင်ဘာ ၁၅
ရက်နေ့ ကြော်ငြာ အချပ်ပို သတင်းစာများကိုသာ တွေ့ရလေ
၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ကြမ်းပေါ်တွင် ဖရိုဖရဲ ကျ
နေသောပစ္စည်းများကို ကြည့်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာကို တွေးလိုက်မိ
ပြီး မျက်မှောင် ကြုတ်လိုက်မိ၏။

ပြီးနောက် တစ်အိမ်လုံး အနံ့ရှိ သဲလွန်စများကို ကြည့်ရှု
ပြီးနောက် ထိုအိမ်သို့ စောသီတာ ရောက်ရှိလာသည်ဟု
သံသယဝင်မိလေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် စောသီတာအတွက်
လွန်စွာ စိုးရိမ်ပြီး ကားကို အိမ်ထဲမှ ပြန်လည် မောင်းထွက်
ခဲ့လေ၏။

အင်စပက်တော်လုမိုးသည် ကားကို လမ်းထိပ်သို့
မောင်းနှင်ပြီး မည်သည့်အရပ်သို့ မောင်းနှင်ရမည် မသိ ဖြစ်
နေလေ၏။

ထို့ကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ပုလိပ်ဌာနသို့ ပြန်
လာခဲ့၏။

ပုလိပ်ဌာနသို့ ရောက်သောအခါ ဖုန်းဝင်လာသဖြင့်
ကောက်ကိုင်လိုက်ပြီးအင်စပက်တော်လုမိုးဖြစ်ကြောင်းပြော
လိုက်ရာ

“ကျွန်တော် ယာဉ်ထိန်းဌာနကပုလိပ် မောင်သီထီ”
ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမျိုးက

“ဘာထူးလို့လဲ မောင်သီရဲပြောပါဦး”

ဟုမေးမြန်းလိုက်ရာ ပုလိပ် မောင်သီက

“ကျွန်တော် တာဝန်ကျတဲ့ မင်္ဂလာဒုံလမ်းဆုံမှာ ဆရာ
မှာထားတဲ့ ကားနံပါတ်ကို တွေ့ရတယ်၊ ဒီကားက ရန်ကုန်မြို့က
ထွက်သွားပြီနဲ့တူတယ်”

ဟုပြောလေရာ အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ဖုန်းကို ချ
လိုက်ပြီး သူ၏ ဂျစ်ကားကို ဆီအမြန်ဖြည့်ကာ ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့
လိုက်ခဲ့လေ၏။

မင်္ဂလာဒုံ စစ်တပ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ ပဲခူးနှင့်
တိုက်ကြီးရှိ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်များဆီသို့ မိုးသူဇာ၏ ကားနံပါတ်
ပေးပြီး စောင့်ကြည့်ခိုင်းလေ၏။

သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မိုးသူဇာ၏ ကားဖြတ်

သန်းသွားခြင်း မရှိကြောင်း သိရလေ၏။

မိုးသူဇာသည် ပဲခူးနှင့် တိုက်ကြီးကို မကျော်ဘဲ ကြား
အရပ်၌ပင် ရှိပုံရ၏။

မှော်ဘီမြို့ရှိ မိခင်ဖြစ်သူ အကြားအမြင် ဆရာမကြီး
ဒေါ်သီရိထံသို့ သွားရောက်ခြင်းပေလော...။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် စောသီတာ၏ အသက်
အန္တရာယ်အတွက် အလွန် စိုးရိမ်နေမိ၏။ သူမအတွက် အချိန်
စက္ကန့်ပိုင်းလေးသည်ပင် အရေးပါလှ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် ကြံရမရသည့်အဆုံး အကူ
အညီရလိုရငြား မှော်ဘီမြို့စွန့်၍ ဆရာမကြီးဒေါ်သီရိထံသို့
သွားရောက်မေးမြန်းရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ဆရာမကြီးထံသို့ အင်စပက်တော်လှမိုး ရောက်ရှိသော
အခါ ဆရာမကြီးက သက်ပြင်းချပြီး

“မကောင်းတဲ့ အတိတ်နိမိတ်တွေ မြင်နေရတယ်၊
ကျွန်မဆီကို ဘာကိစ္စရောက်လာရတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

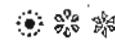
အင်စပက်တော်လှမိုးက သမီးဖြစ်သူ မိုးသူ၏
အကြောင်းစုံကို ပြောပြလိုက်၏။

ဆရာမကြီးသည် မျက်လုံး စုံမှိတ်ပြီး သမီးဖြစ်သူ၏
အနာဂတ်ကို မြင်ယောင်ရင်း မျက်နှာချက်ကာ

“သူသိပ်ဆိုးနေပြီ၊ သူ့ကို ဥပဒေ ဘောင်ထဲကို ဆွဲသွင်း
ပြီး စိတ္တဇရောဂါကို ကုစားရမယ်၊ သူ့ကို ကြည့်ရတာ လှည်းကူး
မြို့စွန့်က မဟာမြိုင်အိမ်ကို သွားတယ်နဲ့ တူတယ်၊ အဲဒီအိမ်က
ဘကြီး ဖြစ်သူဆီက အမွေ ရထားတဲ့အိမ်၊ သူ့ရဲ့ ငယ်ဘဝ တ
လျှောက်လုံး အဲဒီအိမ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရတယ်၊ သူ့ရဲ့ စိတ္တဇတွေ
မွေးဖွားပေးတဲ့ နေရာပေါ့”

ဟုပြောလေ၏။

အင်စပက်တော်လှမိုးသည် မဟာမြိုင်အိမ်ကြီးသို့
ကမန်းကတန်း လိုက်ခဲ့ပြန်၏။

မိုးသူဇာသည် သူမ၏ ကားကို လှည်းကူးမြို့စွန်သို့
ရောက်သောအခါ မြေလမ်းကလေးသို့ ချိုးကွေ့ဝင်လိုက်၏။

အတန်ကြာအောင် မောင်းနှင်ပြီးနောက် ဝါးရုံတောကြီး
အနောက်တွင် ဟောင်းနွမ်းဆွေးမြေနေသော အိမ်အုပ်ဟောင်း
ကြီးတစ်လုံးရှိလေ၏။

စောသီတာသည် မေ့မြောနေရာမှ သတိရလာပြီးအော်
ဟစ်ရုန်းကန်နေလေ၏။

မိုးသူဇာသည် ကားကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး စောသီတာကို
ကားပေါ်မှ ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲချလိုက်လေရာ စောသီတာသည်
ကားပေါ်မှ မြေပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကျွေး ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

သူမ၏ ဆံပင်ကို ဆောင်ဆွဲပြီး ခေါ်သွားသဖြင့် နာကျင်
စွာ အော်ဟစ်ပြီး လိုက်ပါ သွားလေ၏။

မိုးသူဇာသည် အိမ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းရှိ ဂိုဒေါင်ဆန်ဆန်
ဆောက်လုပ်ထားသော နေရာသို့ စောသီတာကို ခေါ်သွား
လေ၏။

စောသီတာက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“လွတ်...လွတ်...ငါကို လွတ်စမ်း၊ နင်နဲ့ငါရန်ငြိုးရန်စ
မရှိဘဲ ငါ့ကို ဘာကြောင့် ဒီလို လုပ်တာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလေ၏။

မိုးသူဇာက ဆံပင်ဆွဲခြင်းကို ရပ်တန့်ပြီး

“ဘာ..ရန်ငြိုးရန်စ မရှိဘူး ဟုတ်လား သိပ်ရှိတာပေါ့”

ဟုဆိုပြီး စောသီတာကို ဆောင်ဆွဲပြီး ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ခေါ်
ဆောင်သွားလေ၏။

ဂိုဒေါင်ထဲသို့ ရောက်သောအခါ စောသီတာ၏ လက်
တစ်ဖက်ဆီကို သံကြိုးဖြင့် တုတ်နှောင်လိုက်ပြီး နံရံ တစ်ဖက်
တွင်ရှိသော စက်သီးကို လှည့်လိုက်ရာစောသီတာ၏ လက်
နှစ်ဖက်သည် တဖြည်းဖြည်းအပေါ်သို့ မြောက်တက်သွား
လေ၏။

စောသီတာသည် သူမ၏ လက်နှစ်ဖက်စလုံး နံကျင်
လာသဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး

“မိန်းမယုတ်..ငါ့ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်နေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မိုးသူဇာက စောသီတာကို ကြည့်ပြီး

“အစတုန်းက နင်ကို ငါသတ်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ လူ့သတ်မှ
တရားခံ အနေနဲ့ ထောင်ထဲထည့်ဖို့ပဲ ရှိတယ်၊ အခုတော့ နင်က
ငါ့ကို သိပ်ဒုက္ခပေးတယ်၊ နင်သေမှ အေးမယ်”

ဟုဒေါသတကြီးပြောလိုက်၏။

မိုးသူဇာက စောသီတာကို ကြည့်ပြီး

“တကယ်တော့ နင်ရယ်၊ ငါရယ်၊ သေသွားတဲ့ ကိုမြ
မောင်ရယ်က သူစိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူး..ငါတို့ဟာ အဓဇတူ
မအေကွဲမောင်နမူတွေမဟုတ်”

ဟုမြောလေရာစောသီတာသည် အံ့သြဟန်ဖြင့် မိုးသူဇာ
၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။

မိုးသူဇာက စောသီတာ၏ မျက်နှာပေါ်ရှိ ဆံပင်များကို

သပ်တင်လိုက်ပြီး မျက်နှာမဲ့ကာ

“ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ရုပ်က အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်
အောင်တူကြတယ်၊ တူမှပေါ့၊ ဒါဟာ ငါတို့အဖေ သစ္စာရှင်ကြီးရဲ့
မိန်းမတွေအများကြီးယူခဲ့တဲ့ အကျိုးဆက်ပေါ့... ငါလက်ချက်နဲ့
သေသွားတဲ့ မြမောင်လည်း ငါတို့နဲ့ ရုပ်ချင်းဆင်ကြတယ်”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက

“နင်ဘာလို့ မောင်နမတွေ လိုက်ဒုက္ခပေးနေတာလဲ”

ဟုမေးမြန်းလိုက်၏။

မိုးသူဇာက အံ့ကို ကြိတ်ပြီး

“ဒုက္ခပေးတယ် ဟုတ်လား၊ ဒုက္ခတွေကို ငါ တစ်
ယောက်တည်းခံရတာတရားမျှတမှုရှိရဲ့လား... ငါတစ်ယောက်
တည်း နာကျင်ခံ ရမှာလား... နင်တို့ကတော့ သားသမီးချင်း
အတူတူ အသာစံပြီးနေရတယ်... ငါငယ်စဉ် ဘဝတလျှောက်လုံး

ဟောဒီအခန်းလေးထဲမှာ ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်စွာနဲ့ ကျော်ဖြတ်
ခဲ့ရတယ်၊ အမေဟာ သူ့ကို သစ္စာမဲ့ပြီး ထားရစ်ခဲ့တဲ့ အဖေကို
မုန်းတယ်၊ အဖေနဲ့ ရုပ်ချင်း တစ်ထေရာတည်း တူတဲ့ ငါ့ကို
လည်း မုန်းတီးနေ တယ်၊ ငါဟာ မိခင်မေတာကို ဘယ်တော့မှ
မရဘူး၊ မိခင်ရဲ့ အမုန်းတွေပဲ ရတယ်.... အမေဈေးဝယ်ထွက်
ရင် တစ်နေကုန် ဟောဒီအခန်းလေးထဲမှာ သံတိုင်တွေကို
ကိုင်ပြီး အမေကို စောင့်မျှော်ခဲ့ရတယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါ့ဘဝရဲ့
အကြီးမားဆုံး ရည် ရွယ်ချက်က သံတိုင်တွေ ရှိတဲ့ အခန်းက
လွတ်မြောက်ဖို့ပဲ၊ သံတိုင်တွေကြားမှာ ငါငိုကြွေး မနေချင်
တော့ဘူး၊ ငါငိုကြွေး နေချိန်မှာ နင်တို့က ငါ့အဖေရဲ့ မေတ္တာ
တရားနဲ့ ကြင်နာ ယုယမှုတွေကို ရနေတယ်၊ နင်တို့နဲ့ ငါ့ဘဝ
ဟာ ကွာခြား ချက်က အဲဒါပဲ... ငါ့အဖေဟာ နင်တို့ကို ယုယဖိုက်
ထွေးမှု အများကြီးပေးပြီး ငါနဲ့ ငါ့အမေကိုတော့ ဘာကြောင့်

ရက်ရက်စက်စက် ထားရစ်ခဲ့တာလဲ...ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့
 ချိန်ခွင်ညှာ မညီမျှမှုပဲ.. တစ်ဘက်သတ် မျက်နှာလိုက်မှုပဲ...
 အမေဟာ တစ်ချိန်လုံး အဖေနေ့တူတဲ့ ငါ့ကို မုန်းတီးနေခဲ့တယ်၊
 ငါဟာ လောကရဲ့ကိုခံစားခဲ့ရတယ်.. နင်တို့ကတော့ လောက
 နိဗ္ဗာန်နဲ့ ကြုံဆုံခဲ့ရတယ်.. ဒါဟာ မတရားမှုပဲ.. မတရားမှုတွေကို
 ဖြေရှင်းဖို့ ငါ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်.. ဒီအတွက် ကြိုးစင် တက်ရင်လဲ
 ငါမကြောက်ဘူး”

ဟုပြောလိုက်ရာစောသီတာက

“ဒါဟာ ငါတို့နဲ့ မဆိုင်ဘူး.. နင်ကံကြမ္မာနဲ့ နင်ဖြစ်တာ
 ပဲ.. မဆီမဆိုင် သူများကို ဒုက္ခ လိုက်မပေးပါနဲ့”

ဟုပြောလိုက်ရာ မိုးသူဇာက သဘောကျဟန်ဖြင့်
 တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

“ငါ့ ကံကြမ္မာနဲ့ ငါဖြစ်တာ ဟုတ်လား.. ဒါဆိုရင်တော့

လောကကြီးဟာ တော်တော် တရားမျှတမှု မရှိတာပဲ..
 နင်တို့ကို လက်စားချေဖို့ လွယ်လွယ်လေး ဖြစ်လာတယ် ထင်
 သလား.. ငါ့ဘက်က နှစ်နဲ့ချီပြီး ကြိုးပမ်းခဲ့တာပဲ.. ငါ့ကျောင်း
 တစ်ဝက် တစ်ပျက်နဲ့ ထွက်ပြီး ငါ့အဖေ သစ္စာရှင်ကြီး ယူခဲ့တဲ့
 မိန်းမတွေ စာရင်းကို ရှာဖွေခဲ့တယ်... ဒီလိုနဲ့ ငါသတ်ခဲ့တဲ့
 မြမောင်ရဲ့ နောက်ကြောင်းကို သိခဲ့ရတယ်.. ငါ့အဖေ သစ္စာရှင်
 ကြီးဟာ ကံကိုကျော် ဆိုတဲ့ အမည်ပြောင်းပြီး ဝန္တယား ဆရာ
 အလုပ်ကိုပြောင်းလုပ်နေတယ်.. သူဟာ လူကုန်ထဲ တွေ့ရုံပါတီပွဲ
 တွေမှာ ဝန္တယားကို ကိုကျော်ဆိုပြီး ပျံ့မေတို့ အသည်းစွဲ
 ဖြစ်ခဲ့တယ်.. နောက်တော့ မြမောင်အမေနဲ့ နှစ်နှစ်လောက်
 ပေါင်းပြီး ကွဲကွာသွားခဲ့တယ်.. နောက်တော့ နင့်အမေနဲ့တွေ့ပြီး
 ပေါင်းသင်း ခဲ့ပြန်တယ်.. နင့်အမေနဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်ပေါင်းပြီး
 ငါ့အဖေရဲ့ ဖိုက်ဇာတ် သိမ်းသွားခဲ့တယ်.. ငါ့အဖေဟာ နင်

အမေနဲ့ ပေါင်းနေရင်းနဲ့ မြမောင်အမေနဲ့ တိတ်တခိုး ပြန်ပေါင်း
သင်းတယ်..ငါ့အဖေဟာ လှေကန်နစ်ဖက် နင်းရင်း မိုက်ဖက်
သိမ်းသွားခဲ့တယ်..ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ မြမောင်ဟာ ငါ့အဖေရဲ့
ကြင်နာ ယုယမှုတွေကို အများကြီး ရခဲ့တယ်..ငါ့ငိုကြွေးနေတဲ့
အချိန်မှာ နင်တို့က ပျော်ရွှင်နေခဲ့တယ်..ဒါကြောင့် နင်တို့ကို
လက်စားချေဖို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်..ပထမဆုံး ဗီယာနာ ကဇေး
တိုက်မှာ မုန့်ဆရာ လုပ်နေတဲ့ မြမောင်ကို ဟယာနဲ့ ချည်းကပ်
တော့ လွယ်လွယ်နဲ့ ရခဲ့တယ်..မြမောင်ကို ငါသတ်ပြီး နင့်ကို
လူသတ်မှုနဲ့ ထောင်ထဲကို ပို့ဖို့ ကြံစည်ခဲ့တယ်..ဒါကြောင့် နင့်
အမေသေတဲ့ သတင်းကို ရတော့ နင်နေတဲ့ မြို့တစ်မြို့တည်းကို
ငါအိမ်ငှားမဲ့ကြော်ငြာ ရောက်အောင် စီစဉ်ခဲ့တယ်.. နင်တို့ငြိ
ကို ပို့မဲ့ သတင်းစာ အားလုံးရဲ့ ကြော်ငြာ အချပ်ပိုတွေ အတု
လုပ်ပြီး အိမ်ငှားကြော်ငြာ ထည့်ခဲ့တယ်..နင်ရန်ကုန်ရောက်ခဲ့

နေ့မတိုင်မီ မြမောင်ကို သတ်ပြီး စတုခန်းထဲက သေတာ ထဲမှာ
ထည့်ထားခဲ့တယ်.. နင်ရောက်လာရင် အများက သံသယ ဖြစ်
အောင် အိမ်နီးချင်းတွေ ရှေ့မှာ သူနဲ့ ငါ့အကြိမ်ကြိမ် ရန်ဖြစ်
ပြခဲ့တယ်..သူ့ကို ငါသတ်မယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို သူ့မိဘ တွေ
သိအောင် စီစဉ်ခဲ့တယ်..နင်ရန်ကုန်ကို ရောက်လာပြီး ညအိပ်
ကနီး နင်သောက်မဲ့ ဖန်ရေတကောင်းထဲမှာ ဆေးခပ် ပြီး
နင့်ကို အိပ်ပျော်စေခဲ့တယ်..နင်အိပ်ပျော်နေတုန်း လူသတ်ခဲ့
တဲ့ ဓားမှာ နင်လက်ဗွေရာ ထင်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်.. နင့်ရဲ့
အဝတ်အစား အိတ်နဲ့ အိမ်နံရံနဲ့ စားပွဲပေါ်မှာ ငါရေးခဲ့တဲ့
စာရွက်တွေကို ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့တယ်.. နင်နဲ့ ငါရပ်ချင်း ဆင်
တူနေလို့ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့ ဗီယာနာ ကဇေးတိုက်က မုန့်ဆရာ
တွေက နင်ကို ငါပဲ ဆိုပြီး ထွက်ဆိုကြတယ်..ဒါကြောင့် ပုလိပ်က
နင်ကို လူသတ်မှု တရားခံ ဆိုပြီး ထောင်ထဲပို့တော့မဲ့ ဆဲဆဲမှာ

နှင်ကံမနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဝါးရမ်းပြေးလုပ်နေလို့ငါတော်တော် အခက်တွေ့ခဲ့ ရတယ်...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နှင်အခု ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ...နှင်ကို ငါ လက်စားချေရတော့မယ်.. ဒါဟာ လောကကြီးရဲ့ မတရားမှုကို ကိုယ်နည်းကိုယ်ဟန်နဲ့ ဖြေရှင်း တာပဲ..ဒီအတွက် ကြိုးစင် တက်ရမယ် ဆိုရင်တောင် ငါ့ရဲ့ မစိုက်ဘူး”

ဟုပြောလေရာ စောသီတာက မိုးသူဇာကို ထိတ်လန့် တကြားကြည့်ပြီး

“နှင်အရူးပဲ...နှင်ရူးနေပြီ..နှင်ဗုဒ္ဓဘာသာ မဟုတ်ဘူး လား...လူကံကြမ္မာ ဆိုတာ ရှေးဘဝ ပဋိကြွေးနဲ့ ဆိုင်တယ် ဆို တာ နှင်မသိဘူးလား...နှင်ကံကြမ္မာမကောင်းတာဟာ ရှေးဘဝ အကျိုးဆက်ကြောင့်ပဲ...နှင် ဒီဘဝမှာ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေ လုပ်ရမယ်.. နှင်စိတ်တွေကို အေးချမ်းအောင်ကျင့် ရမယ်”

ဟုပြောလေရာ မိုးသူဇာက ဒေါသတကြီးဖြင့်

“တိတ်စမ်း မိချောင်းမင်း ရေကင်းပြ မနေနဲ့၊ နှင်ကို အသေသတ်ရမှ ငါကျေနပ်မယ်”

ဟုပြောကာ အနီးရှိ ပုဆိန်ကြီးကို ကိုင်မြှောက်ပြီး စော သီတာ၏ခေါင်းကိုခုတ်ရန်ကြံစည်လိုက်၏။

စောသီတာသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်ဟစ် လိုက် လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သေနတ်သံ ခိုင်းခနဲ ကြားရပြီး အင် စပက်တော်လုမီးပေါ်ထွက်လာ၏။

အင်စပက်တော်လုမီးသည် စောသီတာ၏ ကိုယ်တွင် ချပ်နှောင့်ထားသော သံကြိုးများကို ဖြည်ပေးရင်း

“စိတ်မပူပါနဲ့..အားလုံး ပြီးဆုံးသွားပြီ”

ဟုပြောလိုက်ရာ စောသီတာက အင်စပက်တော် လုမီး

၂၂၄ မင်းမြတ်သူရ

ကို ဖက်ရင်းအားပါးတရ ငိုကြွေးလိုက်လေ၏။

အရာအားလုံး ပြီးဆုံးသွားချေပြီ.....

ဘာမှမသိသော

မင်းမြတ်သူရ

